

Szárnyatlan Őrangyal

Galgán Dóra

Tartalom

Fogadalom	2
Váratlan idegen.....	23
Órangyalok ülése.....	37
Feltépett sebek és ballépés.....	60
Fájó küzdelem	75
Ismerős ismeretlen.....	90
Sorsdöntő utazás.....	105
Túlvilági sereg.....	119
Szemtől szemben	150
Rokon lelkek.....	178
Túlvilági búcsúzás.....	200
A köddé vált nyomában.....	237
Kölcsönvett test	254
A megszerzett vallomása.....	280
A mélyben.....	296
Találkozás a Réműlettel	325
A Legnagyobb Láng	357
A tettek fogantja.....	384
Néhai veszedelmek látogatása.....	391

Fogadalom

- Elizabeth White, fáradjon a Túlvilági Bizottság elé! - A megszólított felkapta a fejét, majd nekilátott elrendezni a zöld színű, nyújtózkodó hajtások alkotta ruháját. Feltápászkodott ültéből, s eleget tett a Túlvilág egyik vezetőjétől származó kérésnek: kitérta a szárnyát, elrugaszkodott a talajtól, majd egyenesen az előtte álló ötven méter magas, széles törzsű fa tetejére repült.

A fa ágai egy hatalmas, kör alakú, vastagon lakkozott falapot fogtak közre. Annak közepén helyezkedett el a Bizottság sötétbarna tölgyfaasztala, attól nem messze pedig a döntésre váró angyalnak kinevezett szék, melyre a következő pillanatban ő, Elizabeth foglalt helyet.

Csupán annyi ideje maradt, hogy végignézzen a Bizottságot képező három túlvilági vezetőn, földi lét miniszterén és két etikai tanácsadón - kik árgus szemmel vizslatták őt, vékony keretes szemüvegük mögül. Az angyal rácsodálkozott arra, hogy a szakemberek - talán szándékosan - azonos külsővel rendelkeztek: mellig érő, őszülő félben lévő kecskeszakáll, hátrafésült, koponyára lapított félhosszú haj, és tekintélyt parancsoló tekintet. Szárnyukat

a hátukra szorítva viselték, szigorúan ügyelve arra, hogy még véletlenül se kalandozzon el egy pehelytolluk sem.

- Tisztelt Egybegyűltek! - szólította meg a Bizottság elnöke az Elizabeth háta mögötti padokban ülő hallgatóságot. Elizabeth izgatottan szusszant egyet, majd igyekezett hegyezni a fülét, miután az elnök ismét szólásra nyitotta a száját: - Azért vagyunk most jelen, hogy egy földi létet preferáló angyal sorsáról döntsünk. Elizabeth White egy kérvényt nyújtott be intézményünkhöz, melyben foglalt kérésnek a mai napon eleget teszünk: képességeihez mérten kiválasztjuk azon tevékenységet, melyet a földi létsíkon végezhet. - A szóban forgó hölgy türelmetlenül mocorgott, majd ismét megigazította a ruháját. - Elizabeth, az ön túlvilági élete során tanúsított magatartása példaértékű volt. - A nő megkönnyebbülten kieresztette a tüdejében rekedt levegőt, hiszen jól tudta: egy súlyosnak nevezhető tett volt a rovásán. Öröme azonban szalmaláng életű volt, hiszen fél percbe sem telt, máris szóvá tették a bűnét: - Kegye lenne tehát a legmegfelelőbb arra, hogy kiemelkedő szerepet töltsön be a Földön, azonban fennáll bizonyos hátráltató tényező. - A férfi olyan lassan ejtette ki a szavakat, mintha minden egyes betűn ólomsúly nehezedett volna. - A tisztelt egybegyűltek bizonyára már értesültek a történekről, de emlékeztetőül röviden elmesélem. - Kis hatásszünetet tartott, majd folytatta: - Mindenki tisztában van világunk Jóslatával, miszerint a

túlvilági és a földi lét síkját egy, a feladatra született férfi fogja összekötni, hogy a két világ közti átjárás lehetséges legyen. A Jóslat nemrég beteljesült, ám bár a férfinak meg kellett volna halnia, hiszen az ő maga képezte volna az átjárót. - A szónok mintha őrlődött volna magában, melyet végül kifejezésre is juttatott: - Ne én közöljem e lényeges gondolatokat, beszéljen maga az érintett! - A nő halvány mosolyt erőltetett az arcára, vett egy mély levegőt, és bár egy porcikája sem kívánta a szereplést, kénytelen volt átvenni a szót:

- Egészen addig nem fektettem különösebb hangsúlyt a földi élet megismerésére, míg meg nem jelent a közelemben Paul Holt, a Jóslatban kiválasztott személy. Különleges képességei révén ugyan a Földön élte a mindennapjait, de amikor szüksége volt rám, tudat alatt hívott engem, így pár pillanat erejéig mellette termettem. Éreztem, hogy ő a másik felem, ezért kutatni kezdtem a közkönyvtárban. Mivel ott csak homályos információkra bukkantam, felvettem a kapcsolatot az egyik legnagyobb becsben tartott bölccsel, Kenneth gróffal, aki bepillantást engedett a titkos könyvtárába. Valószínűleg itt követtem el a hibát, hiszen egy angyalnak ez szigorúan tilos. Többek között megszereztem azon információt, mellyel kivédhető lehetett Paul halála. A Jóslat szerint - mint ahogyan azt már hallhatták - amint a kiválasztott személy a barlangban lévő Jóslat Gömbjét megérinti, a gömb a két létsík

közé rántja és meghal, hogy a lelkéből átjáró váljon. Mikor ez a tudomásomra jutott, addig nem nyugodtam, míg meg nem tudtam, milyen módon lehetne a szomorú végkimenetelt megakadályozni. Hosszas kutatást követően rájöttem, hogy ha a feladatra rendeltetett, Földön élő személyt egy túlvilági angyal érinti meg a Jóslat beteljesülésének pillanatában, mindketten átkerülnek a Földre. Úgy érzem, nagy szerencse, hogy mi ketten egymásra találtunk, hiszen máskülönben Paul már nem létezne: ugyanis amint megtudtam, hogy a Jóslat Barlangjában tartózkodik, siettem hozzá, hogy bár az akarata ellenére, de vele együtt érintsem meg a gömböt. Ennek az lett a következménye, hogy Paul életben maradt, emellett pedig bármely Földön élő személy átlépheti a Túlvilág kapuját, ha erősen összpontosít a létsík-váltásra. - Ezután egy kisebb szünet következett, mely alatt a jelenlévők feldolgozták az elhangzott mondatokat egészen addig, míg az elnök meg nem szólalt:

- Miért játszotta ki az eleve elrendelt történéseket?
- Nem akartam őt elveszíteni. - A férfi felháborodottan csettintett a nyelvével, majd újból a tömeghez fordult:
- Röviden ennyi előzményt érdemes tudni ahhoz, hogy megértsék a döntésünket - Elizabeth izgatottsága a tetőfokára hágott, úgy hallgatta a beszélőt. - Az itt megjelent angyal számára több kötelezettség közül választottuk ki a legmegfelelőbbet. Sokan

valószínűleg helyesebbnek vélnék, ha alacsonyabb posztba sorolnánk őt, mint például az újonnan létesített Túlvilági Központ ügyfélszolgálati munkatársai vagy létsík-átjutási ügyintézők közé. Mivel azonban Elizabeth a bátorsága végett kivívta a felé irányuló tiszteletünket, és mert rendelkezik a szükséges képességekkel, őrangyallá nevezzük ki. - E mondat elhangzását követően sugdolózás morajlott fel. A jelenlévők egy emberként csendesedtek el, amikor észrevették az elnök magasba lendített kezét.

Elizabeth most hallotta, ahogy egy agg a többieknél is hangosabban fejezte ki nemtetszését. A nő átpillantott a válla fölött, így meglátta az úr töpörödött, fonnyadt testét, melyet egy bordó, plédszerű szövet fedett. Méltatlankodására a Túlvilági Bizottság tagjai is felfigyeltek, és szót adtak neki.

- Nem értek egyet a döntéssel - kezdte. - Hány angyal vár arra, hogy őrangyallá nevezzék, őt pedig gondolkodás nélkül azzá teszik, csak mert egy olyan dolgot követett el, melyet személy szerint én bűnnek ítélek. - Szavait egyöntetű helyeslés követte. Az egyik vezető hümmögött egy röpke ideig, majd véleményezte a hozzászólást:

- Mivel legfőbb célunk az, hogy e világban a lehető legnagyobb egyetértés uralkodjon, figyelembe kell vennünk minden véleményt, mely a polgároktól érkezik. - Azzal a mellette ülő társaihoz fordult.

Súgott nekik valamit, melyet hosszas, csendes tanácskozás követett.

Elizabeth türelmesen várt. Bármennyire is erős volt a Túlvilág pozitív ereje - mely nem engedte, hogy mérgező gondolatok slisszoljanak a fejébe -, nem tudott vidám maradni. Óráknak tűnő perceket követően a testület tagjai végül feltekintettek.

- Mivel Elizabeth White valóban helytelenül és indokolatlanul lépett közbe Paul Holt feladatának elvégzése során, szigorítottunk a kötelezettségén. - A nő az alsó ajkába harapott, olyannyira megrémült a kemény szavaktól. Egy tüdeje mélyéről jövő sóhajt eresztett el, majd hegyezte a fülét, hogy véletlenül se kerülje el a fontos döntés. - Őrangyallá nevezzük ki, azonban az oltalmazandója hollétét nem fedjük fel.

- Ne legyenek nevetségesek! Ez lenne a nehezítés? Ugyan már! - háborgott a hallgatóság egyik tagja. A földi lét minisztere figyelmeztetően köhintett egyet, aztán így szólt:

- Kérem, Uram! Ha nem csendesedik el, ki kell zárunk az ülésről. Engedje, hogy végigmondjam! Amellett, hogy az itt megjelent angyallal nem közöljük az általa megvédendő személy nevét és tartózkodási helyét, határidőt is kiszabunk számára. Amennyiben a megjelölt időintervallumon belül nem leli meg a keresett illetőt és nem védi meg őt egy igazán súlyos ügyben, akkor azonnal e világba kell jönnie, és többé nem térhet vissza a földi létsíkra. -

Elizabeth-et leverte a hideg veríték, amint értelmezte a hallottakat. Nyomasztó gondolatok tömkelege marta az agytekevénységeit, melyeknek egy rövid tépelődést követően hangot is adott:

- Előre is elnézést kérek a balgaságomért, de nem igazán értettem a döntés tartalmát. Ha nem sikerül végrehajtanom a feladatot, kitiltanak a Földről? Ez képtelenség, mivel az átjáró mindannyiunk fejében jelen lévő gondolat formájában létezik. Azt pedig, hogy mit gondolunk, senki sem befolyásolhatja, csakis saját magunk. Vagy önök mégis ellenőrizhetik mások gondolatait? Az nem túl erkölcsstelen? - kérdezte a vezetőségtől.

- Hölgyem, ne engedje túl gyakran szabadjárá a fantáziáját, mert ilyen sületlenségeket fog összehordani, mint az imént! Természetesen nem bírnak olyan képességgel, melyet említett. Köztudottan eddig csak kihelyeztük az őrangyalokat a Földi létsíkra, most azonban az átjáró megnyílása miatt örök százait telepítettük ki, tehát nem okoz gondot az angyalok ellenőrzése. - Elizabeth bólintott jelezvén, megértette a magyarázatot. A férfi tovább folytatta a beszédet: - A kitűzött időpont földi időszámításban október huszonnegyedike. Mivel eme időpont pontosan három hónap múlva lesz, úgy vélem, bőven lesz ideje megtalálni azt, akit keres. Most pedig következzen a fogadalomtétel! Kérem, mondja el az esküt, melyet megtanult

mára! - Az angyal lámpalázasan kutatott a fejében, hogy felidézze a szöveget. Amint eszébe jutott, eleget tett a kérésnek:

- Én, Elizabeth White fogadom, hogy a Bizottság által rám ruházott kötelezettséget a legjobb tudásom szerint gyakorlom. Esküszöm, hogy ezentúl minduntalan a feladatom elvégzésén ténykedem. - Az utolsó szó elhangzását követően a vezetőségre emelte a tekintetét. Úgy gondolta, a döntéshozók egy rövid záróbeszédet tartanak majd, s csak azután engedik útjára, ám ez korántsem így történt: az elnök kettőt tapsolt, melynek következtében iszonyatos erejű szélvihar kerekedett.

Elizabeth hallott már ezen eljárásról - melynek lényege az volt, hogy a Bizottság elé vonuló személyt letaszítják a magaslatról -, de álmában sem gondolta volna, hogy azt vele is megteszik majd.

A hatalmas szélvihar ellenére igyekezett talpon maradni, de mihelyst az erősebb lett, térdre ereszkedett. Karját az arcához emelte, hogy védje bőrét a felkavart por által keltett szűrő fájdalomtól. Összes izmát megfeszítette, hogy ellent tartson a légáramlatnak, de a hatalmas szárnya így is lepelként borult a testére.

Eltartott egy darabig, míg harcot vívott a természeti erővel, azonban egy ponton már feladta, s engedte, hogy lesodródjon a deszkákról. Zuhanni kezdett. Esés közben hátára kapta a szél, és tollpéhelyként vitte magával.

Vészesen közelített a talaj felé. Tartott attól, hogy nem tud majd enyhíteni a becsapódásán. Félelme azonban alaptalannak bizonyult: amint már csak tíz méter választotta el az aggasztóan közelítő földtől, hirtelen szélcsend támadt. Kihasználva a szerencséjét, függőleges testhelyzetbe vágta magát. A teste alatt lévő szárnyát a magasba emelte, s még maradt ideje csapni vele párat, hogy tompítsa az esést.

Tömény virágillat lengte körbe, hiszen egy véget nem érő tulipánfa-ültetvény kellős közepén találta magát. Enyhén sajtó tagokkal tápászkodott fel, miközben ezt morogta:

- Ez ám a szívélyes búcsúzás! - azzal megdörzsölte az oldalát.

Három hónappal ezelőtt...

Elizabeth a párja, Paul földi lakásának erkélyén ácsorgott. A Nap nemrég kelt fel, bámulatos színjátékával megajándékozva őt. Az angyal elmélázva figyelte, hogy egyes lakók milyen sietősen rohantak munkába, mások pedig az éjjeli műszakból milyen lomhán kullogtak haza.

A magasba emelte a tekintetét: vidám madarak cikáztak a tiszta, kék égen, bősz csiripelés közepette.

Felsikkantott, ugyanis közvetlenül a szeme előtt egy méh repült el. Paul bizonyára meghallotta a sikoltást és az azt követő jajveszékelést, hiszen rögvést kinyílt az erkély üvegajtaja. Elizabeth

megpördült a tengelye körül, és a férfi zöld szempárjába bámult. Meg sem várta, hogy a vékony testalkatú, szőke, kócos hajú párja feltegye a kérdését, nyomban megmagyarázta tettének okát:

- Megtámadott. A Túlvilágon nincsenek fájdalmat okozó rovarok, ezért félek még tőlük - azzal elhessegette magától a nem kívánt látogatót. Amint a rovar tovarepült, Elizabeth pulzusa is lecsillapodott. - Nem akartam bántani, de olyan furcsa ez a világ. Ne haragudj, amiért ilyen kényes vagyok, de időbe telik, mire... - nem tudta befejezni a mondatát, mert Paul mutatóujját érezte az ajkán.

- Semmi baj - mondta a férfi csendesen, majd folytatta: - Tudod, ez a hely más, mint a tiétek - kezdte, miközben ujjait az angyal csípőig érő, mélybarna hajának hullámain táncoltatta egészen addig, míg egy illatos, rózsaszín virágot nem talált a fűrtök között. - A helyedben nem csodálkoznék azon, hogy megtámadnak a méhek, hiszen teletűzdelted a hajad virágokkal. Megérik az illatukat, és mindenáron azokból szeretnének mézet készíteni.

- Ó, értem! - eszmélt fel Elizabeth, majd elfordult Paultól, és ismét a rohanó emberseregbe irányította a tekintetét. Különös érzés kerítette hatalmába: az idős embereken kívül mindenki a lába elé bámulva rótta a métereket, egy másodpercet sem szánva az életükből arra, hogy az ébredező Nap tündöklésében gyönyörködjenek. Emellett a fiatalok - de olykor a középkorúak is -

fülhallgató tappancsaival tömték be a fülüket, ezáltal kimaradva a madarak csodaszép, reggeli énekéből - igaz, a távolból hallani lehetett motorzúgást és dudálást is, melyek a reggeli dugó által leterhelt utakról érkeztek. Mindezek ellenére az angyal úgy gondolta, hogy hasonlóan szép a földi létsík is, mint az, ahonnan ő származott.

Párja most finoman megfogta a vállát, s maga felé fordította.

- Szeretnéd, ha a Túlvilágon élnénk? Ha igen, csak egy szavadba kerül, és úgy intézem az ügyeimet, hogy ide csak látogatóba jöjjünk - így Paul fürkésző tekintettel. - Nem mondtam még, de amióta itt vagy, csak azon töprengek, vajon helyesen döntöttünk-e. Te, aki eddigi életedet magában a megtestesült tökéletességben töltötted, most elszakadtál onnan, és a tömény szabadság, lélegzetelállító táj és mesekönyvekbe illő élőlények helyett a szürkeséget kell nézegetned.

- Te megvesztél? - meresztett óriási szemeket az angyal, kinek kecses alakját nem díszítette a hatalmas, hófehér szárnya, hiszen azt csak a saját világában viselhette. - Miből gondolod, hogy nem érzem jól magam? Csupán meg kell szoknom a földi létet, ennyi az egész. Pár nap múlva ellátogatunk az én szülőföldemre is. Majd meglátod, mennyivel különbözik egymástól a két világ. - Rövid szünet után hozzáfűzte: - A különbség nem negatívan értendő. A Földön nincsenek lebegő hegyek, vidám sárkányok, tündérek,

angyalok és koboldok. Ezek hiányát valóban nehéz megszoknom. Ráadásul, míg nálunk az jelenik meg előtted, amit csak kívánsz - vagy ha kitárod az elméd, akkor az egész Túlvilág -, és lustálkodhatsz egész álló nap, itt alig változik a környezet, és nem lazálhatsz, mert kötelességed van.

- Így igaz, és éppen ezért gondolom azt, hogy számodra ez ijesztően hathat. A Földön szigorú szabályok között kell élni.

- Ezek szerint megtévesztő a viselkedésem. Egyszerűen csak azért vagyok napok óta hallgatag, mert újra és újra rácsodálkozom, milyen nagyszerű ez a létsík. Ámulatba ejtő, hogy mindenki megtalálja a maga feladatát. Nézd őket! - mutatott a sétálóutcán rohanó emberekre, kik olyan szaporán rótták a métereket, hogy az angyal szinte beleszédült. - Biztosan mindenkinek olyan foglalkozása van, mellyel a társadalom hasznára válik. Ezzel ellentétben nálunk alig van olyan személy, akire feladatot ruháztak: a Túlvilági Bizottság tagjain kívül még a forgalomirányítóknak, a bölcseknek, az okítóknak, valamint az e világba kirendelt angyaloknak, tündéreknek és koboldoknak van meghatározott elfoglaltsága. Éppen ezért csodálatra méltó, hogy nálatok mindenki tart valahova. Olyan jó érzéssel töltene el, ha az én munkám is fontos lenne valakinek! A Túlvilágon az iskola befejeztével semmi értelmeset sem csináltam. Egy idő után már bele lehet unni a tétlenségbe. Éppen ezért úgy gondolom, a két világ közti átjáró

megnyitása szükségszerű volt, hiszen így sokkal több túlvilági személy kap megbízatást a Földön.

- Értelek - így Paul. - Nem tudom a helyedbe képzelni magam, de megértelek.

Három hónappal később...

Elizabeth-et miután - a legnagyobb jóindulattal sem mondhatni kedves módon - letaszították a felhők fölé nyújtózkodó magaslatról, úgy döntött, nem látogatja meg a szüleit és a testvéreit. Bár azóta nem találkoztak, amióta megnyílt a két világ közti átjáró, most mégsem akarta az idejét vesztegetni. Mindennél fontosabbnak érezte ugyanis megtenni a feladata teljesítéséhez vezető kezdő lépéseket.

Lefeküdt a mélyzöld, puha fűbe. Testét körbeölelte a simogató fűszálak rengetege. Mintha azok egytől egyig kis karok lettek volna, melyek csak azért mozogtak, hogy a Földre átjutni óhajtó egyéneknek minél könnyebb dolguk legyen.

Minden addigi fejbe tódult információt háttérbe helyezett. Lassú, mély lélegzeteket vett, szapora szívverését pedig tudatosan csitította. Lehunyta a szemét, és az átjutásra összpontosított.

Képzeletében már a napsütötte kisvárosban volt, mely a földi lakhelyeként szolgált. Ahogy erősebben koncentrált, élesedett a kép: egy hatalmas kastély termében állt, rengeteg tébolyult

gyűrűjében. Pásztázni kezdte a tömeget, melynek következtében nyomban meglelte szíve választottját: a pszichiáter végzettségű Paul - a megújult elmeegógyógyintézet igazgatójaként - éppen a betegek felvételében segédkezett.

Elizabeth nem engedte elkalandozni a figyelmét. Mivel homályosan látta az alakokat, tudatosította magában, hogy még mindig csak képzelődött, és a teste adott pillanatban a Túlvilágon pihent.

Elképzelte, ahogy Paul mögött áll. Megkopogtatja a vállát, mely hatására a férfi megpördül a tengelye körül, és az addigi komoly ábrázatán egy szempillantás alatt széles mosoly terül szét. Ezután szorosan megölelik egymást. Már érezte is Paul szívverését, ahogy a jelenléte miatt hevesebben vert a szokásosnál.

Már alig érzékelt a Túlvilágot. A háta felől éktelen fájdalmat érzett, mintha egy-egy hatalmas fejszét vágtak volna a lapockái közé. Felsikkantott. Amint eszébe ötlött a hasogató érzésének oka, már a puszta tudattól is háromszorosára erősödött a kínja: a Túlvilág magához ragadta a szárnyát, ugyanis messze nem volt vezető őrangyal, hogy bármikor viselhesse szeretett testrészét. Szíve bár majdnem megszakadt szárnya elvesztésétől, mégsem tört meg, hiszen tudta: amint visszatér a Túlvilágra, egy kellemes érzés kíséretében visszakapja azt.

A következő pillanatban kiélesedett előtte Paul mély szemgödörben ülő, élénkzöld szeme. A férfi közel hajolt hozzá,

hogy egy mély szippantás kíséretében megérezze hajának finom illatát.

Az angyal most egyre élesebben észlelte a körülötte lévő sokaság nyüzsgését. Olyan tisztának és valóságosnak vélte az adott pillanatot, hogy már biztos volt benne: a testével és a lelkével is átjutott.

- Végre megérkeztél! - így Paul köszöntés helyett. Arckifejezése elárulta, hogy egész napja aggódással telt.

A férfi megragadta a szárnya vesztett angyal karját, és átverekedett vele a tömegen. Egy kietlen folyosóra érkeztek. Ott Paul ismét szólásra nyitotta a száját, de Elizabeth leintette.

- Órangyallá avattak - közölte boldogan. A férfi szeme kerekre tágult, annyira megörült. Bár sejtették, hogy a Túlvilági Bizottság eleget tesz az angyal ez irányú kérésének, mégsem voltak egészen biztosak az ügy pozitív végkimenetelében.

- Ez csodálatos!

- Nem, nem az.

- Hogy mondod?

- Nem mondták el, kit kell őriznem.

- Miért nem?

- Mert szabályt szegtem, amikor segítettem neked az átjáró megnyitásában. Ez a büntetésem. Ha a kiszabott határidőn belül

nem találom meg a keresett személyt, örökre a Túlvilágon ragadok, ráadásul búcsút is mondhatok az Őrangyali feladatomban.

- Ezt nem tehetik, hiszen az átjáró megnyílt - ráncolta a homlokát a férfi. - Pont az a lényeg, hogy a két létsíkon élők kedvükre átjárhassanak, hiszen egyik világ sem tökéletes: nálatok túl nagy a boldogság és a nyugalom, nálunk pedig gyakran pont ez hiányzik. - Elizabeth szemében könny gyűlt. Feszélyező aggodalom járta át a testét. Kétkedett önmagában, és félt attól, hogy búcsút mondhat a földi lét kihívásainak. Annyira megörült, hogy a sikere után a Sors minden nap valami különleges, váratlan dolgot tartogat majd számára, hogy most erős fizikai fájdalmat érzett annak tudatától, amiért könnyen búcsút mondhat e csalogató jövőképeknek. - Semmi baj sem lesz, ha nem sikerül megtalálnod az őrizendőt - nyugtatta Paul, de a nő pirospozsgás arcán már patakokban csordogáltak a könnycseppek. - A legrosszabb esetben is a Túlvilágra költözünk. Nem lehet olyan rossz, mint amilyennek elmesélted. Megoldjuk majd, hogy onnan is vezethessem az elmeegógyintézetet.

- Könnyen mondd ezt úgy, hogy egy napot sem éltél ott - vágott vissza az angyal dacosan. - Ehhez a világhoz képest olyan tökéletes ott minden, hogy az már kényelmetlen. - Félpercnyi csendet követően ezzel a kéréssel fordult a párjához: - Ne beszéljünk erről! - Paul felelet gyanánt magához húzta, és szorosan megölelte őt.

- Mennyi idő alatt kell rátalálnod a keresett személyre?
 - Három hónap alatt, melyet földi időszámításban kell érteni.
 - Az nem sok. Van valami terved? - A nő szomorúan ingatta a fejét.
 - Bízom benne, hogy ha már az őrangyali posztra megfelelőnek találtak, bennem szunnyad az őrizendőm meglelésének képessége is.
 - Biztosan így van. Itt maradsz, hogy megfigyeld a leendő betegeinket? Hátha szerencséd lesz, és köztük találsz meg, akit keresel.
 - Nem tudom, mitévő legyek - sóhajtotta a nő. - Bárki lehet az. Mostantól nyitott szemmel járok.
 - Hamar megleled majd - nyugtatta Paul.
 - Remélem. - motyogta maga elé. - Olyan jó érzés hasznos tagja lenni a társadalomnak! - nyert teret az öröm a szívében.
 - Nagy felelősséggel és teherrel jár, hiszen... - de a férfi nem tudta befejezni a megkezdett mondatát, mert egy szakember kétségbeesetten őt szólongatta. Paul összerezszent, és bár egy árva hang sem hagyta el a száját, Elizabeth röviden bólintott.
- A következő pillanatban már mindketten a zsúfolásig megtelt helyiségben álltak. Az angyal szeme kerekre tágult, amikor észrevette a dulakodást: a tömeg tagjai vadul püfölték, rugdosták és cibálták egymást. Elizabeth eleinte nem tudta, mi váltotta ki az

emberek ijesztő viselkedését, később azonban észrevette, hogy mindannyian a terem végében felállított asztalhoz akartak jutni - melyen valószínűleg a felvételi lapok tornyosultak.

Paulnak sem kellett több: a lehető leggyorsabban eresztette ki öblös, tiszteletet parancsoló hangját:

- ELÉG LEGYEN! - mennydörögte. Mivel parancsa süket fülekre lelt, vett egy mély levegőt, hogy újból szóljon: - AZONNAL FEJEZZÉTEK BE! - Elizabeth idegesen fészkelődött, mivel a jelenlévők a férfit sem hederítve tovább toladtak a kiszemelt célpont felé.

Paul újból szólni kívánt, ám párja egy gyors mozdulattal mellé lépett, és a szájára tapasztotta a kezét.

- Pszt! Hadd próbáljam meg én! - Paul zavarodottan biccentett, Elizabeth pedig megköszörülte a torkát. Olyan magas és nagy erejű sikoltást eresztett ki a torkán, hogy azon még maga is meglepődött. Szeme sarkából látta párja döbbent arckifejezését.

Remélte, hogy hangjára felfigyelnek majd, ám nem így történt: mintha egy légy zümmögött volna, olyannak tűnhetett a próbálkozása. Szívesen megismételte volna a rikoltást, ám erre már nem volt lehetősége, hiszen a lassan hömpölygő tömeg valósággal bekebelezte őt.

Mindössze két lépést tett meg, amikor érezte, hogy ujjak fonódtak a csuklójára.

- Paull! - kiáltotta segélykérően, hiszen a tőle vagy húsz centiméterrel magasabb párja helyett egy kifejezetten alacsony termetű, vékony férfi ragadta meg. Kopott, drótkeretes szemüveget viselt, melyhez a legkevésbé sem illett az orr-és ajakpierceje. Zsíros, lelapult, vállig érő haja úgy árasztotta magából az émelyítő bűzt, hogy Elizabeth-nek hányingere támadt. A középkorú férfi szeme vadul forgott üregében, nyála pedig lassan csordogált az álla felé. Az angyal igyekezte lerázni magáról a személyt, ám amikor ezt megkísérelte, még erősebb szorításban részesült. - Paull! - hallotta újból a saját, keserves kiáltását, mire a megszólított utat tört magának, és kibontotta az angyalt az idegen kezei közül.

- Nincs semmi baj. Csak meg akartad ölelni, igaz? - kérdezte Paul a betegtől, kiről még ő sem tudhatott sokat, csak annyit, hogy az intézmény gondozottja kíván lenni vagy önszántából, vagy orvosi, esetleg családi unszólásra.

A beteg helyeslően felnyögött. Szemmel láthatóan megszeppent a nő ijedelmét észlelve, így egy pillanatig sem ellenkezett Paullal.

- Csak egy ölelést akartam - szipogta. Elizabeth e mondat elhangzását követően vette észre, hogy a dulakodás megszűnt, és minden egyes jelenlévő azon hirtelen kialakult közjátékot figyelte, melynek ő volt az egyik főszereplője. Mihelyt tudatosította magában, hogy viselkedése milyen reakciót váltott ki a betegből, kitérte két karját, s közrefogta velük a rémült férfit. Miközben

ölelte, érezte a reszketését. Meghatódott, hiszen bele se gondolt abba, mekkora félelem és kétség elegye dülhat az ott tartózkodó, jövőbeli lakók lelkében.

A nő megszakította az ölelést, és körbetekintett: a jelenlévők még mindig kettejükre függesztették a tekintetüket. Paul számára kapóra jött a csend beállta. Kihasználva azt, így szólt:

- Figyelem! Paul Holt vagyok, az intézmény vezetője. Megkérek minden beteget és hozzátartozót, hogy rendeződjének sorba! Továbbá mellőzzük a hangos beszédet és a tolakodást! - Mondatait halk zúgolódás követte.

Elizabeth Paullal együtt kikecmergett a tömegből, hogy betérjenek a hozzájuk legközelebb eső helyiségbe, az igazgatói irodába.

- Ha nem bánod, mégsem maradok itt - kezdte a fiatal nő.

- Rendben. Otthon a konyhaszekrényben találsz csokit. Vettem vagy tízfélét. Nemrég mesélted, hogy még sosem ettél földi édességet. - A nő lehunyta a szemét, és azon különös érzéseire koncentrált, melyeket már Paul betegekhez intézett beszéde alatt érzett.

- Nem megyek haza.

- Hova máshova mennél? Csak nem vissza a Túlvilágra? - Az angyal érezte, ahogy Paul gyomra görcsbe rándult már a pusztá feltételezéstől is.

- Nem. Oda veled térnék vissza - felelte, majd pár másodperc múlva így szólt: - Furcsán érzem magam.
- Hogyan? - Paul közelebb hajolt hozzá.
- Nem tudom megfogalmazni. Itt legbelül érzem, hogy mennem kell - helyezte a szívére a kezét, majd útnak indult.

Váratlan idegen

Remélte, hogy a benne szunnyadó őrangyal felébredt, és emiatt érezhette azt, hogy semmi keresnivalója sem volt az elmeagyógyintézetben.

A földi létsíkon való tartózkodása alatt már megszokta, hogy amint madarak, pillangók és efféle apró termetű szárnyas lények közelébe került, nyomban köré gyűltek. Úgy vélte, hogy e gyönyörű teremtmények ősei egykor a Túlvilágon éltek, és azért küldhették őket a Földre, hogy kiszínezzék az emberek mindennapjait. Most talán az angyal kisugárzásából érezhették, hogy a Túlvilágról származik, emiatt kereshették a társaságát.

A nő kinyitotta az intézet kovácsoltvas kapuját. Az épületet a városba vezető főúttól egy betonút választotta el, melyet teljes hosszában fák sűrű lombkoronája szegélyezett, mintegy alagutat képezve. A távolban észrevett egy padot, melyhez amint odaért, leült rá, hogy figyelhessen a benne éledő érzésre.

- Olyan ködös az egész - sopánkodott, majd a térdére hajolt, és a tenyerébe temette az arcát. Próbált elvonatkoztatni minden külső zajtól, hogy tökéletesen magába fordulhasson. Lassú, mély lélegzeteket vett. A friss levegőtől kitisztult a tudata, szívének heves dobogása pedig lecsillapodott. Nem telt pár percbe, már

azon kapta magát, hogy talpra szökkent. Karját a magasba emelte, hogy lendületet vegyen a felszálláshoz, ám csalódottan vette tudomásul: szárnya még mindig nem volt vele. - Folyton elfelejtem, hogy csak a Túlvilágon viselhetem - búslakodott, azzal tovább folytatta a megkezdett sétáját.

Kezdetben úgy hitte, hogy a kisváros központjába kell tartania, félúton mégis meggondolta magát, és irányt váltott: a külváros felé vette útját, melynek létezéséről csak hallomásból tudott.

Hamar egy családi házakkal beépített területen találta magát. Minden egyes épületből kerek kövekkel kirakott járda nyúlt ki, mely az autópályára torkollt. A távolban megkondult egy díszes, égbe nyúló templom rézharangja, a Nap sugarai pedig vidáman játszadoztak egy kerti tó víztükrével. A levegőben tapintani lehetett a nyugalmat és a harmóniát, mely valósággal elvarázsolta Elizabethet. Mivel egy árva lélek sem ólálkodott a lakóterületen, nem értette, miért húzta oda a benne motoszkáló belső erő.

Hosszú, történésmentes percek következtek, aztán egy óvatlan pillanatban a látóterébe került egy aprócska, vékony termetű kislány. Hosszú, szőke haja két copfba kötve táncolt körülötte. Szemlátomást majd' kicsattant a boldogságtól. Törékeny testét egy virágmintákkal díszített ruhácska fedte, melyre sűrűn pillantott ragyogó szemével - minden jel arra utalt, hogy újonnan kapta a ruhadarabot.

Elizabeth mosolyogva merengett el a gyermek bűbáján és magával ragadó kisugárzásán. Megnyugvással töltötte el, hogy a Földön is léteztek tiszta szívű személyek, olyanok, mint most az általa megfigyelt, tíz év körüli kislány. Jól tudta, ha másért nem is, azért került az adott közegbe, mert egyszerűen megérezte a kislány szeplőtlen báját.

Mivel látta, hogy a gyermek egyenesen az úttestre festett zebra felé tartott, megijedt, hogy szem elől tévesztheti őt. Nem sokáig tétlenkedett: elindult arra, amerre a kislány haladt. Célja az volt, hogy utolérje, és ha többet nem is, csupán pár szót váltson vele. Szívesen megismerte volna, milyen is ő valójában.

"Vajon megijed majd tőlem vagy mosollyal az arcán fog köszönteni? Érzí majd a földöntúli energiámat vagy csak egy egyszerű nőnek lát majd?" - morfondírozott magában.

A messzeségből váratlanul egy motor fülsértő hangja zúgott fel. A hangból ítélve a jármű őrjítő sebességgel közeledett. Nem telt el fél perc, mire Elizabeth megpillantotta a hatalmas, fekete, tükörfényesre polírozott luxusautót, mely valósággal kettészelte a levegőt. A szívéhez kapott, hiszen a kislány figyelmét teljes mértékben elterelte az út túloldalán magát kínáló, édességekkel zsúfolt kisbolt, melybe talán kis cukorkáért kívánt betérni.

- ÁLLJON MEG! - kiáltotta Elizabeth az óriási, bömbölő szörnyeteg vezetőjének. Újból ki akarta tárni a szárnyát - hogy a

gyermekhez vezető hátralévő métereket gyorsabban megtehesse -, ám ismét szembesült a valósággal: szárnya még mindig a Túlvilágon volt.

Bármennyire is próbálta megfékezni az autót, próbálkozása kudarcba fulladt: a kislány ijedtében felsikkantott, majd a jármű egy hangos csattanás következtében elgázolta őt. Vékony teste a kemény úttestre vágódott. Elizabeth ekkor érezte úgy, mintha az addig nagy sebességgel múló másodpercek megfagytak volna. Olyan érzés kerítette hatalmába, melyet soha életben nem tapasztalt: a szíve mélyén éledő belső erő kiteljesedett, és a felszínre tört. Tisztában volt azzal, hogy a pórul járt, apró lélek csakis úgy menekülhet meg, ha a félelmetes autó kerekei közé kuporodik, közvetlenül az alváz közepéhez.

A következő pillanatban az addig körülötte vibráló erőt a gyermek felé bocsájtotta, hogy oltalmazva őt a megfelelő irányba sodorja a kis testét. Úgy érezte, helyesen cselekedett, éppen ezért hagyta, hogy a további események már az ő közbeavatkozása nélkül történjenek.

Lélegzetvisszafojtva figyelte, ahogy a jármű áthajtott a gyermek felett.

A sofőr a fékre lépett. A kerekek dobhártyaszaggató csikorgás kíséretében mozdulatlaná váltak, mely révén vagy harminc centiméteres gumicsík olvadt az aszfaltra. Elizabeth legszívesebben

odarohant volna a megszeppent kislányhoz, de nem mert közeledni felé, hiszen félt, hogy megijedne tőle.

A réműlettől a torkában keletkezett gombóc oldódni kezdett, amint észlelte, hogy a gyermek néhány horzsolástól eltekintve épségében megúsza a balesetet.

Az autó ajtaja kivágódott, és kipattant belőle a sofőr. A magas, kissé pocakos úr ijedten meredt a kislányra. Fejében ádáz háború dúlhatott: odamenjen-e az időközben sírás határán álló kisiskoláshoz vagy sem. A férfi végül egy tapodtat sem mozdult: földbe gyökerezett lábbal, aggódva tekintett a sebesültre.

A kislány megfeszített arcizmokkal, a könnyeit nyelve tápászkodott fel. Nyugtalanul pillantott a ruhájára, mely már korántsem volt olyan makulátlan, mint ahogyan azt nemrég viselte. Egy darabig a férfira bámult, majd a történetektől zaklatottan abba az irányba bicegett, amerről jött.

Az angyal szóltanul nézte, ahogy a gyermek lomhán, földre szegezett tekintettel elhaladt mellette. Nem volt elég bátorsága megszólítani őt. Reszkető oltalmazottja körül látta az erőt, melyet a védelme érdekében ő maga bocsájtott felé. A bal karját és az ujjait kecsesen kinyújtotta, majd lassan, a kisujjától kezdődően hullámszerűen behajlította. Most erősen ökölbe szorította a kezét, mellyel visszajuttatta a saját testébe a kölcsön adott energiát.

Tétlenül álldogált egy helyben. Legszívesebben a kislány után iramodott volna, de nem volt hozzá mersze.

"Mégis mit mondhatnék neki? Szia, az előbb mentettem meg az életedet? Abban sem vagyok biztos, hogy valóban így történt. Lehetett pusztán véletlen is" - őrlődött magában.

Az egy helyben toporgó sofőrre nézett, aki mihelyt elkapta a pillantását, szólásra nyitotta a száját. Elizabeth azonban gyorsabbnak bizonyult:

- Nem esett baja. - A sofőr fagyosan bólintott. Sarkon fordult, és visszaült az autóba. A motor felbúgott, és a kerekek bár nehézkesen, de elindultak. A nő elmélázva nézte, ahogy a jármű a megengedett sebességhatár töredékével eltűnt a hajtűkanyarban.

Hosszú ideig egy nagy, lombos tölgyfa árnyékolta padon üldögélt abban bízva, hogy a kisiskolás újból feltűnik, és ő, Elizabeth megmagyarázhatja neki azt, melyet jelenleg még ő maga sem értett. Amikor a Nap narancsos-vöröses színnel borította a tájat felocsúdott, hogy ideje lenne hazamenni.

A nappal hangosan nyüzsgő város megnyugodott: az utcán egy kóbor lélek sem volt rajta kívül. Mégsem élvezte ki a csendes város adta békességet: úgy róta a métereket, mintha üldözték volna.

Hazaérve Paul olyan fogadtatásban részesítette őt, mintha napok óta nem találkoztak volna:

- Csak hogy megérkeztél! Merre jártál?

- A külvárosban voltam. Egy kislányt mentettem meg, legalábbis azt hiszem - ült le a kanapéra Elizabeth. Jól esett neki, amikor Paul megölelte őt, ám összeszorult a gyomra, mikor hallotta a férfi aggodalomtól terhelt levegővételeit.

- Szólni akartam, de olyan gyorsan történt minden, hogy nem mertem visszafordulni - mentegetőzött. Paul fejében szemmel láthatóan zakatoltak a gondolatok, melyeknek végül nem adott hangot.

Hosszú, kínos csend telepedett a helyiségre. Elizabeth tudta, hogy társa szüntelenül megoldás után kutatott, mert attól tartott, rendszer válik az esti kimaradásokból. Az angyal gondolatai azonban egészen más körül forogtak: képtelen volt eldönteni, hogy a kislány volt-e a keresett őrizendője vagy sem.

Paul végül mélyen sóhajtott, majd így szólt:

- Mivel tisztában vagyok azzal, hogy életed e szakasza sorsdöntő, nem akarlak hátráltatni. Továbbá... - torkán akadt a szó, mivel éles, csörgő hang ütötte meg a fülét. Annyira megilletődött, hogy még a száját is nyitva felejtette. Elizabeth egy sokatmondó pillantást váltott vele, majd felpattant ültéből. A bejárati ajtó felé vette volna az irányt, ha Paul mellette nem termett volna, hogy

maradásra intse. Az angyal visszahuppant a kanapéra, és árgus szemmel várta, hogy Paul kinyissa az ajtót, és megpillanthassa a váratlan látogatót.

- Szép jó estét! - hallotta szerelme köszöntését. - Miben segíthetek?

- Öhm, hol is kezdjem... - Paul annyira eltakarta a bizonytalan hangon beszélő nőt, hogy Elizabeth bármennyire is nyújtózkodott, valósággal lehetetlen küldetésnek vélte szemügyre venni a vendéget.

- Könnyebb lesz, ha az elején kezdi - bár Paul hallhatóan igyekezett tisztelettudóan és nyugodtan beszélni, szavaiban mégis egy árnyalatnyi türelmetlenség bújt meg.

- Üzenetet hoztam az angyalnak.

- Hogy mondja?

- Üzenetet hoztam az angyalnak - ismételte a nő.

- Ezt először is hallottam. Abban reménykedtem, hogy bővebben kifejti.

- Paul, engedd be, kérlek! - így izgatottan Elizabeth. A torkában dobogott a szíve, hiszen már az is rémisztő volt számára, hogy az ismeretlen jövevény tisztában volt azzal, ki is ő valójában.

A megszólított bár vonakodva, de utat engedett, így Elizabeth nyomban tüzetesebben is szemügyre vehette a jövevényt: a középkorú asszony szőkére festett, csapzott haját lófarokba szorította. A nyár végi meleg ellenére narancssárga, térdig érő

bársonykabátot viselt, melyet ugyancsak narancsszínű, mintákkal gazdagított sállal egészített ki. Bő, fűzőld vászonnadrág kandikált ki a kabátja alól, mely egy vörös lakkcipőben ért véget.

Elizabeth az éles arcvonallal rendelkező nőt kezdettől fogva rokonszenvesnek találta.

- Üljön le! - kínálta helyel, miközben Paul gyanúsán méregette a hölgyet. Amikor mindannyian helyet foglaltak, a vendég megszólalt:

- Segíteni jöttem - kezdte, majd Elizabeth-hez fordult. - Én magam is túlvilági angyal vagyok.

- Igazán? Ha ez így van, merre hagyta a szárnyát? - kérdezte Paul megijátszott értetlenséggel.

- A kabátom alatt viselem, hogy ne legyen útban, amikor nincs rá szükségem - hangzott az egyszerű felelet. Kis idő múlva Elizabeth felé intézte a szavait: - Átélttem mindazt, melyet te majd csak a jövőben fogsz. Irányt mutathatok neked, hogy minél hamarabb megleld a keresett személyt.

- Ez nagyon kedves, de úgy vélem, Elizabeth egyedül is képes megbirkózni a számára kiszabott feladattal - szögezte le Paul.

- Én ezt nem így érzem - ellenkezett Elizabeth. - Szükségem van a terelgetésre, legalábbis a keresés kezdetén mindenképp. Ön mennyi idő alatt lelta meg az őrizendőjét?

- Rögtön másnap rábukkantam. Sokan úgy gondolják, csupán szerencsém volt, de én magamban hiszek, nem pedig a véletlenekben. - Röviddel ezután hozzátette: - Viszont nem viselem el a magázódást, így mint rangidősnek, az én tisztem felajánlani a tegeződést, persze csak ha elfogadjátok. - Elizabeth hevesen bólogatott, s Paula lesett. - Sajnálom, hogy nem mindenki érzi a jöttem jó szándékát - jegyezte meg a hölgy, miközben ő maga is a férfi gondterhelt arcvonásait vizslatta.

- Az elmúlt időszakban Paul egy nagy erőt próbáló élethelyzetben esett át, mely még a szívet nyomja - magyarázta Elizabeth. - Egy öccseként védelmezett emberben csalódott. Nemrég derült csak ki, hogy éveken keresztül megjárta magát...

- Elizabeth, elég lesz! - förmedt rá Paul. Az angyal megszeppenten tapasztotta össze az ajkait, majd zavartan a földre szegezte a tekintetét. - Ne haragudj! - toldotta meg mondandóját a férfi.

Hosszú, hallgatással teli percek következtek, melyet a vendég tört meg:

- Senkit sem akarok megbántani. Mivel a saját bőrömmön tapasztaltam meg, milyen nagy felkészültséget igényel egy ilyen feladat, bizonyosan tudom, hogy igenis elkél a segítség a még szárnyait bontogató angyaloknak. - Paul a mondatok hallatán felhorkant, majd e szavakat intézte a vendéghez:

- Tudod, Elizabeth csak nemrég költözött ide, így féltém őt. A Túlvilágon nőtt fel, ahol mindenki jó szándékú. Éppen ezért most nem tudja megkülönböztetni a jót a rossztól - vélekedett. - Miért kellene bíznia benned, amikor még azt sem tudjuk, hogy hívnak?
 - Valóban, milyen udvariatlan vagyok! Lucy a nevem.
 - Gyönyörű név - dicsérte meg Elizabeth. A vendég köszönetképp biccentett.
 - Paul, nem győzőm hangsúlyozni, hogy jómagam is a Túlvilágról származom!
 - Igen, mintha láttalak volna már. Nagyon ismerős vagy nekem - helyeselt Elizabeth.
 - Ha otthon vagyok, sokat üldögélek a tengerparton.
 - Én is! - csapta össze örömeiben a tenyerét Elizabeth. Fél szemmel Paulra sandított, akin látni vélte megfeszített arcizmai fokozatos elernyedését. Tekintetét újra Lucyra irányította. Csak úgy sugárzott belőle a segítő szándék. Jó érzéssel töltötte el, hogy betoppant az életébe egy olyan sorstársa, aki már sikerrel vette az akadályt.
- A jövevény szusszant egy rövidet, majd felállt. Elizabeth aggodalmasan figyelte őt.
- Várj! Még el sem mondtad, honnan tudtad, merre keress. - Lucynak mosolyra húzódott a szája, majd így szólt:

- Kenneth osztott meg velem egyet, s mást. - Paul fanyalogva morgott pár szót, melyet olyan halkán tett, hogy nem jutott el Elizabeth füléhez.

- Ha Kenneth hozzájárult ahhoz, hogy rám találj, akkor biztos fontos lenne számomra a segítséged.

- Valóban az lenne. Viszont csakis rajtad múlik, elfogadsz-e engem segítőként. Tény és való, hogy az utat neked kell egyedül megtenned, de az iránymutatásaimmal megkönnyíthetem a feladatot. - Paul vett egy mély levegőt, és így szólt:

- Örültünk, hogy itt voltál. Megfontoljuk az ajánlatot, és amint úgy döntöttünk, hogy elfogadjuk a segítséget, felkeresünk. Hol érhetünk el? - Elizabeth szúrós pillantással ajándékozta meg a férfit, amiért kis híján kitessekelt a váratlan vendéget. Lucy nem vette zokon a goromba szavakat, készségesen válaszolt:

- Holnap estig megtaláltok a városszéli tónál. Csillaghullás van. A világért sem szalasztanám el a lehetőséget, hogy megcsodáljam.

- Rendben, addigra eldöntjük - bólintott Elizabeth, s követve a többieket, ő is feltápáskodott. Párjával a bejárati ajtóhoz kísérte Lucyt, majd arcán egy széles mosollyal megölelte őt. Az ölelésben kis feszélyezettséget érzett, melynek felismerésekor megsajnálta az asszonyt, hiszen biztos volt benne, hogy Paul ellenszenve válhatta ki belőle a merevséget.

Amint az ajtó nyelve kattant a zárban, Elizabeth szembefordult Paullal, és így szólt:

- Elfogadom a segítségét.
- Azért, mert Kenneth keze van a dologban?
- Igen.
- Túlságosan is nagyra becsülöd azt a grófot.
- Meglehet, de be kell látnod, hogy fontos szerepet játszott az életünkben.

Elizabeth a Túlvilági Bizottság ülésén tett említést Kenneth-ről, aki egy, a Túlvilágon élő nagyra becsült bölcs szerepét töltötte be. A grófi származású férfi valaha a Földön élt. Ő álmodta meg a kastélyban kialakított elmegyógyintézetet, melynek végül Paul lett a vezetője.

Kenneth volt az első olyan tébolydaigazgató, aki folyamatos kezelés alatt állt. Unokája, Ryan sokat figyelte őt és betegársait egyaránt. Megállapította, hogy a betegek sokkal boldogabbak voltak az épelméjű embereknél. Mint kiderült azért, mert kapcsolatot tudtak teremteni a Túlvilággal, és lélekben képesek voltak átjutni oda. Ryan célja az volt, hogy a lehető legtöbb ember átléphessen a boldogabb, szebb világba, továbbá ne csak lelkileg sikerüljön az átjutás, hanem testileg is. Éppen ezért nem sokkal nagyapja halála után tébolyultnak adta ki magát. Felvételt nyert az

elmeógyógyintézetbe, pontosan akkor, amikor Paul elkezdett ott pszichiáterként dolgozni. Ryan olyannyira Paul kegyeibe férközött, hogy az orvos öccseként oltalmazta őt. A kimagasló színészi vénával megáldott álbeteg annyira komolyan vette az életcélját - azaz az egészséges emberek átjuttatását a Túlvilágra -, hogy száz hiszékeny személlyel - köztük több kiskorúval - vére menő játékokat játszott, valódi elmebetegek gyűrűjében. Ezt azért tette, mert bízott abban, hogy az egészségesek is lassan megőrülnek, és lehetőségük lesz megtapasztalni a másik létsík gyönyörét. Paul, amikor felismerte Ryan álnokságát, véget akart vetni a kegyetlen játéknak, de Kenneth megidézett szelleme teljes valójában átrántotta őt a Túlvilágra - hiszen Paul volt a kiválasztott személy, aki elrendeltetett a Jóslat beteljesítésére.

Őrangyalok ülése

Elizabeth-et annyira felzaklatták a történetek, hogy hajnali három órákor sem álmosodott el. Nem szívesen vallotta be magának, de úgy érezte, Paul csak hátráltatta a munkájában. Tudta, hogy jót akart neki, ám a férfi mintha nem lett volna tisztában azzal, mi történne, ha nem bukkanna rá a keresett személyre. A földi létsíkon szerették volna elkezdni a közös életüket, ezért Elizabeth minden esélyt meg akart ragadni ahhoz, hogy megvalósítsa az álmukat.

Az erkély felé sétált. Olyan halkán lépdelt, amennyire csak bírt, ugyanis a világért sem szerette volna felébreszteni Pault, aki a szája széle és a párna között valóságos nyálfolyót hozott létre.

Az erkélyajtó kilincsét hangtalanul nyitotta ki. Hűvös, nyári szellő csapott az arcába, mely összekócolta hosszú, dús haját. Felnézett az égre: a csillagok olyan erősen ragyogtak a magasban, mintha mindegyik egy-egy reflektor lett volna.

A tücskök ciripelésétől és a denevérek szárnycsapásaitól hangos volt a környék. Amint meghallotta a levelek zizegését, nyomban úgy érezte, hogy a természet magához szólítja. Legszívesebben szárnyra kapott volna, hogy a felhők fölé szálljon. Nyomasztó hiányérzet kerítette hatalmába, mikor újból tudatosult benne a

tollal fedett testrészének hiánya. Ezen érzés erőt adott neki, így a következő pillanatban már azon kapta magát, hogy átugrotta az erkély léceit. Bár két emelet magasból ugrott, gyakorlott macskákat is meghazudtoló módon, sérülés nélkül ért földet. Nem is csodálkozott ezen, hiszen kölyökként ő és testvérei előszeretettel ugrottak le a magas fákról, bízva abban, hogy mozgásra bírják a növésben lévő szárnyaikat. Mivel kezdetben igen nehézkesen ment a levegőben maradás, kénytelenek voltak elsajátítani a fájdalomtalan esés fortélyait.

- Bocsáss meg, Paul! - suttogta, miközben felnézett a tárva nyitva hagyott üvegajtóra, melyen keresztül kiosont. Sóhajtott egyet, majd útnak indult a városszéli tó irányába.

Úgy hitte, a kialudt utcalámpák miatt majd végig vaksötétben kell rónia a hosszú utcákat, ám a szerencse ismét rátalált: egy seregnyi szentjánosbogár gyűlt köré, így azok valamelyest megvilágították a közvetlen környezetét.

Hamarosan egy végeleáthatatlanul nagy, növényekkel borított területen találta magát. Annak kellős közepén egy hatalmas csónakázó tó helyezkedett el, rajta békésen imbolygó, hosszú kötéllel kikötött ladikokkal. Pontosan mellette egy vastag törzsű tölgyfa állt, melynek ágai úgy ágaztak szét, mint a tüdőbe betörő fő- és mellékhörgők.

Egy árva lelket sem látott, a békák kuruttyolásán és a szúnyogok nyüzsgésén kívül pedig mást nem hallott. Már az is megfordult a fejében, hogy Lucy a látogatása során valójában nem is azt a helyszínt nevezte meg, melyet ő megjegyzett, ám amikor a magasból halk duruzsolásra figyelt fel, megbizonyosodott baljós gondolatának ellenkezőjéről.

- Jött valaki! - hallotta egy számára idegen férfi elfojtott figyelmeztetését. Szavait enyhe fészkelődés követte, aztán másodpercek törtrésze alatt egy személy termett Elizabeth előtt. Mivel a szentjánosbogarak addigra már szétszéledtek, a sötétségtől nem látta az előtte álló arcát, de a lélegzetvételéből arra következtetett, hogy maga Lucy volt az. Sejtése beigazolódott, amikor a nő bekapcsolta a kezében szorongatott elemlámpát, és annak gyér fénye megvilágította a mosolytól sugárzó arcát.

- Reméltem, hogy eljössz. Nincs is jobb annál, ha közösen csodáljuk az ég játékát. Ó, nézd csak! - szegezte mutatóujját az égbolt egyik pontjára. Elizabeth követte a tekintetével, s rögvest észrevett egy hullócsillagot. Rabul ejtették a látottak, ezért biztosan tudta, hogy sorstársaival tölti az éj hátralévő részét. - Másszunk fel a fára! Válassz magadnak egy szimpatikus ágat! - így Lucy.

A magasra nőtt fa kör alakban elterülő ágai közül pontosan egy maradt szabadon, így Elizabeth-nek nem kellett azon töprengenie, melyiket válassza.

Vele együtt pontosan tizenegyen voltak a gyönyörű, erős tölgyfán. Mindannyian az égre meredt tekintettel, fekvő testhelyzetben voltak, ezért ő is úgy helyezkedett el a saját ágán. Miközben fészkelődött a legkényelmesebb testhelyzetet keresve, igyekezett minél alaposabban szemügyre venni a jelenlévőket. Az egyetlen férfi angyal a vele szemközti ágon feküdt. Ahogy az elemlámpa gyenge fényéből kivette fekete, térdig érő nadrágot viselt, ezen kívül - talán a meleg miatt - nem viselt egyéb ruhát. Fonott kecskeszakállal és hosszú hajjal rendelkezett - mely nem volt ritka a férfi angyalok körében, hiszen rengeteg túlvilági monda szólt efféle külsejű hősökről, akikre a jelenkor angyalai hasonlítani akartak.

A fa további ágain egy-egy, gyönyörű arcú nő helyezkedett el, kik vékony testüket selyemruhába bújtatták.

- Elizabeth, ha kényelmesen elhelyezkedtél, bemutatnám a csoportomat. - Miután a megszólított beleegyezően bólintott, az asszony tovább folytatta a beszédet: - Itt mindenki őrangyal szeretne maradni, természetesen rajtam kívül, mivel én a tanár szerepét töltöm be. Lássuk akkor szépen sorjában: veled szemben a fess fiatalembert Russellnek hívják. Mellette fekszik Sasha. Ő ott Ava, aztán Janice, Violet, Melissa, Brianna, Katniss és Bess. - Elizabeth-nek tátva maradt a szája, amint meghallotta, mely személyek társaságában találta magát. A felsorolt neveket ugyanis a Tűlvilág legnemesebb angyalai viselték. Azok, akikről Elizabeth

már oly sok történetet olvasott. - Látom elképedtél - állapította meg Lucy. - Sajnálom, hogy kedved kell szegnem: ők nem azok, akikre gondolsz. Az én ötletem volt, hogy olyan angyal nevét viseljék, akire felnéznek. - Elizabeth csüggedten összezárta az ajkait. - Most téged is megkérlek, hogy mondd el nekünk, melyik angyal a példaképed, és miért. Onnantól kezdve csakis az ő nevén szólítunk.

- Nem szeretnék nevet választani - vágta rá a nő. - Úgy érzem, nem vagyok méltó még szűk körben sem birtokolni olyan személy nevét, akinek még az árnyékába sem érhetek. Elizabeth-nek szólítsatok.

- Rendszben, ahogy szeretnéd. - Ezt követően Lucy még mondott valamit, de arra Elizabeth már nem figyelt, mivel a jobbán fekvő nő kíváncsian fürkésző tekintettel vizslatta őt.

- Te vagy a Jóslat beteljesítőjének barátnője? - kérdezte. Elizabeth bólintott. - Ó! És milyen érzés volt megérinteni a Jóslat Gömbjét? - A kérdezett Lucy rendre intő tapsa végett nem tudott választ adni.

- Lemaradtok a legszebb csillagok hullásáról, ha folyton pusmogtok!

Elizabeth azt remélte, hogy a közösen eltöltött idő nagy beszélgetésekkel és tapasztalatcserével telik majd, miközben szemüket a természeti csodára meresztik, ám ez korántsem így

történt: a továbbiakban egy szó sem esett köztük. Elizabeth pontosan négy fénylő égitest esését nézte végig, majd mintha azok altató hatású port bocsájtottak volna ki magukból, lassan lecsukódott a szeme, és elnyomta az álom.

Egy hófehér, fiatal galamb verte fel édes álmából: a madár olyannyira megérezhette Elizabeth túlvilági származását, hogy apró fejét az angyal arcához dörgölte, mellyel egy hízelgő macska benyomását keltette. A nő mosolyogva köszöntötte őt, majd nagy ásítás kíséretében a másik oldalára fordult. E tettét nyomban megbánta, hiszen egy rövid szabadesést követően a harmatos fűre zuhant.

Sajgó tagjait dörzsölve feltápáskodott, s bágyadtan körbenézett: néhány karnyújtásnyira ültek tőle az őrangyalok csapatát képező személyek, akik éppen hevesen diskuráltak valamiről.

- Gyere, csatlakozz hozzánk! - így Lucy, amikor észrevette őt. Az angyalok megnyitották a kört, hogy Elizabeth is leülhessen közéjük.

A társaság új tagja végignézett a jelenlévőkön: mindenkinek olyan szép bőre volt, hogy szinte szikrázott a napsütésben. Erős, dús hajuk úgy omlott a vállukra, hogy szebbet festeni sem lehetett volna. Elizabeth szívébe vágyakozó érzés tódult, hiszen szívesen rendelkezett volna hasonló, imponáló jegyekkel.

- Épp egy kis mesélést zavartál meg: megosztjuk a többiekkel az őrizendő személy keresésével kapcsolatos tapasztalatainkat. Eddig öten kerültek sorra. Közülük négyen már megmentettek egy-egy embert, ám tovább kell folytatniuk a kutatást, mivel úgy tűnik, nem őket keresik. Neked sikerült már valakit megmentened? - Elizabeth hevesen bólogatott, majd röviden elmesélte a kis kalandját, melyet a jelenlévők figyelmesen végighallgattak. Az utolsó mondat elhangzása után a mesélő tüdejéből mély sóhaj szabadult fel, majd hallgatásba burkolózott.

- Folytasd! - unszolta Lucy. - Úgy látom, valami motoszkál a fejedben, mely kikíváncozna.

- Valóban. Lenne egy kérdésem: ti miképp döntitek el, hogy megtaláltátok a keresett személyt vagy csupán jó időben voltatok jó helyen? Én éreztem annál a kislánynál valamit, mely hozzá hívott, de nem tudom eldönteni, hogy valós erő húzott-e felé, vagy csak megéreztem a tiszta lelkét.

- Az utóbbit tartom valószínűbbnek - felelte Lucy.

- Velem is pontosan ez történt. - Elizabeth kíváncsian fürkésző tekintettel nézett a vele szemben ülő angyalra, ki ha a memóriája nem hagyta el, Bess nevet viselte. Egy darabig elmélázott arcának kerek vonásain és szikrázó szemén, majd minden figyelmét a szavaira irányította, melyek így hangoztak: - Tegnap repültem vissza egy szigetről - persze a saját szárnyam híján repülővel -,

mert úgy éreztem, ott a helyem. Addig követtem a megérzéseimet, mígnem egy kitört vulkánhoz értem. A katasztrófa miatt a város lakosságát kitelepítették, de egy embert mégis találtam, közvetlenül a vulkán tetején. Épp bele készült vetni magát a fortyogó lávába, mikor leírhatatlan érzés lett úrrá rajtam. Valami erőt bocsájtottam ki magamból, mely a férfit maradásra készítette. Mikor már biztonságban tudtam őt, visszajuttattam magamba az energiát. Elhagytam a helyszínt, és azóta őrlődöm, vajon ő volt-e az, akit meg kellett volna találnom, és ha igen, akkor hogy keressem meg újra.

- Hasonlókon megyek keresztül én is - kiáltott fel Elizabeth.
- Sajnos mindegyikötökkel ez történik - így Lucy.
- Egy pillanat! - Elizabeth-nek szöveget ütött a fejében egy gondolat, mely nem hagyta nyugodni. Kétségének röggvest hangot is adott: - A Bizottság miért nem mondta meg közülünk senkinek sem, hogy ki az őrizendője? Az én indokomat úgy vélem, mindenki ismeri, de ti mit vétettetek? Tudtommal csak azt az angyalt büntetik ilyen súlyosan, aki az enyémmhez hasonló tettet hajtott végre. - Szavaira Janice és Brianna feszült pillantást váltott egymással, a többi angyal pedig idegesen mocoogott ültében.

Lucy észrevehette, hogy zavarba jöttek, mert ő adott választ:

- A vezetőségnek nyomós oka volt arra, hogy ne közöljék velük a fontos információt. - Elizabeth csalódott volt, hiszen részletesebb

választ remélt, ellenben jó érzéssel töltötte el annak tudata, hogy nem ő volt az egyedüli, akit megalázó helyzetbe hoztak anyai túlvilági előtt.

Hosszú, kínos csend következett, melyet Elizabeth oszlatott szét:

- Lucy, hogyan ismerjük fel a keresett személyt? Mit kell éreznünk?

- Azt, hogy a kisugárzása mágnesként vonz hozzá.

- Mintha a kislánynál is hasonlót éreztem volna...

- Próbálj befelé figyelni, hogy meg tudd különböztetni az érzéseidet! - javasolta. Elizabeth röviden bólintott, biztosítva tanárát arról, hogy megfogadja a tanácsot. Szeme sarkából azonban látta, hogy a téma elterelése mégsem volt olyan sikeres, mint amilyennek képzelte, hiszen társai még mindig nyugtalannak tűntek.

- Mondjuk el neki, mit tettünk! Úgy mindenkinek könnyebb lesz. Ráadásul nem kellene egymás előtt titkolóznunk - vélekedett Katniss.

- Mondasz valamit - adott igazat Brianna. - Akkor Russell, meséld el, hiszen te tervelted ki az egészet! - A férfi felhorkant:

- Nehogy rám kenjétek! Ti is ugyanúgy benne voltatok. Igaz, hogy én vittem a hátamon az egészet, de nem csak az én saram.

- Ezt egy árva szóval sem mondtam! - csattant fel Brianna. Arca lángolt a pirtól.

- Ha túl kínos nektek, nem kell elmondani - szögezte le Elizabeth. Russell a fejét csóválta, majd vett egy mély levegőt, és hozzákezdett:

- Már kiskorunktól kezdve tudtuk, hogy őrangyalok leszünk. Tudod, akiknek az ősei őrangyalok voltak, azok mindenképpen azok lesznek. Az egyik hegy-palotában van azoknak az angyaloknak a tanodája, akiket majd őrangyalokká neveznek ki.

- Igen, tudom, melyikről van szó. Fiatalabb koromban sokat játszottunk a környékén - szólt Elizabeth, ezzel elősegítve a kecskeszakállát vadul csavargató férfi beszédét.

- Suli után együtt bandáztunk. Vásott kölykök voltunk. Sok csínyt elköveltünk, de az egyik különösen sokkoló volt. Annyira, hogy az ügy a Bizottság elé került. Annyi történt, hogy egy nap unalmunkban kitaláltuk, hogy megvicceljük az egyik mesterünket. Elbújtunk a teremben. Amikor megérkezett, megvártuk, hogy becsukja maga mögött az ajtót, és csak azután vetettük rá magunkat: leföttük, majd egy erős indával megkötöttük.

- Te jó ég, mit tetettek vele? - Elizabeth szemöldöke a homloka közepére szökött. Mikor meglátta, hogy körülötte mindenkinek halvány mosoly bújt meg a szája szélén, kissé megnyugodott.

- Hogy is mondjam... - dörzsölte a füle tövét a férfi, kiről a határozott megjelenése végett el sem lehetett volna képzelni, hogy valaha is kizökkenhet a komfortzónájából. - Szóval lekötöttük, és a

terem közepébe vonszoltuk. Ezután a szárnya összes tollát kitépkedtük, a pihetollakat sem kímélve. Egy nagy darabbal aztán a csupasz talpát csiklandoztuk. Amikor az inda megadta magát, jobbnak láttuk kereket oldani. A tanár, míg ki nem nőtt a tolla, úgy járt-kelt, mint egy élő grillcsirke, hiszen túlvilági erők ide vagy oda, a Nap már az első alkalommal ropogósra sütötte a hófehér bőrét. - Melissa, aki eddig megfeszített arcizmokkal az ajkát harapdálta, most fuldokló nevetésben tört ki.

- Bocsánat, de látni kellett volna, ahogy kinézett - szabadkozott. Az elfeledett emlék felidézése végett a többiek is nevetgélni kezdtek.

Elizabeth nem igazán tudta beleélni magát a történetbe, hiszen folyton azon járt az esze, nem csúszik-e majd ki a határidejéből.

Mellkasához húzta a térdét, és ráhajtotta a fejét. Ekkor mintha egy villám hasított volna a fejébe. Hamarosan egy képet látott maga előtt: egy házat, benne három emberrel. Szíve szaporán vert, tenyere izzadt, szája pedig kiszáradt. Kinyitotta a szemét, majd zaklatottan talpra szökkent.

- Mennem kell - nyögte.

- Hova? Alig kezdtük el az ülést.

- Még ma este visszajövök. Épp most volt egy látomásom...

- Ó, menj csak! - így Lucy fontoskodva. - Itt várunk majd. Nélküled nem kezdem el az ülést, mert nagyon fontos

mondandóm van számotokra. - Elizabeth bólintott, majd sarkon fordult, és futásnak eredt.

Vagy fél órán át tartó rohanást követően figyelmes lett a tűz ropogó, pattogó hangjára. Amint befordult a hozzá legközelebb eső, virágágyásokkal és apró facsemetékkal ékesített mellékutcába, a megtettesült iszonyat elevenedett meg a szeme előtt: egy nagyobb, fehérre festett családi házból úgy szállt fel a füst, mintha ott egy zabolátlan tűzokádó sárkányt neveltek volna. A lángok úgy mardosták a falakat, mintha azokat fel akarták volna emészteni. Alig fogta fel a látottakat - eddigi élete során csak hallott ilyesmiről, de tábortűznél nagyobb lángokat sosem látott.

Egy jajveszékítő hang nem engedte lankadni a figyelmét:

- Segítség! Hívják a tűzoltókat! - egy, a házban tartózkodó nő kiáltozott. Elizabeth a kerítésen átpillantva észrevett egy középkorú férfit, aki villámgyors sebességgel loholt le az épületből kivezető kőlépcsőn. Bár az angyal messze volt az úrtól, mégis látta, ahogy vadul remegő kézzel, pattanásig feszült idegállapotban rohant a néhány méterre lévő kerti csap felé.

Az angyal rosszat sejtett, ezért lehunyta a szemét, és mélyen arra koncentrált, hogy megfagyassza a pillanatot. Mivel már másodjára hajtott végre efféle cselekedetet, sokkal gördülékenyebben ment, mint legelőször. Sejtette, mi volt a férfi célja: a kerti csap

segítségével akarta eloltani a tüzet. Ehhez azonban egy locsolócsőre is szükség volt. A tömlő ugyan rá volt tekerve a csapra, viszont Elizabeth azt már nem látta, hogy a cső rá volt-csatlakoztatva a csap szájához. Úgy döntött, nem kockáztat: erősen összpontosított, hogy a víz készen álljon arra, hogy bármelyik pillanatban keresztülhaladva a gumicsövön segédkezzen a tűz eloltásában.

- Hívják a tűzoltókat! - ütötte meg a fülét az újbóli segélykiáltás, mire az angyal ökölbe szorította mindkét kezét, és ezeket a szavakat préselte ki magából:

- Tűzoltók, azonnal induljatok el! - A távolból már észlelte a szakemberek autójának észveszejtő szirénáját, mely megnyugvással töltötte el. Vett egy mély levegőt, majd belépett a kapun, s követte a lépcsőn felfelé siető urat.

Pontosan az a helyiség gyulladt ki, melynek ablaka a kőlépcső felé nyílt. Elizabeth szemtanúja volt annak, hogy a férfi kiütötte az ablakot, és a locsolócsőből maximálisan folyó vízzel igyekezte megfékezni az agresszívan felé tóduló lángokat.

- Gyertek ki onnan! - ordította a férfi a házban rekedteknek.

Az angyal nem tétkenedett: óvatosan megkerülte őt, hogy a tömény füsttel és korommal szennyezett légtérbe kerüljön. Csupán három lépést tett, és máris egy idős hölgybe botlott. Alacsony, törékeny testalkattal rendelkezett. Reszkető kezével egy

konyharuhát szorított az arcához, úgy botorkált a folyosón, a bejárati ajtó irányába. Elizabeth láthatatlan és hallhatatlan lehetett, hiszen megpróbálta megszólítani az asszonyt, majd megragadni a vállát, hogy a szabad levegőre kísérje, de próbálkozása kudarcba fulladt.

Tudta, hogy nem szabad sokáig törnie a fejét a megfelelő cselekedeten - főleg azért, mert nem is olyan sokára egy középkorú nő sziluettje tűnt fel az örvénylő füsttel teli folyosón, mely sürgetően hatott rá.

Először is meg kellett fékeznie az oxigéndús levegő irányába törekvő tüzet, ezért mindkét karját kinyújtotta, és az ujjából kiáramló erővel visszataszította a lángcsóvákat. Bár a bent tartózkodók nem vették észre a jelenlétét, nem is kerülték ki őt, hogy a szabad levegőre jussanak. Mintha hirtelen leblokkoltak volna: földbe gyökerezett lábbal álltak némán és mozdulatlanul. Elizabeth megpróbálta őket mozgásra készíteni, de próbálkozása vak vágányra futott. Félő volt, hogy a bent rekedtek tüdeje károsodni fog a korommal telített, forró levegőtől, ezért egyik karját már nem a lángok felé fordította, hanem a két hölgy felé. A szíve majdnem kitört a mellkasából, hiszen a röpke őrangyali léte alatt még sosem hajtott végre efféle merész tettet: egyik kezével kiontott egy "életet", míg a másikkal épp megmenteni kívánt kettőt.

Egy darabig hőiesen helyt állt, de aztán olyan kellemetlen érzés kerekedett felül rajta, melyet képtelen volt kordában tartani: mintha a jobb karjában lévő hajszálereket egy erős damillal összekötözték volna, és azzal rángatták volna kifelé a testéből.

"Ez nem fog menni. Segítség kell. Jöjjenek már a tűzoltók!" - kiáltotta volna, de egy hang sem jött ki a torkán. A tűz ropogásának elviselhetetlen hangereje tovább fokozódott, a forrósa pedig mintha százszorosára nőtt volna.

Jól tudta, hogy mindez miatta történt: képtelen volt egyszerre ura lenni a megállás nélkül feljebb nyújtózkodó lángokon, azzal egy időben pedig megóvni a körülötte lévők testi épségét. Már ott tartott, hogy megszakítja a karjából kiáramló erőt, amikor végre egy tűzoltó bukkant fel.

- Nincs mit eloltani! - kiáltott át a válla fölött a vastag, tűzálló ruhába bújt férfi a társainak. Az angyal hevesen pislogott, ugyanis még mindig vadul táncoló lángokat látott maga körül annak ellenére, hogy a hallottak alapján valójában már az összes kialudt.

- Vannak még a házban, Uram?

- Nincs, csak hárman voltunk bent. - Alig hangzott el a felelet, máris felvisított a mentők szirénája.

Később egy mentőtiszten volt a sor, hogy a kimerült férfihez szóljon:

- Be kell jönnie velünk a kórházba.

- Nem megyek sehová! Látja, mi történt? Porig égett egy élet munkája. Nem hagyhatom itt a feleségemet és az édesanyját.

- Muszáj bejönnie velünk. Ígérem, amint megvizsgáltuk, hazaengedjük.

A párbeszéd után halk, keserves női sírás szelte ketté a nyomasztó csendet. Az angyal a hang irányába fordult: a mentősök kikísérték a nőket a vadul füstölő házból. Elizabeth az idős, törekeny hölgy mellett termett, hogy átkarolja a vállát, de a nyugdíjas nem hogy az érintését, még a jelenlétét sem észlelte.

Az angyal még egy utolsó pillantást vetett a valaha konyhaként használt helyiségre: a szíve elszorult, amikor tekintete végigsiklott a falra olvadt villanykapcsolókon, a felismerhetetlenné deformálódott kávé-és teafőzőn, a szenesre égett linóleum falvédőn, valamint az ugyancsak szénné vált, füstölő asztalon és székeken. Az üvegpooharak egytől egyig koromtól feketedtek csakúgy, mint a falak és a plafon. Annyira megérintette a látvány, hogy meg volt róla győződve: nem fogja egykönnyen elfelejteni az elmúlt percekét.

Kint a kapuban látta, miképp vizsgálják ki a családtagokat az egyik, ház előtt álló, kéken és vörösen villogó mentőautóban - míg a másikkal elindultak a férfival a kórházba.

Tétován a szakemberek mellé lépett. Bár lépteivel szándékosan zajt csapott, ők mégis keresztülnéztek rajta.

- Milyen jó lenne, ha minden ember látná a túlvilágiakat - sóhajtotta. Egy utolsó pillantást vetett a katasztrófa- sújtotta házra, majd a családtagokra - kiknek a mentőtisztek nyugodt viselkedésük alapján az ijedtségen kívül nem történt komolyabb bajuk -, azzal elindult abba az irányba, melyről érkezett.

Késő délután lehetett már, hiszen a Nap már csaknem az égbolt közepén izzott. Elizabeth gondolkodás nélkül, maga elé meredve rótt a métereket, egyenesen vissza a parkhoz - ahol remélhetőleg még Lucyék beszélgettek.

Képtelen volt eldönteni, hogy jobb irányba sikerült-e befolyásolnia az eseményeket, vagy a közbeavatkozása nélkül is megmenekültek volna a lángoló ház lakói. Hamarosan kétségek gyötörték, hiszen olyan gyorsan történt minden, hogy nem is volt biztos abban, helyesen cselekedett-e.

Az újonnan megismert barátaihoz fűzött reménye beigazolódott, hiszen az őrangyalok ugyanott ücsörögtek, ahol elbúcsúzott tőlük.

- Hol jártál? - szegezte hozzá a kérdést Russell, mielőtt közelebb ért hozzájuk. A férfi még mindig fedetlenül hagyta a felsőtestét, hogy női társasága szabadon legeltethesse a szemét a dagadó izmain és a testére tetovált motívumokon.

Mielőtt még Elizabeth szólalhatott volna, a csapat tagjai megszakították az általuk alkotott kört, hogy ő is közéjük ülhesen.

Lucy most csaknem felnyársalta a szemével Russellt - melyet a férfi Elizabeth-nek feltett kérdése miatt érdemelhetett ki. A többiek zavartan fészkelődtek, de egy árva szóval sem kérdezték meg, mi történt vele az elmúlt egy órában.

Elizabeth úgy gondolta, nem kívánja a jelenlévők orra alá dörgölni az esetleges sikerét, így hát csendben maradt. Figyelmesen hallgatta a tovább folytatódó párbeszédet:

- Őszinte leszek: félek - vallotta be Bess. - Tartok attól, hogy nem találom meg, akit keresek, így el kell hagynom a családom. Minden nap emlékeztetnem kell magam és a többieket arra, hogy akinél megszakad a hagyomány, illő búcsút vennie a családjától. Nem arról van szó, hogy berezeltem és nem vagyok képes önálló életet élni, de a családból való kilépés egyet jelent a gyökerektől való elszakadástól is. Kíráz a hideg, ha erre gondolok, hiszen szörnyű érzés lehet a világ legnagyobb közösségéből kiválni. - Elizabeth legszívesebben képen törölte volna magát, amiért ő akkora feneket kerített annak, hogy a Földön élhesse a mindennapjait: az ő bukásának messze nem lenne akkora súlya, mint a társainak.

Mély töprengésbe fogott. Úgy forogtak agyának fogaskerekei, hogy féltő volt, soha többé nem pihennek meg. Tudta, hogy értelmetlen ötlete támadt, mégis esélyt adott arra, hogy azt egy felszólalás alkalmával a társai bírálják el.

- Mi lenne, ha összefognánk? - bökte ki végül.

- Mit értesz ez alatt? - fordult felé érdeklődve Lucy. Szeme megcsillant a napfényben. Mikor Elizabeth már mindenki tekintetét magán érezte, feltette a kérdést: - Szabad segítenünk egymásnak?

- Fejtsd ki bővebben! Nekünk volt a suliban túlvilági szabályok óránk. Rémesen szigorú tanárunk volt, így betéve tudjuk, mit szabad és mit nem - hadarta felbátorodva Russell, majd eleresztett felé egy mosolyt.

- A legnagyobb gondot az okozza, hogy természetünkből adódóan megérezzük, ha egy személy bajban van - kezdte Elizabeth. - A feladatunk az, hogy a sok információ közül kiérezzük a sajátunkat. Az természetes, hogy akiről tudomásunkra jut, hogy bajba került, nyomban a segítségére sietünk, de mi magunk is lényegesek vagyunk. - Itt zavartan elhallgatott, egyrészt hogy összeszedje a gondolatait, másrészt pedig hogy megfigyelje a többiek reakcióját a szavaira: mindannyian kíváncsian fürkésző tekintettel hallgatták őt.

- Folytasd, kérlek! - unszolta Lucy.

- Szóval tudjuk, hogy a szívünkben kellene éreznünk, ha megtaláljuk azt, akit keresünk. Bevallom, reggel azért tűntem el, mert megéreztem, hogy három ember az égő házukban rekedt. Megmenekültek, de semmi pluszt nem éreztem velük kapcsolatban. Viszont lehet, hogy közületek valaki pont őket kereste. Én valahogy jobban rájuk hangolódtam, így bár

akaratlanul, de lecsaptam őket a megfelelő őrangyal kezéről. - Kis szünetet tartott, majd folytatta: - Hallottam olyanról, hogy az angyalok össze tudják kötni a gondolataikat. Mi lenne, ha mi is megpróbálnánk ezt? Nem tudom, itt a Földön hogyan tudnánk megvalósítani, de a Túlvilágon könnyen sikerülne, ha megtanulnánk, hogyan kell. Csak ugye nekünk ezen a létsíkon kell helyt állnunk.

- Ez a gondolat-összekötés remek ötlet - tapsolt Sasha úgy, hogy mellig erő hajának göndör tincsei az ujjai közé gabalyodtak. Lucy elismerően bólintott, s átvette a szót:

- Van egy ötletem - kezdte. - Ebben a pillanatban találtam ki, ezért vagy sikerül, vagy nem...

- Nekem is van. Próbáljuk meg azt a telepatikus úton történő gondolat- és érzésátadást, amit a Túlvilágon alkalmaznak az angyalok - vágott közbe az illemmel mit sem törődve Sasha.

- Tudod, ez miért nem jó megoldás? - szállt be a beszélgetésbe Bess, és kiegyenesedett ültében. - Mert köztudott, hogy a tapasztalatlanok könnyen idegen személyekkel léphetnek kapcsolatba. Mire rájössz, hogy nem azzal osztottad meg az érzéseidet és a gondolataidat, akivel szeretted volna, már régen lekéstek az oltalmazásról. Itt nem csak a mi sorsunk forog kockán, hanem a bajba jutottaké is. Ez nem játék, nincs időnk kísérletezgetni.

- Igazad van - sóhajtotta megadóan Sasha.

- Engedelmetekkel folytatom, amit félbehagytam - szólt enyhé sértődöttséggel Lucy. - Tehát van egy ötletem. Nem vagyok benne biztos, hogy sikerülni fog, de egy próbát megér. Egyelőre nem árulok el semmit, csak egy feladatot adok nektek: menjetek haza. Amint a Túlvilág visszaadja nektek a szárnyaitokat, tépjetek ki belőle egy nagyobb tollat. Nem kell aggódni, nem fog fájni, hiszen mint tudjuk, a Túlvilágon a valós fájdalom töredékét érezzük. Minél rövidebb időt töltsetek ott, hiszen egy óra ott tartózkodás alatt egy teljes nap telik el itt, a földi létsíkon! - hívta fel a ténnyre a figyelmüket, majd hozzáfűzte: - A ti feladatotok határidejét pedig földi időszámításban határozták meg, hiszen itt hajtjátok végre azt. A jelenlévők egy emberként, izgatottan pattantak fel. Elizabeth epekedve figyelte, ahogy a nők kis csoportot alkotva összedugták a fejüket, és bőszen duruzsolásba fogtak.

"Bárcsak nekem is lenne egy ilyen baráti társaságom!" - sóhajtotta. Nem is olyan sokára a látóterébe került valaki. A szíve hevesen dobogott, mert azt hitte, Paul volt az, de amint ráésmélt, hogy Russell lépett oda hozzá, elszomorodott.

- Mi bánt? - tudakolta kíváncsian a férfi. Elizabeth a közeledésre hátrálni kezdett, majd elhadart egy "semmit", és sarkon fordult. Idővel bár futásnak iramodott, de még hallotta Lucy kiáltását:

- Aki megszerezte a tollat, jöjjön vissza ide, és várjon a többiekre!

Azonnal létsík-váltást szeretett volna végrehajtani, de erre nem kerített sort, ugyanis a távolból észrevette Pault, aki lélekszakadva loholt felé. Párja feszültnek tűnt, mely láttán az angyal elszégyellte magát.

"Hogy lehettem annyira szívtelen, hogy egy percig sem gondoltam rá? Nagyon aggódhatott miattam."

- Ne haragudj! - csak ennyit bírt kinyögni, s mélyen belenézett Paul smaragdzöld szemébe, melyben szomorúság lakozott. A férfi egy árva szót sem szólt, úgy zárta ölelő karjaiba kedvesét. Elizabeth egy darabig beleolvadt a biztonságot nyújtó ölelésbe, ám amint tudatosult benne az újonnan kapott feladata, kibontotta magát a szorításból, és ezt kérdezte:

- Mi újság az intézetben?

- Mire vagy kíváncsi? - vonta össze a szemöldökét a férfi. - Felvettük a betegeket. Három nap múlva költöznek.

- Három nap? - ismételte Elizabeth. - Addig milyen teendő van még? - puhatolózott.

- A Túlvilágra szeretnél látogatni?

- Csak rövid időre.

- Rendben, nem látom akadályát. Hiányoznak a szüleid és a testvéreid? - Paul a kezével közrefogta a nő arcát, majd közel hajolt hozzá, s egy csókot nyomott a homlokára.

- Hiányoznak, de nem őket látogatnánk meg. A szárnyamból szeretnék egy tollat áthozni.

- Óh... Ez érdekes.

- Micsoda?

- Fogadni mernék, hogy Lucy utasított erre - közölte ridegen. Elizabeth mély lélegzetet vett, hogy megmagyarázza kimaradásának okát, de Paul megelőzte: - Tudom, hogy nehéz helyzetben vagy, de kérlek, ésszel cselekedj! Rosszat sejtök azzal a bandával kapcsolatban. Ám mivel a másik feledként az a feladatom, hogy segítsek neked az előrébb jutásodban, se kedvedet, se utadat nem szeghetem. Veled tartok, még ha csak egy szál tolladért is megyünk. - Az angyal hálásan megköszönte párja jószágát, majd könny szökött a szemébe.

Feltépett sebek és ballépés

Az otthonukba érve első dolguk az volt, hogy leheveredjenek a kanapéra, és mélyen ellazuljanak. Ez alapvető fontosságú volt ahhoz, hogy testükkel és lelkükkel egyaránt átjussanak a Túlvilágra, mivel csupán a saját gondolatuk volt az átjáró a két létsík között. Mindössze arra volt szükség, hogy lelki szemeik előtt megjelenítsék azt a csodálatos világot, mely minden egyes ott tartózkodásuk alatt elvárásolta őket.

Elizabeth maga elé képzelte a számára legkedvesebb épületet, melyben túlvilági léte során előszeretettel töltötte az idejét: egy fellegekig nyújtózó hegy volt az, melynek belsejét annak idején varázslat segítségével vájtak ki, hogy egy vékony falú épületté váljon. A képződménybe vagy ötven szintet építettek ki, hogy a túlvilági lakók népes tábora kényelmesen megpihenhessen ott. Elizabeth azért szeretett volna odajutni, mert úgy tudta, annak csúcsában csakis ő szokott ücsörögni, így az tökéletes helynek tűnt a feladat teljesítéséhez.

Mivel már közölte Paullal az úti célt, nem lepődött meg, amikor másodpercek múltán maga mellett tudta őt a Túlvilágon. Az angyalt azonnal a boldogság szívet szétfeszítő érzése ejtette rabul. Olyan sok negatív érzelmet élt át a Földön - mint például a

kétségbeesés, a félelem és a lelkiismeret-furdalás - hogy megkönnyebbülésként tekintett a létsík-váltásra.

- Gyönyörű vagy - ámuldozott elkerekedett szemmel Paul, amikor Elizabeth kecsesen ívbe feszített háttal, a talajtól vagy három méterre emelkedett, egyenesen bele egy retinaégető fénynyaládba. A Túlvilág különleges erői ekképp adták vissza neki a rég látott szárnyát.

- Bárcsak a Földön is velem lehetne! - sóhajtott, amikor megszűnt a vakító erejű fény, és talpa a langyos padlót érintette.

- Bebizonyítod majd a vezetőségnek, hogy méltó vagy a viselésére, bárhol is vagy - nyugtatta a férfit.

Elizabeth egy darabig boldogan nézett ki a hegy falába vágott vékony, magas üveg nélküli nyílásokon keresztül - melyeken át tökéletesen látta, miképp fogócskázott egymással egy csapatnyi sárkány, őket pedig hogyan hemzsegte körül apró szárnyú tündérivadékok és gyöngyház tollazatú madarak sokasága.

Miután levette a szemét a szikrázó napsütésben játszadozó élőlényekről, felfigyelt párja különös viselkedésére.

- Észrevettél valamit? - érdeklődött kíváncsian, ugyanis Paul a helyiség egy sötétbe borult sarkára meredt. Válasz nem érkezett a kérdésre, de nem is volt rá szükség, hiszen amikor a nő közelebb lépett a helyiség azon bizonyos részéhez, rögtön megpillantott egy személyt. Amint a sarokban kuporgó férfi is észrevette a

jövevényeket feltápáskodott, és elindult feléjük. Elizabeth soha nem látta a Paulnál alacsonyabb, rövidebbre nyírt, sötétbarna hajú és szintén sötétbarna, enyhén kidülledt szemű férfit.

Az angyal Paul döbbsent arckifejezését figyelte, mely rövidesen ijedségbe csapott át - a Túlvilág minden kellemetlen érzetet elnyomott az élőlényekben, így ahhoz, hogy a férfi kifejezésre juttassa negatív érzelmeit, erős félelemnek, haragnak vagy egyéb kellemetlen érzésnek kellett gyűlnie a lelkében.

- Nocsak, Paul Holt! - igazgatta meg szürke, sokat viselt pólóját az Elizabeth számára ismeretlen férfi, ki kifejezetten feszültnek látszott.

- Számítottam rá, hogy hamarosan összefutunk, Ryan - mondta Paul, aki abban a pillanatban a szomorúság megtestesítője is lehetett volna. - A páromat még nem volt alkalmam bemutatni neked: ő itt Elizabeth. - Az angyalnak nem kellett sokáig törnie a fejét, hogy a kirakós darabjait összeilleszse, ugyanis a két férfi között nyomban lejátszódott egy párbeszéd, mely minden kérdésére választ adott: - Hogy érzed magad most, hogy valóra vált jómagad és csatlósaid vágya, azaz a Túlvilágra kerültetek? - vetette oda szemrehányóan Paul.

- Ennél boldogabbak már nem is lehetnénk - vágta rá Ryan, majd kifakadt: - Tudom, hogy haragszol rám. Legfőképp azért, mert öt éven át megjátszottam, hogy piromániás beteg vagyok, csak hogy

a közelemben lehessen, és titokban elsajátíthassam a létsíkváltási technikádat. Azzal pedig végképp meggyűlölhettél, hogy egészséges embereket toboroztam az elmeegógyintézetbe. Bánom már, hogy vérre menő játékokra kényszerítettem őket csak azért, hogy nagyobb esélyük legyen a végleges átjutásra. Sajnálom, hogy annyi ember testi épségét veszélybe sodortam. - Rövid szünet után hozzátette: - Bocsánatot kérek tőled.

- Nocsak, ezt fejtsd ki bővebben, kérlek! - így Paul. Elizabeth rá irányította a tekintetét: szerelme arcizmai megfeszültek a szívére rakódó súlyos emlékek felelevenítésétől.

- Bocsánat, amiért olyan embernek adtam ki magam, aki valójában soha nem is létezett. Ne haragudj, amiért a halálba kergettem a gondozottakat, akik mindennél jobban kedveltek téged.

- Elfogadom a bocsánatkérésedet. Leginkább azért, mert bennem még mindig egy esetlen, szeretetre méltó betegként élsz, nem pedig egy hazug áruológént. - Paul szemmel láthatóan lezártnak tekintette a beszélgetést, hiszen párja felé fordult. Elizabeth egy darabig elbambulva dolgozta fel az elhangzó szavakat, ám amikor észrevette magán a férfi tekintetét, észbe kapott. Hátrapillantott hatalmas, már-már a kupola alakú helyiség csúcsát súroló szárnyára. Kinyújtotta a karját, és a legelső fedőtollát, melyet különösebb erőfeszítés nélkül elért, kitepte. Amióta megtudta, hogy meg kell válnia az egyik tollától, azóta félt a vele járó éktelen

fájdalomtól. Erre azonban nagy meglepetésére nem került sor, hiszen a kihúzott toll helyén csupán viszkető érzése támadt.

Amikor már a kezében szorongatta a tollat - mely a testétől való elszakítást követően sötétebb árnyalatú lett -, így szólt Paulhoz:

- Mehetünk.

A Földre térve Elizabeth egy percig sem télenkedett: elbúcsúzott Paultól, és sietve az őrangyalok által megbeszélt helyszín felé tartott. Útközben gyermeki vágy éledt benne, hogy a Túlvilági Bizottság által kiszabott feladatot minél hamarabb teljesítse. A szíve összeszorult, amikor arra gondolt, hogy őrizendőjének feltehetően lépten-nyomon szüksége volt rá, ám ő rendre nem jelent meg számára.

Csodás idő volt aznap: a tiszta, kék égen báránnyfelhők úsztak, alattuk pedig madarak és pillangók tömkelege repdesett. Elizabeth teleszívta a tüdejét friss levegővel, s élvezte, ahogy a Nap sugarai melegítették az arcát. Félő volt, hogy az ég fürkészése végett hasra esik, de olyannyira magával ragadta a természet, hogy vállalta balgasága esetleges következményeit.

- Te jó ég! - adott hangot döbbenetének, mihelyt az égbolton észrevett egy hatalmas szárnyakat viselő lényt. Hunyorított, s máris egy angyalt látott közeledni. Legszívesebben ő is felröppent volna,

hogy együtt hasíthassák a levegőt. Mivel kívánsága nem válhatott valóra, kénytelen volt végignézni az angyal örömteljes szárnyalását. Mintha a repdeső személy olvasott volna a gondolataiban, fokozatosan lejjebb ereszkedett.

- Lucy! - kiáltotta Elizabeth. A szóban forgó hölgy mosolyogva szusszant egyet.

- Nem is olyan sokára ti is odafent repülhettek majd. - Elizabeth örömmel nyugtázta szavait. Most végignézett az asszony ábrázatán, és megjegyezte, hogy az ismeretségi körében ő volt a legszínesebb személyiség. E jelző egyaránt illett a ruhájára és a szárnyára is, melyek a színek leggazdagabb kavalkádjában tündököltek.

Nem maradt sok ideje tüzetesebben is szemügyre venni Lucy, hiszen messzi, vidám kiáltások hangja ütötte meg a fülét.

- Ott vannak a többiek - szólt Lucy, azzal Elizabeth-tel együtt elindult a már törzshelyükön gubbasztó angyalok felé.

Elizabeth izgatottan cikázó pillangókat érzett a gyomrában, hiszen minden egyes sorstársa kezében egy-egy jókora, hófehér tollat látott. Annyira izgult, hogy egy vaskosabb fűcsomóban való elbotlása során kis híján elejtette a saját szerzeményét, ám végül sikerült megőriznie az egyensúlyát.

- Elhoztátok, amit kértem? - érdeklődött Lucy, mire mindenki helyeslően bólintott. Elizabeth helyet foglalt Ava és Janice között. - Tudunk valamit csapatunk egyetlen férfi tagjáról?

- Nem, semmit - csóválták néhányan a fejüket, de máris sietős léptek tompa zaját hallották. Elizabeth a felsőtestével a hang irányába fordult, így rögtön megpillantotta a feléjük loholó férfit.

- Siettem, ahogy csak tudtam - szabadkozott Russell, amint észrevette a rá szegeződő, kérdő tekinteteket. - Látomásom volt: egy idős asszony megtámadott három kóbor kutyát. Sikerült megmentenem őket, viszont nem éreztem irányukba azt a pluszt, amit emlegetni szoktál - mesélte Lucynak, azzal lezútyant a fűbe, szorosan Elizabeth mellé. A nő erre alig észrevehetően arrébb ült.

Mint kiderült, Russell szándékosan megcserélte a főneveket. A férfi szellemessége miatti jó kedv sem maradt el: a lányok felszabadultan kacarásztak, így Elizabeth is mosolyt erőltetett az arcára, csak hogy ne tűnjön ki a csoportból.

- Mint látjátok, rajtunk kívül senki sincs itt - kezdte Lucy. - A Sors is úgy akarja, hogy egy új ajtót nyissunk meg a tettünkkel, és véghezvigyük azt, amit...

- Túl sokat beszélsz! Nem térnél a lényegre? - csipkelődött Russell. Bár Elizabeth nem vélte helyénvalónak a megnyilvánulását, mégis örült annak, hogy valaki szavakba öntötte a gondolatát. Lucy nem sértődött meg a kérésen: lassan bólintott, majd karját kissé a magasba emelte, jelezvén a fiataloknak, hogy álljanak fel.

- Hoztam egy gránitedényt. - Kigombolta a kabátját, hogy láthatóvá váljon a gondosan a testére szíjazott, napfényben vadul

csillogó tál. Pillanatokon belül kioldozta, és óvatosan a fűbe helyezte azt. - Szívesen elmondanám, mi történik majd, de szorít az idő, ezért inkább rögtön kezdjük. Időközben úgyis minden világossá válik számotokra.

Elizabeth egyszerre érzett a szívében félelmet és izgalmat. Nem tudta, miért, de attól tartott, hogy tettüknek visszafordíthatatlan következményei lesznek. E furcsa, motoszkáló gondolat nem hagyta nyugodni. Egy pillanatra úgy gondolta, inkább visszalép, és elhagyja az őrangyalok csapatát, ám sikerült maradásra bírnia magát: bár lába megingott, majd fél lépést hátrált, további mozdulatokat nem tett annak érdekében, hogy fogatosítsa ötletét.

- Jómagam is elhoztam egy tollamat - fogott bele újból a beszédbe Lucy, kinek terebélyes szárnyában Elizabeth már azért nem gyönyörködhetett, mert a meleg idő ellenére a kabátja alá gyűrve viselte. - Mindet helyezzük az edénybe, ügyelve arra, hogy azok ne érintkezzenek egymással! - Miután ezzel a fiatalok megvoltak, kiegyenesedtek, és várták a következő utasítást. Az viszont nem érkezett meg, ugyanis onnantól kezdve Lucy játszotta a főszerepet: leguggolt a tollakkal teli tálhoz, ráborult, és felismerhetetlen nyelven hosszú percekig keresztül kántált. Amikor végzett, felállt, és könnyes szemmel így sóhajtott: - Olyan régóta várok már erre a pillanatra!

Ekkor kezdetét vette az, melynek okát Elizabeth csak akkor tudta meg, amikor már túl késő volt.

- Ha egy bajba jutottal találkoztok, az óvó erőtök egy részét átadjátok neki - magyarázta izgatottan az asszony. - Most is ezt kérem tőletek. Bár tudom, hogy senki sincs itt rajtunk kívül, mégis képzeljétek azt, hogy a tál helyén egy megtöpörödött, csontsoványra fogyott, idős úr gubbaszt! Tudom, hogy menni fog, mert nagy képzelőerővel rendelkeztek. - A fiatalok egy árva szó sem szóltak, úgy igyekeztek végrehajtani tanítójuk kérését. Elizabeth behunyta a szemét, hogy a képzeletét szabadjára engedje. Nem tudta megállapítani, hogy csakis az ő sikerének könyvelhette-e el, vagy az edény rendelkezett különleges tulajdonsággal, de egy láthatatlan erő szinte kiszipolyozta őt. Ujjai bőszen bizseregtek a belőlük kiáramló energiától.

Annyira felgyorsultak körülötte az események, hogy ideje sem volt félni. Az edényben heverő tollak egy csapásra a magasba lendültek, majd ott vadul forogni kezdtek, mintha egy hurrikán rántotta volna magával azokat.

Nem sokáig tudott elmerengeni a látottakban, hiszen egy szempillantás alatt a talpa eltávolodott a talajtól. Rémülten maga köré tekintett, mely során észlelte, hogy - hozzá hasonlóan - társai is a föld felett lebegtek. Egyedül Lucy maradt talpon. A nő furcsamód fülig erő szájjal, eszelősen vigyorgott. Elizabeth

legszívesebben véget vetett volna az egésznek, hiszen szüntelenül rosszat sejtett, ám már késő lett volna bármit is tenni.

Az angyalok egyre csak felfelé emelkedtek, egészen addig, amíg a hevesen pörgő tollak szemmagasságba kerültek. Ezután a fiatalok alkotta kör forogni kezdett az egy helyben lebegő tál körül.

Elizabeth úgy érezte, mintha az őrangyali ereje után a szívét is elvették volna. A gyomra ökölnyire szorult, amikor arra gondolt, hogy talán élete végéig lelketlen marad. Most ívbe feszült háttal az égre emelte a tekintetét. A szeme sarkából észrevette, hogy a többiek is e testhelyzetbe vágódtak.

A következő percben hallotta Lucy újbóli kántálását, mely ekképp hangzott:

- Fogadd be közénk az új tagot! Engedd, hogy a mi oldalunkra állítsuk, hiszen kevesebben vagyunk, mint a túlvilágiak! Ígérem, nem bánod meg, Fenség! - Váratlanul észveszejtő vihar támadt. Akkora, hogy a környező fák kis híján gyökerestül kicsavarodtak. Vékonyabb ágaik leszakadtak, az őrangyalok azonban szünet nélkül a levegőben forogtak.

A jégesőtől Elizabeth-nek akaratlanul is lecsukódott a szeme. Amint minden erejét összegyűjtve felfeszítette a szemhéját, a látottak sóbálvánnyá változtatták: a pörgő tollak mindegyikéről lepergett a felszínüket bevonó festék, így az eredeti - fekete - szín rögvest megmutatta magát.

Ereiben megfagyott a vér. Jól tudta, milyen teremtmények tollai voltak azok. Elhűlve vette tudomásul, hogy a saját tolla kirikított a többi közül.

Rettegve igyekezett kibontani magát az őt körülvevő erő fogságából, de próbálkozása sikertelennek bizonyult.

Hirtelen az összes toll ember nagyságúra növekedett, majd a fekete tollakból varjak, Elizabeth tollából pedig galambok röppentek ki. A számbeli fölényben lévő koromfekete varjak az éles csőrükkel megtámadták a galambokat, akik az őket ért fájdalomtól felvisítottak. Próbálták védeni magukat, de a két fél csatája már a küzdelem kezdetén eldőlt: Elizabeth tétlenül nézte, ahogy a saját véréből származó kis lelkek gonoszsággal fertőződtek.

- Milyen csodás, amikor az Alvilág teremtményei a maguk oldalára állítanak egy túlvilági lényt! Vesszenek hát a boldogok, és erősítsük az Alvilágot! - harsogta Lucy.

Elizabeth nem bírt mozdulni, így nem tudta megvédeni magát. Őrjítő volt a tétlenség érzése. Remélte, hogy megjelenik Paul, és véget vet a lélekszennyezésnek, ám hiába próbálta bevonzani szerelme felbukkasát, ő nem érkezett meg. Bánatos, könnybe lábadt szemmel nézte, ahogy a jámbor galambok tollazatának jókora része elfeketedett, viselkedésük pedig támadóvá csapott át - néhány varjú tollazata elfehéredett, ám a fekete madarak java része megmaradt hű valójának.

- Most pedig, Fenség, engedd meg, hogy a lelkek visszaszálljanak a testükbe! - mennydörögte Lucy reszelős hangon, majd sebesen hozzátette: - A túlvilági érzéssel mérgezetek pusztuljanak! - Elizabeth ezután hiába ellenkezett, a fekete tollakkal tarkított, valaha tiszta lelkületű galambjai agresszívan vágódtak a mellkasához. Ott aztán belecsimpaszkodtak a ruhájába, és csőrükkel addig szaggatták a bőrét, később a húsát, míg el nem érték a szívét.

- Ne tegyétek! - könyörgött, de mindhiába: egy veszedelmes csőr feltépte szívének burkát, majd egészen addig fúrta az izmot, míg egy lyukat nem vájt belé. Az angyal ijedtében lehunyta a szemét, amikor a szárnyasok egyenként belebújtak a hevesen dobogó szervébe.

Érezte, ahogy lelke gonoszsággal szennyeződött. Idegen érzése támadt, melyet képtelen volt száműzni. A mellkasi sebe lassan begyógyult, a testébe zárva a gonoszságot.

A levegőben megszűnt az erő, így az angyalok azonnal a földre zuhantak. Elizabeth ért először földet, így végignézte, ahogy Russell, Janice, Katniss és Melissa köré estek. Előre kinyújtott kezükkel tompították az esést, azonban az utánuk következő Ava, Brianna és Bess élettelenül pottyantak le, s a landolást követően is mozdulatlanok maradtak. Elizabeth rögtön tudta, mi történt: mivel gonosz lelkük az ő tisztaságával keveredett, meg kellett halniuk.

Bűntudattól gyötörten, nyöszörögve ült fel. Rögtön egy kérdést kívánt Lucyhoz szegezni. Arra azonban nem került sor, hiszen a saját alkarjára terelődött a figyelme: azon eleinte kissé halványan, majd egyre erősebben rajzolódott ki a szürkévé vált érhálózata. Ahogy a szennyezett vér a szíve irányába haladt, úgy sötétedtek el az erei.

Zúgó fejjel tápáskodott fel, és olyat tett, melyet tiszta lelkülettel sosem vitt volna véghez: teljes erejéből nekirontott Lucynak.

- Mivé tettél engem? - Amint elérte őt, arcába mart a körmeivel. - Te jó ég, mi történik velem? - lepődött meg a viselkedésén.

- Üdvözöllek a másik oldalon! - mosolygott kitartóan Lucy annak ellenére, hogy arcán négy, erősen vérző csík viritott.

- Kik vagytok? - vonta kérdőre Elizabeth. Körmei alól Lucy vérrrel szennyezett bőrcafatjait kotorászta.

- Az Alvilág legmélyebb szintjéről jöttünk. - Elizabeth-ben harag gerjedt. Legszívesebben képen törölte volna Lucyt. - Jut eszembe, még nem is tudod rólam az igazságot: Kegyetlen Fenség, az Alvilág Ura a férjem - közölte tömören. - Az elkövetkezendő napokban örült fájdalmaid lesznek, hiszen a testedbe juttatott alvilági falósejtek megpróbálják majd bekebelezni a tiszta sejteidet. Különös dolgokat művelsz majd. Kettős éned lesz, és csak rajtad múlik, melyiket részesíted előnyben. A lehetőséget ezzel a kis beavatkozással megadtam neked.

- Milyen lehetőséget? - morogta összeszorított fogakkal Elizabeth.
- Azt, hogy csatlakozz hozzánk. Rajtad múlik, mit választasz.
- Gyűlöllek!
- Örömmel hallom, hogy efféle érzelmet váltottam ki belőled. Ez máris jót jelent. Alig várom a végkifejletet - szólt leplezetlen izgalommal. Elizabeth szólásra nyitotta a száját, de egy árva hang sem hagyta el a torkát, hiszen egy sziréna fülsértő ricsaja zengte be a területet: egy mentőautó egyenesen feléjük tartott.
- Azonnal menj innen, míg meg nem láttnak! - parancsolta Lucy rémülten. Bár Elizabeth-nek nem fűlött foga engedelmeskedni azon személynek, aki óriási galibát okozott számára, mégis egy határozott mozdulattal sarkon fordult, és sebes léptekkel elrohant.

Remélte, hogy a mentőautóban ülő emberek nem vették őt észre: nem hiányzott neki, hogy később a vádlottak padján faggassák a három személy halálával kapcsolatban.

Nem sokat töprengett, merre vegye az útját: tudta, hogy Pault a közös lakásukban találja, így egyenesen oda indult.

Út közben a testében tomboló fájdalomtól képtelen volt a törtéteken gondolkodni, ezért üres fejjel rótt a métereket, s hagyta, hogy a sejtjei között vad háború dúljon. Tudta, ha nem lép fel tudatosan az alvilági vér ellen, könnyűszerrel velejéig gonosz, sötét angyallá változhat, de ez most egy cseppet sem érdekelte.

Mindennél jobban kívánta látni Pault, és megmutatni neki, kivé vált. Szerette volna látni a döbbsent arckifejezését, és hallani az elcsukló szavait. Mindezek mellett pedig rohanni hozzá, hogy védje meg őt a negatív végkifejlettől, oltalmazza és nyújtson számára segítő kezet.

Elég volt kettőt koppantania a bejárati ajtón, az máris kitérült. Szerelme aggódó szempárja csillant meg a félhomályban.

- Mi történt veled? - szegezte hozzá a kérdést Paul, miközben a lakásba tessékeltte őt. - Találkoztál velük? Miért kellett tollat vinned? - Elizabeth egy szót sem szólt. Megvárta, hogy párja becsukja maga mögött az ajtót, és felé forduljon. Ekkor ő olyan közel lépett hozzá, hogy az arcán érezte a férfi meleg leheletét. Könnyáztatta szemmel hozzásimult. Ujjai a csupasz hátát simogatták, majd egy gonosz vigyorral az ajkán éles körmeit a húsába mélyesztette.

Fájó küzdelem

- Mit tettek veled? - Paul hangja remegett.
- Bocsánat, nem akartam - szabadkozott Elizabeth zavarodottan. - Nagyon fáj. Segíts! - könyörgött. Valóban úgy volt, ahogy állította: feje továbbra is majd' szétrobbant, végtagjai erősen zsibbadtak, szívét pedig mintha maró hatású méreggel töltötték volna meg. Paul karon ragadta őt, és a kanapéra ültette.
- Csak úgy segíthetek, ha mindent elmondasz. - A nő vészjóslóan felhorkantott, majd ismét egy gonosz vigyort eresztett el. Egy darabig élvezte, hogy Paul aggódó pillantásaiban fürödhetett, ám amint megunt, így szólt:
 - Igazad volt Lucyékkal kapcsolatban. Ők az Alvilág szülöttei. - Paul feljajdult. - Messze nem segítő szándékkal kerestek meg: megfertőztek a rémes lelkükkel remélve, hogy átállok az oldalukra. A céljuk az, hogy minél több túlvilági angyalt tudjanak maguk mellett - hadarta kétségbeesetten, attól tartva, hogy veszedelmes oldala újból előtérbe kerül.
 - Hogyan jutottak ki a saját világukból? Úgy tudtam, csak a Túlvilág kapuja nyílt meg a Föld számára.
 - Nem tudom, mi történhetett.
 - Most mit tegyünk? Ugye nem válsz olyaná, mint ők?

- Fogalmam sincs - felelte. - Rajtam múlik, hogyan döntök, és azon, hogy sikerül-e legyőznöm a bennem lakozó veszedelmet.

- Féltelek - nyögte Paul, majd szorosan megölelte kedvesét. Elizabeth szomorúan ráhajtotta a fejét a férfi vállára, azután pedig erősen beleharapott. Paul fájdalomában felüvöltött, majd talpra ugrott. Feltépte az erkélyajtót, és kiment a friss levegőre - melyet azért tehetett, mert nem akart olyat mondani, melyet a későbbiekben megbánt volna.

- Ne haragudj, nem tudom, mi ütött belém! - sírta Elizabeth. Paul tüdejéből mély sóhaj szakadt fel, majd visszatért a szobába.

- Segíteni szeretnék. Mondd meg, hogyan tudnék! - Az angyal kétségbeesetten a fejét rázta jelezvén: ötlete sincs.

- Nagyon fáj - ismételte, amikor már úgy érezte, hogy a vére az erei falát égette. - Paul tehetetlenül egy helyben toporgott, majd felcsattant:

- Tudtam, hogy nem bízhatunk Lucyban. Éreztem, hogy nem közétek való. Egyszerűen nem tudom, mit kellene tennünk. Miért akkor jött képbe, amikor már mindent tökéletesen működött? Most mihez... - de nem tudta befejezni a megkezdett mondatát, mert Elizabeth félbeszakította:

- Várj! Érzem, hogy valakinek szüksége van rám - suttogetta. - Így viszont nem mehetek. Sajog mindenem, és félek, hogy kárt teszek

valakiben. - Lelke olyannyira megtelt keserőséggel, hogy egy könnycsepp csordult ki a szemzugából.

- Maradj itt addig, amíg nem tudsz uralkodni a benned lévő gonoszságon! - tanácsolta Paul. Amint Elizabeth fülét megütötték a szavak, nyomban kifordult önmagából. Úgy érezte, eljött az ideje, hogy kilépjen a jóságos nő szerepéből, és olyasmit vigyen véghez, mely megbotránkoztatóan hat.

- Megyek, és azt teszem, amit tennem kell - határozta el, és egy szökkenéssel a küszöb előtt termett.

- Meg ne próbáld! Térj észhez! Te nem az vagy, akinek most mutatod magad! Ne engedd, hogy befolyásoljon az alvilági vér!

- Igazad van - biccentett az angyal. A feje lüktetett, a végtagjai őrlítő sebességgel zsibbadtak, a szíve pedig majdnem kiugrott a testét elárasztó adrenalinból. Mindezek ellenére belátta, hogy nem szabadna kitennie a lábát a lakásból. Addig semmiképp, míg a saját sejtjei nem győzedelmeskednek az idegenek felett.

Eredeti személyének gondolataitól azonban röpké másodpercek múltán búcsúznia kellett, hiszen nyomban egy eleinte egészen halk, majd fokozatosan erősödő benső hangra lett figyelmes, mely vakmerőségre ösztökélte. Azon kapta magát, hogy megragadta a kilincset, és feltépte az ajtót. A háta mögött még hallotta Paul kiáltását - melynek lényege az volt, hogy vesse el a hirtelen fejébe vett ötletet. Elizabeth nem akarta megvárni, míg a férfi tettekben is

kifejezésre juttatja nemtetszését, ezért gyorsabban róttá a lépcsőfokokat.

Amint a sétálóutcára ért, lassított a léptein. Csodával határos módon tisztában volt azzal, merre kell mennie. Lelki szemei előtt élesen megjelent a kép, mely érkezésekor fogadja majd őt.

Hamar egy erdő szélén találta magát. Minden olyan színes, tiszta és békés volt, hogy felfordult a gyomra. Összevont szemöldökkel vette tudomásul, hogy az erdő élőlényei nem gyűltek köré, éppen ellenkezőleg: amint meghallották a lépteit és megérezték a kisugárzását, nyomban szétszéledtek, és olyan messzire futottak, amennyire csak a lábuk bírta.

Amikor beljebb merészkedett a rengetegben, szipogás halk neszére figyelt fel. Óvatosan megindult a hang irányába, ügyelve arra, hogy ne csapjon zajt.

- Hahó! - eresztette ki a hangját, amikor már vagy öt perc elteltével sem bukkant a hang forrására. Bár kiáltására megannyi szempárt érzett magára szegeződni, mégis tudta, hogy csak a tőle megrémült állatok lestek rá biztonságos távolságból.

Alig tett meg tíz métert, máris észrevett egy avarban kuporgó, megállás nélkül pityergő gyermeket. Mivel az erdő azon része sötétségbe borult, nem tudta kivenni, ki lehetett a szomorkodó személy, ezért óvatosan közelebb merészkedett hozzá.

- Mi történt? - tette fel a kérdést a megszeppent kislánynak, amikor már hallótávolságba került hozzá. Pici, törékeny és nagyon fiatal volt. Térdét a hasához húzta, fejét pedig ráhajtotta. Tejfölszőke hajzuhataga olyan hosszú volt, hogy tincseinek vége a földet érintette.

Mivel a gyermek a feltett kérdésre nem felelt, Elizabeth kissé erélyesebben megismételte azt. A kislány erre könnyáztatta szemével felé tekintett. Amint észrevette a felnőtt jelenlétét, megijedt, és még keservesebben sírt.

- Ugyan, nem akarlak bántani - duruzsolta negédesen Elizabeth, és leguggolt hozzá. Olyan közel került a kislányhoz, hogy érezte a gyermek egész testén végigfutó reszketést.

Egy cseppet sem sajnálta, sőt igyekezett erőt meríteni a kis lélek fájdmából.

- Hogy hívnak? Mi történt veled? - A gyermek szíjogva így felelt:

- Helena a nevem. Eltévedtem.

- Ó, kis angyalka - simogatta meg Elizabeth a csöppség selymes haját, mire ő kibújt a simogatás alól, és távolabb helyezkedett a számára idegen nőtől. - Segíteni szeretnék. Tudod, honnan jöttél? - Helena szomorúan ingatta a fejét, majd az öléből felemelt egy bolyhos mackót, melynek fejét a sajátjához szorította.

- Maci sem tudja. Együtt tévedtünk el - panaszkodott.

- Add csak ide azt a játékot! - nyújtotta a kezét Elizabeth, mire a kislány még szorosabban ölelte plüss barátját. - Ígérem, nem fogom bántani. Csak megkérdezem tőle, nem jegyezte-e meg az utat, amerről jöttetek. - Helena megadóan szusszant egyet, majd parányi ujjával közrefogta a mackó egyik mancsát, és a felnőtt felé nyújtotta.

Bármennyire is a tiszta oldalát mutatta Elizabeth, esze ágában sem volt diskurálni egy élettelen játékkal - sokkal több kedve volt megfosztani a végtagjaitól. Megragadta hát a plüssjáték mellső lábait, és egymástól ellenkező irányba húzta azokat, majd egy reccsenés kíséretében megcsönkította a játékot. Mihelyt a kislány ráeszmélt a gonosz tette, felsikoltott. Szólásra nyitotta a száját, ám feltehetően az egyre közeledő léptek zaja végett hangot már nem adott ki.

- Úgy tűnik, megjött a felmentő sereg - vicsorgott Elizabeth, hiszen egy férfi közeledő sziluettjét látta a nem messze parkoló autó reflektorfényében.

- Mit művelsz? - förmedt rá az alak. Paul volt az, aki amint odaért hozzájuk, felkapta a megilletődött kislányt. Helena mintha megérezte volna a férfi pozitív kisugárzását és segítő szándékát, karjával összekulcsolta Paul nyakát, fejét pedig a vállára fektette. - Miért bántod? - vont a kérdőre a férfi az angyalt. A kérdések

hatására Elizabeth-ben tudatosult a tette. Elszégyellte magát, amiért hagyta, hogy a bukott angyalok vére dolgozzon benne.

Paul az autójához ment a kislánnyal. Elizabeth mögöttük loholt, torkában haraggal teli gombóccal viaskodva.

- Ne aggódj a kis barátod miatt! - hangzott Paul nyugodt hangja. - Orvosként mestere vagyok a mackók leszakadt karjának visszavarrásában. Szébb lesz, mint valaha.

Elizabeth forrt a dühtől. Úgy érezte magát, mint egy tigris, akitől elcsenték a prédáját. Még akkor is lesújtó pillantással illette Pault, amikor a férfi a hátsó ülésre ültette a gyermeket, azután pedig kinyitotta neki az anyósülés ajtaját.

A slusszkulcs nyomban elfordult, és az autó halk bűgás kíséretében beindult.

- Tudod, hol laksz? - Paulnak meg kellett ismételnie kérdését, mert a kislány olyannyira elkalandozott, hogy a felé intézett kérdés elhaladt a füle mellett.

- Egy nagy házban - érkezett aztán a felelet. Elizabeth elkacagta magát: kifejezetten kedvére volt a helyzet, hiszen előre látta, hogy Paul vért izzadva fogja kérdések záporát zúdítani a kislányra.

A férfi valóban nem adta fel:

- Hány éves vagy? - A gyermek büszkén a magasba lendítette a bal kezét, és ujjacskáit kinyújtva mutatta, hogy ő már öt éves. - Hogy

néz ki az utca, melyben laktok? Egyáltalán ebben a városban éltek?
- a gyermek felelet helyett megvonta a vállát.

Az angyal őrlődött magában. Kényelmetlen volt számára a saját bőre, ezért legszívesebben kibújt volna belőle. Tudta, hogy azon viselkedés, melyet tanúsított, messze nem vallott rá, hiszen mindig is örömmel közeledett a gyerekek felé. Kedve szerint azonnal kiszállt volna a mozgó járműből, hogy egy percig se mérgezze a társaságát.

- Elizabeth, nagyon hallgatólag vagy - így Paul. - Neked mi a véleményed, mit esznek a pónik, ha elfogy a szivárvány?

- Tessék? - szakadt ki méltóságából a nő. Helena megismételte a kérdést. Amint az eljutott Elizabeth tudatáig, motyogott valamit, majd újból a gondolataiba merült: egyszerűen nem fért a fejébe, hogyan tudott Paul mindezek után is szeretetteljesen beszélni vele. Miért nem csattant fel, és teremtette le azon nyomban? A választ hamar meglelte: bár a férfinak pszichiáterként mérhetetlen nyugalmat és együttérzést kellett tanúsítania a betegek felé, mégis mivel eme értékes tulajdonság nem tanulható, az angyal feltételezte, hogy Paul azzal születésétől fogva bírt. Mikor erre rájött, megfogadta, hogy többé nem hagyja eluralkodni magán személyének gonosszá vált felét.

Ez azonban egy cseppet sem volt olyan egyszerű: amint megérkeztek az otthonukhoz és kiszálltak az autóból, a testén újból

egy olyan hullám söpört végig, melynek nem bírt parancsolni. Egy szempillantás alatt kiszakította a kislányt párja oltalmazó karjaiból, leguggolt hozzá, és farkasszemet nézett vele. Valami oknál fogva úgy érezte, hogy a csöppséget az ő oldalára kell állítania, melyhez először is szükséges megismertetnie vele a benne lakozó őrültet.

A kislány kíváncsian fürkésző tekintettel pislogott rá, ám amint észrevette szemének gonosz villanását, azonnal elpityeredett. Paulnak sem kellett több: mintha egy éhes hiéna elől kellett volna megmentenie a kétségbeesett gyermeket, úgy kapta fel őt. Helena zokogva megölelte megmentőjét, és hagyta, hogy a férfi felvigye őt a lakásba.

- Én is pontosan ezt akartam tenni - acsarkodott az angyal, akit a férfi válaszra sem méltatott.

- Hiányzik Anya és Apa - szipogta a kislány, amikor Paul a takaró alá tessékelte őt.

- Tudom - sóhajtotta a férfi, majd kisvártatva így szólt: - Ígérem, holnap reggel az lesz az első, hogy megkeressük őket. Most már későre jár, ideje aludni - mondta, majd gyengéden betakargatta a kislányt. Elizabeth-nek könny szökött a szemébe, amikor látta, hogy a párja milyen odaadóan viselkedett a gyermekkel. Később azonban elszorult a toka, hiszen ráébredt a saját romlottságára.

Mély lélegzetet vett, mellyel sikerült átmenetileg felszámolnia az alvilági vér perzselő hatását. Tisztában volt azzal, hogy ha minden idegszálát megfeszítve uralkodna magán, akkor sem lenne hosszú életű a sikere. Ennek ellenére bizonyítani szeretett volna Paulnak, Helenának, de legfőképp saját magának, hogy nem is olyan szívtelen, mint amilyennek tűnik.

Közelebb gurította a fotelt a frissen megágyazott kanapéhoz, széles mosollyal a fáradtságtól bágyadt kislányra nézett.

- Meséljek neked valamit? - Kérdésére Paul felkapta a fejét, és ijedten rámeredt. Szólásra nyitotta a száját, de rövidesen össze is zárta az ajkait, hiszen minden bizonnyal észrevette Elizabeth gonosz felének hiányát. Helena a mese hírére legyűrte az álmoságát, és felkönyökölt. - Rendben, akkor kezdem - így Elizabeth felbátorodva. - Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy olyan világ, ahol csakis az jelenik meg előtted, amit kívánsz. Ha egy óriási vidámparkot szeretnél, akkor bizony az fog, ha egy póni farmot, akkor az. Emellett mégis létezik ennek a világnak egy másik oldala: ha kitárod az elméd, és szabadjára engeded a fantáziád, akkor meglátod azt teljes valójában. Mégis hogy néz ki ténylegesen a Túlvilág? Lebegő, felhőkön is keresztülnyúló üreges hegyek, melyek csúcsáról vízesések százai zubognak a mélybe. A világ jókora részét tenger borítja, de még számtalan tó, folyó, erdő és park is fellelhető ott. Kíváncsi vagyok, kitalálod-e, kik laknak

ott? - A mesélő nem várta meg a feleletet, rögtön folytatta: - Az égen vidám sárkányok kergetőznek a tündérek, szitakötők és pillangók között. A mezőkön unikornisok legelésznek, a fák törzsei pedig apró manóknak nyújtanak otthont. Képzeld csak, én is abban a világban születtem. Az egész családom angyal, így én is az vagyok. Amikor annyi idős voltam, mint te, a testvéreimmel versenyeztünk, melyikünk szárnya nő gyorsabban. Sajnos engem mindig leköröztek, de később utolértem őket. Mára már egy hatalmas, hófehér szárnyam van. A levegőben érzem magam a legjobban, így gyakran repüléssel ütöm el az időm. Tudod, mi a legszebb része annak? Amikor még a talpam a talajon van, kitárom a szárnyam, csapok velük párat, majd egy erőteljes elrugaszkodást követően a magasba szállok. Ilyenkor túlsordul bennem a boldogság és a szabadság érzése, és a szívemet előnti a vágy, hogy minél magasabbra törjek. - A kislány szájátva hallgatta a beszámolót, majd amint észrevette, hogy Elizabeth nem csak a hatásszünet kedvéért fejezte be a beszédet, hanem mert valóban a történet végére ért, így szólt:

- Jó neked, hogy ott nőttél fel.

- Ha megleljük a szüleidet, engedélyt kérünk tőlük, hogy egy nagy kirándulást tegyünk oda - szállt be a beszélgetésbe Paul. Ennek hallatán Helena szeme kikerekedett a meglepettség és az öröm elegyétől.

- Induljunk inkább most! - pattant fel olyan hévvel, hogy egy halk csattanás jelezte a kis talpának padlóra érkezését.

- Hé-kás, ne olyan gyorsan! - csendesítette le a gyermeket Elizabeth. Amikor Helena kérdő tekintetét érezte magán, magyarázattal is szolgált: - Ha most útra kelünk, könnyen lehet, hogy közben a szüleid szomorúan keresnek téged.

- Nem szeretném, ha Anyáék rosszul éreznék magukat - nyögte a gyermek, majd különösebb előjel nélkül lehunyta a szemét, és álomba szenderült.

- Olyan ismerős nekem ez a kislány, de nem tudom, honnan - vallotta be Paul a kedvesének, akivel friss levegőt szívott az erkélyen.

- Nekem is. Mintha már láttam volna valamikor - helyeselt Elizabeth, majd szándékosan ráharapott a nyelvére, ugyanis újból érezte kibontakozni a negatív személyiségét. Paul mintha olvasott volna a gondolataiban: megérintette a nő vállát, majd egy határozott mozdulattal magához húzta, hogy megölelje.

- Vissza kell térned önmagadhoz.

- Tudom - sziszegte az angyal görcsbe rándult arcizmokkal. - Viszont nem én irányítom a testem. Úgy érzem, egyedül képtelen vagyok legyőzni a bennem lakozó iszonyatot. - Paul egyetértően biccentett. Betessékelte szerelmét a hálószobába, s így szólt:

- Bármerre is tartson az utad, én segíteni fogok neked.

Másnap reggel éles visítás rázta fel őket álmukból. Elizabeth összerezett, hiszen azt hitte, a benne dúló harc végett ő maga adta ki a fülsértő sikolyt, ám amikor beazonosította a hang forrását, nyomban tudta, kitől származik.

Paul fürgébb volt nála, így egy szempillantás alatt a kislánynál termett. Elizabeth szíve a torkában dobogott, hiszen el sem tudta képzelni, mi történhetett.

- Helena, mi a baj? - kérdezte Paul. A kislány eltorzult arccal küzdött az ellen, hogy a kanapé ülése és háttámlája közötti rés maradéktalanul elnyelje csöppnyi testét.

- Hogy kerültél oda? - vonta kérdőre szelíden Paul.

- Maci bebújt oda, és most nem tud kimászni - panaszkodott Helena. - Megpróbáltam segíteni neki, de én is beszorultam. - A felnőttek egyszerre nevettek el magukat, mire a gyermek segélykérően pislogott rájuk.

Fél percbe sem telt, mire a bajba jutottak biztonságban tudhatták magukat.

- Megyünk a Csodavilágba? - élénkült fel a kislány.

- Nem, előbb megkeressük a szüleidet - felelte Paul.

Egyenesen a rendőrségre mentek. Ott Elizabeth régóta először érezte magát hasznosnak. Mivel nem érezte a vadabb oldalának felbukkanását, bátran beszélt, amikor egy komor, rácsos ablakú helyiségben választ kellett adnia a mogorva, pocakos rendőr kérdéseire.

- És mégis miért nem hozták be rögtön, amikor rátaláltak? A családja még nem értesített bennünket az eltűnéséről, de merem állítani, hogy aggódnak érte.

- Elnézést, nem akartunk bajt okozni.

- Ne tőlem kérjen bocsánatot, hanem a gyerek szüleitől! - förmedt Elizabeth-re az egyenruhás. A kislány feltehetően észrevette a rendőr ellenszenves viselkedését, mert nem sokkal később kövér könnycseppek gurultak le kerek arcán. - Töltsék ki ezeket a papírokat, és mehetnek! Itt ez a telefon - mutatott egy falra szerelt, sötétzöld, kopott vezetékes telefonra. - Ha végezték, csak beütik az egyes számot, és kérnek egy őrt, hogy távozhassanak az épületből - adta ki az utasítást, azzal sarkon fordult, és továbbállt.

A szobában maradt személyek egy darabig értetlenül pislogtak egymásra, majd Elizabeth leült a falhoz tolt asztalhoz. Maga elé húzta a lapokat, kezébe kapott egy tollat, és nekilátott választ írni a feltett kérdésekre.

Már épp az utolsó szó kerekded betűit kanyarította a papírra, amikor váratlanul görcsbe rándult a keze. Erre Paul is felfigyelt, így

nyomban mellé ugrott, ezáltal maga mögé szorítva a kislányt - a férfi szemmel láthatóan attól tartott, hogy Elizabeth elveszti az önuralmát, és kárt tesz Helenában.

- Jól vagyok - szólalt meg az angyal, mielőtt még párja bármit is kérdezhetett volna. - Melegséget érzek a szívemben, de nem tudom, miért - hadarta zavarodottan. Lehunyta a szemét, és megengedte magának, hogy kellemes érzésének mámorában elernyedjenek az izmai, és lazítson egyet. Nem értette, mi történt a testével, de legszívesebben adott érzelmét egy fiolába rejtette volna, hogy akármikor elővehesse, és jobb kedvre derüljön általa.

- Fáj valamije? - suttogta a kislány Paul fülébe, mely olyan hangosra sikeredett, hogy a szóban forgó személy is meghallotta a kérdést.

- Nem fáj semmim - felelte. - Jól érzem magam.

- Lehet, hogy legyőzted a benned lakozó gonoszt? - így Paul.

- Erre gondoltam én is. Mintha a tudtom nélkül sikerült volna felül kerekednem a negatív felelen. De hogy mi ennek a valódi oka, arról halvány sejtelmem sincs.

- Azért csak vigyázzunk! - intette óvatosságra Paul, de hangjában megkönnyebbülés érződött.

Ismerős ismeretlen

A váratlan meglepetéseknek még messze nem volt vége: Elizabeth előtt egy kép villant fel, ezért - mintha a szék üléséből ezernyi gombostű vágódott volna ki - felpattant, és azzal a lendülettel megnyomta a telefon portát hívó gombját. Rövidesen egy nyüzözt képű idős úr botorkált feléjük, hogy egy árva szó nélkül kísérje ki őket.

A friss levegőn Elizabeth feje kitisztult, ám hogy az ereiben miért érezte a túlaradó boldogság kellemesen bizsergető érzését, arra még mindig nem talált biztos választ.

- Tudom már, hova kell mennünk - jelentette ki határozottan, amikor a közeli parkban sétálva a reggeli napsugarak csiklandozták az orrukat. Helena meg sem hallotta a kijelentést, hiszen egy nagy szökőkút került a látóterébe, mely olyan erősen köpte a vizet, hogy félő volt, a magasba bocsájtott vízcseppek többé már nem esnek vissza a kút medrébe. A kislány teljes önkívületi állapotba kerülve, a külvilágot kizárva futott a város díszéhez, hogy a szélére üljön, és tüzetesebben is megvizsgálja azt. Elizabeth arcára mosolyt csalt a gyermek viselkedése.

- Hagyjuk még egy kicsit - javasolta Paul, mire az angyal alig észrevehetően bólintott. - Hova szeretnél menni?

- Sejtlemem sincs, csak az útvonalat látom magam előtt. - Mínta mindig is tudta volna, hova kell vinnie Helenát. Erősen összpontosított, hátha élesebb képet lát az úticélról, de akármennyire is mozgásba hozta az agytekervényeit, igyekezete nem hozott eredményt.

- Nem szívesen mondom ezt, de szerintem kivételesen hagyjuk figyelmen kívül, amit a józan ész diktál, és tegyük azt, amit jónak látsz. Bár nem vagyok biztos abban, hogy maradéktalanul kiűzted magadból az alvilági vért, de... - itt elhallgatott.

- De mi? - unszolta véleményének további kifejtésére Elizabeth. Paul mélyen sóhajtott, majd megvonta a vállát, és így szólt:

- Lényegtelen. Induljunk!

Mivel Elizabeth nem tudott vezetni, ismételten Paul ült a volánnál.

- Biztos vagy benne, hogy jó helyre megyünk? Nem a bukott angyalokhoz irányítasz, ugye?

- Rosszul esik, hogy bizalmatlan vagy velem szemben, de sajnós megérdemlem - ismerte be az angyal. - Itt legbelül érzem, hogy jó úton járunk - bökött a szívére.

- Te is így viselkednél, ha vakon kellene vezetned. - Az angyal belé akarta fojtani a szót, de szerelme nem engedte: - Félek, azzal, hogy belekeveredtél abba a zűrés bandába, elindítottál egy lavinát. Fennáll annak az esélye, hogy vérszemet kaptak, és ezentúl

tömegesen változtatják gonosszá a túlvilági angyalokat. Egyáltalán hogy tudhatnánk meg, hogy végleg tiszta lettél? - Elizabeth annyira a gondolataiba merülve bámulta az előtte lévő műszerfalat, hogy alig jutottak el a tudatáig a férfi aggóató szavai. Legszívesebben nem is felelt volna, de úgy gondolta, ezt nem teheti meg azzal az emberrel, akit a világon a legjobban szeret.

- Ezt csak éles helyzetben tudjuk meg - motyogta.

Minél közelebb értek a helyszínhez, annál élesebben rajzolódott ki előtte a környezet, mely felé tartottak.

- Itt fordulj balra, azután pedig végig egyenesen, és ott is leszünk!

- Biztos vagy benne? Szinte már lementünk a térképről. Komolyan mondom, fogalmam sincs, hol vagyunk. Egyáltalán a mi nyelvünkön beszélnek majd az ottani emberek?

- Igen - nevetett az angyal.

Elizabeth szállt ki elsőként az autóból. Paul követte őt, majd kinyitotta a hátsó ülés ajtaját is, hogy a karjára vegye a gyermeket.

- Helena, meg tudod mondani, hol vagyunk? - kérdezte a férfi, majd körbenézett a tisztáson.

- A keresztaámánál - érkezett a bágyadt felelet, azzal a fejét Paul vállára fektette. Valószínűleg a hosszú út során kimerült, az lehetett az oka, hogy amint lehunyta a szemét, elszundított.

Elizabeth egy nagy erdőbe vezette a társaságot, mely maga volt a megtettesült békesség: a magas fák úgy hajladoztak egymás felé, mintha minden vágjuk lett volna megölelni egymást. A közelben egy fakopács szakadatlanul püfölte az egyik fa kérgét, a bokrok levelei pedig megrezzentek a látogatók elől elbújó kisállatoktól.

- Ez a hely pontosan úgy néz ki, mint a Túlvilág egyik erdeje - jegyezte meg az angyal, s nagy léptekkel indult el az erdő közepe felé.

Egészen addig mentek, míg a legvastagabb törzsű fához nem érkeztek.

- Állítom, ezt még öt ember karja sem érné át - hüledezett Paul. Elizabeth-nek hátra kellett hajtania a fejét, hogy szemügyre vehesse a fa ágai közé épített házat, mely sokkal inkább hasonlított egy lécekből épített palotára, mintsem egy összetákolt viskóra. A többszintes lakhelyhez egy vastagon lakkozott, erősen tekeredő csigalépcső vezetett, melynek első lépcsőfokára Elizabeth most gondolkodás nélkül rálépett.

- Biztos vagy benne, hogy fel akarsz menni? - kérdezte Paul félszegen.

- Persze! Különböznénk a kislányunk keresztapjával, Jeremy Kiddel? - Paul megrökönyödött a felelet hallatán.

Jeremy és Paul barátsága hosszú éveket ölelt fel, ám a szinte testvérinek mondható kapcsolatukat egy különös incidens azonnal derékba törte: Jeremy egyik - Paul által szervezett - születésnapját egy véletlen baleset döntötte romba: az ünnepeltet tarkón vágta egy polc, melytől kómába esett. Amint felépült, hallani sem akart az egykori legjobb barátjáról, mi több, minden adandó alkalmat megragadt ahhoz, hogy keresztbe tegyen neki. Mint kiderült, ebben nagy szerepe volt Ryannek, Paul néhai álbetegének. Hogy Jeremy miért hitte el Ryan hazugságait? Mert Ryan volt az, aki felébresztette őt a kómából és beteljesítette számára a dédelgetett álmát azzal, hogy polgármesterré tette őt. Ryan mesterien értett a manipulációhoz, ezért ahogy a környezetében mindenkit, Jeremy is könnyen sakkban tartotta és bábuként mozgatta. Idővel aztán kiderült a turpisság, így Jeremy kibékült Paullal. Jeremy aztán egy levélben megosztotta egykori legjobb barátjával, hogy elköltözik egy gyéren lakott területre, de hogy pontosan hova, azt Paul egészen eddig nem tudta.

Elizabeth hagyta, hogy párja egy darabig a gondolataiba merüljön, majd egy érintéssel kirázta őt mélázásából.

Megszámlálhatatlan lépcsőfok vezetett a faházhoz. Az angyal érezte, hogy minél közelebb kerültek a ház ajtajához, a Paul torkában lévő gombóc annál nagyobbra dagadt. A lépcsősor

tetejére érve aztán Elizabeth a bejárati ajtó kopogtatójával koppintott hármat, majd türelmesen várt.

A várakozás alatt különös érzésre figyelt fel. Megijedt, hogy a negatív oldala újból éledni kezdett benne, de nyomban elvetette a gondolatot, ugyanis szentül hitte: a kislányuk jövetele kiűzte belőle a gonosz vért.

Az ajtó éles nyekkenés következtében kitarult a vendégek előtt.

- Ó, micsoda meglepetés! - csapta össze a tenyerét Jeremy. Az alacsony, kissé túlsúlyos, bajszos férfi egy vastag keretes szemüvegen keresztül vizslatta az érkezőket. Az arcára volt írva, hogy szívből örült nekik. Tekintete lassan megállapodott Paulon - ekkor rögvest lesütötte a szemét. Elizabeth érezte, hogy szerelme remegett a feszültségtől. - Kerüljetek beljebb! Ó, kit látnak szemeim, a kis keresztlányom! - így a ház ura megjátszott magabiztossággal, miután néhai jó barátja elhaladt mellette az alvó gyermekkel.

A ház belseje épp olyan gyönyörű volt, mint a külseje. A natúr fa színe és a belőle kiáramló illat valósággal elbódította a bent tartózkodókat. Egy tágas nappaliban álltak. A mélybarna hajópadlón két bézs színű, egymással szembefordított kanapé állt, közöttük pedig egy fekete dohányzóasztal. Az ablakkeretekbe nem illesztettek üveget, így szabadon ágaskodtak be a szomszédos fák zöld levelekkel borított ágai. A plafonra tekintve látni lehetett a

tartógerendákat, melyek mindegyikéről ajtó nélküli, fehérre mázolt kalitkák lógtak. Többükben egy-egy jókedvűen csiripelő kismadár pihent, ám az üresen álló darabok sem maradtak végleg árván: szabadon repdestek be- és ki a szivárvány összes színében pompázó madárkák.

Paul bepótolta Jeremyvel az elmaradt kézfogást, majd hagyta, hogy a házigazda az emeletre terelje őket. Egy lift segítségével tették meg a csupán egy szintnyi távolságot - Jeremy szerint a felvonó kiépítésére azért volt szükség, mert lépcső nem fért volna be a házba, azonban Elizabeth kételkedett az indok valóságalapjában.

- Foglaljatok helyet! - kínálta őket ülőhellyel, miután beléptek egy gúla alakú szobába. A helyiségben egy bútor sem szolgált ülőalkalmatossággként, helyette az érdekes formájú szoba minden egyes zugát vastag, vörös és fekete vászonborítású szivaccsal fedték. A helyiség egy dühöngő szobának hatott, melyet az angyal csak hallomásból ismert, Paul azonban foglalkozása révén találkozhatott már ahhoz hasonlóval.

Jeremy észrevehette Paul kérdő tekintetét, ugyanis azonnal megmagyarázta a látottakat:

- A kis Helena kérte ezt az ugráló-szobát. Azért fogadlak itt benneteket, mert így amint felébred, rögtön tudja majd, hogy a keresztapjánál van.

- Azt sem tudtam, hogy van testvéred, nem hogy még annak gyermeke - jegyezte meg Paul.

- Nincs is. Egyke vagyok - felelte, s szemét a kislányon nyugtatta. - Úgy örülök, hogy rátaláltatok! Már nagyon aggódtam érte.

- Köszönöm, hogy vigyáztál rá - lesett Elizabeth az egyenletesen szuszogó gyermekre. - Éreztem a kislányunk létezését, de azt álmaimban sem gondoltam volna, hogy ilyen hamar megérkezik hozzánk. - Az angyal a szeme sarkából látta, hogy Paul teljes zavarodottságában meredt maga elé, miközben tenyere Helena hátára vándorolt, hogy simogatásával még mélyebb álomba szenderítse.

- Meséld el, hogy került hozzád! - kérte Elizabeth. Jeremy rögtön válasz adott:

- Ha hiszitek, ha nem, egyszer csak előttem termett. A lépcső korlátját lakkoztam, amikor szipogást hallottam. Egy tölgyfa tövében megláttam őt, ahogy bánatosan egy erdei nyulat simogatott. Annyira megrémült tőlem, hogy egész nap egy árva szót sem szólt, hiába faggattam. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy egy gyűrött borítékot szorongatott a kezében. Megdöbbenve olvastam el a feladót, hiszen azok ti voltatok, a címzettnél pedig az én nevem szerepelt. Gondolkodás nélkül kibontottam, és elolvastam a papírra vetett sorokat. De hogy mi állt benne, azt nem kell elmondanom, hiszen ti írtátok a levelet.

- Milyen levelet? - horkant fel zavarodottan Paul.
- Amit nekem címezve írtatok.
- Esküszöm, nem írtam semmit! Vagy mégis, Elizabeth? - Az angyal egy rövid ideig kutatott az emlékezetében, ám amikor nem talált egy levélírásról szóló emlékképet sem, megrázta a fejét, és így szólt: - Tisztán emlékszem arra a rövid időszakra, amikor elvesztettem az eszem. Még akkor sem írtam egy árva sort se neked, hiszen nem is tudtam, hol élsz. Viszont amikor kitisztult előttem, hova kell Helenával vennünk az utunkat, akkor villant be az arcod előttem. Ezután mintha a lelkem mélyéről feltört volna egy érzés, mely szerint Paul és én vagyunk Helena szülei, te pedig a fogadott keresztapja.
- Édesem, ne beszélj ostobaságokat! Ezt a kislányt a vérszerinti szülei valószínűleg nagy erővel keresik, és félő, ha hosszú ideig nem találják rá, elveszítik a reményüket, és belerokkannak a hiányába.
- Tévedsz - mosolygott az angyal kitartóan.
- Bizonyítsd be! - sóhajtott megadóan a férfi.
- Arra semmi szükség. Emlékszel, amikor az első találkozásaink egyikén a felém vezető utadon egy kolibri tartott veled? Én a tündérbertben voltam, egy nagy fa ágán. Ha így sem ugrik be, akkor emlékezz rá, hogy a kert az angyalok szárnyát tündérszárnyá változtatja, ezért engem akkor először nem a

tollaim alkotta szárnyal láttál. A kezemben egy kalitka volt. Körülöttem is egy kolibri repdesett, ám azon nyomban, mihelyt a két madár tekintete összeütközött, egymás felé szálltak, és vidáman kergetőzni kezdtek. Egészen mostanáig nem értettem, miért nem láttam őket hosszú ideje, de már rájöttem, mi történt. Mivel a Túlvilágon rengeteg szakirodalmat kiolvastam, így tudom, hogy minden személynek megvan a maga kicsinyített mása, aki a Túlvilágon él. Annak a kicsinyített másnak - a mi esetünkben a két kolibrinek - létezik egy párja. Ritka jelenség, hogy két ember és azok kicsinyített másai egyszerre találjanak egymásra. Mi szerencsések vagyunk, hiszen ez megvalósult. Azt gondolnád, itt véget ér a történet, és a kis állatok is boldogan élnek, ahogy mi. Azonban ha a kicsinyített másaink úgy gondolják, feláldozhatják magukat számunkra: a lelküket egyesíthetik, és létrehozhatnak egy gyermeket, kinek testét a Túlvilág adja.

- Rendkívül vicces vagy, de inkább maradjunk annál a verziónál, hogy megkeressük a kislány szüleit.

- Ha nem hiszed, kérdezd Kenneth-et! - makacsolta meg magát Elizabeth, ám rögtön megenyhült, hiszen szívmengető érzést keltett benne a látvány, ahogy Paul egyre erősebben szorította magához Helenát.

- Nekem maga a gróf mondta el mindezt - szállt be a beszélgetésbe Jeremy. - Azért költöztem ide a világ végére, hogy a magamnak és

másoknak fájdalmat okozó éneket hátrahagyjam és elzárkózzam a külvilágtól. Ez mindaddig megvalósult, míg egy éjszaka meg nem jelent előttem a szelleme, és el nem mesélte azt, hogy várhatóan rátalálok majd egy kislányra. Kérte, hogy addig vigyázzak rá, míg a szülei érte nem jönnek. Azt is mondta, hogy ők tudni fogják, mit kell tenniük.

- Ez esetben Kenneth megmutatta a naiv oldalát is, hiszen fogalmunk sincs, mit kellene tennünk - sóhajtott Paul.

- Mindegyikünkben lassan alakul majd ki az egymás iránti kötődés - fejtette ki a véleményét Elizabeth. - Helena tudja, hogy léteznek a szülei, de hogy kik, azt még nem. Ezért emlegette őket olyan gyakran. Valójában kereste őket, azaz minket.

- Nyugodtabb lennék, ha várnánk pár napot, kerestetnénk őt, és ha jelentkeznek a rokonai, akkor visszaadjuk nekik. Ha mégsem így történne, akkor megbizonyosodom róla, hogy mi vagyunk a szülei.

- Erre semmi szükség, főleg azért, mert ha nem találunk meg a szüleit - ami száz százalék -, akkor elvonnák tőlünk, és intézetbe adnák. Bár visszaszerezhetnénk örökbefogadás keretén belül, de az sem lenne biztosíték arra, hogy nekünk ítélnék őt - vélte Elizabeth, felidézve a tévében látott örökbefogadásról szóló műsort, melyet nemrég látott. - És mint mondtam, mindegyikünkben kialakul majd a kötődés. Én rövid időn belül megéreztem, hogy ki ő nekünk, de engem egy teljesen más élethelyzetben ért a jötte, mint téged. Nem

tudom, hogy szándékosan-e vagy véletlenül, de az esetben nagyon is jól időzített: majdnem elhatalmasodott rajtam a gonoszság, amikor felbukkant, és megerősítette a lelkem pozitív tulajdonságait.

- Még mindig nem hiszem el, hogy a kislánynak mi lennénk a családja, de hogy lehet köze a benned dúló harc pozitív végkimenetelében, abban egészen biztos vagyok - értett egyet párjával a férfi. - Számomra idegen még a Túlvilág, melyben minden értelmet felülmúló történés megvalósulhat, és minden olyan személy létezik, melyek itt a Földön csak a mesékben és a fantáziánkban szerepelnek. Éppen ezért még egy kis időre van szükségem, mire feldolgozom mindezt. Viszont ha igaz az állításotok, akkor én leszek a világ legboldogabb apukája. - Elizabeth-et megnyugtatták Paul szavai, azonban egyvalami nem hagyta nyugodni, melynek később hangot is adott:

- Jeremy, megvan még a levél, amit elvileg mi írtunk neked? Furcsa, hogy a tudtunk nélkül választottunk téged a keresztapaságra, ráadásul még meg is kértünk rá, hogy szállásold el Helenát egy kis időre. - A férfi csüggedten lehorgasztotta a fejét, s így felelt:

- Sajnos már nincs meg.

- Mi lett vele? - türelmetlenkedett Paul.

- Elhagytam, amikor sétáltam az erdőben.

- Akkor keressük meg!

- Kétlem, hogy megtalálnánk, hiszen azóta két alkalommal is volt zivatar. Ha meg is lennénk, csak összefolyt tintapacát látnánk egy gyűrött papírlapon. Nagyon sajnálom, hogy ilyen figyelmetlen voltam, azonban nem tudátok meg belőle több információt, mint amennyit én az imént elmondtam.

- Csak annyival lennénk előrébb, hogy talán be tudnánk azonosítani az íróját - vélekedett Paul.

- Mindegy - legyintett az angyal. - A lényegen úgysemm változtatna. Örüljünk inkább annak, hogy van egy gyönyörű kislányunk.

Később a két férfi a közös múltjuk boldog pillanatait elevenítették fel, ám egy idő után Paul figyelme Elizabeth-re és a mélyen alvó gyermekre terelődött. Amikor a szeme már végérvényesen is megállapodott rajtuk, így szólt:

- Ne haragudj, Jeremy, de olyan váratlanul ért minket ez az egész állapot, hogy legszívesebben magunkra maradnánk, hogy feldolgozzuk a történeteket. - A megszólítottat nem lepte meg a kérdés.

- Megértem. Ez esetben hadd vezesselek benneteket egy meghitt szobába.

Így is lett. A jövevényeket egyenesen a fa-palota egy rejtett zugába irányította. A tágas szobát egy hamuszürke ajtó fedte, melyet amint kinyitottak, puszta nyugalom és békesség leple borult az érkezőkre.

A velük szemközti falat egy kandalló foglalta el, melynek melegére bár nem volt szükség, abban mégis ropogott a tűz. A szoba közepén egy hosszú, bézs színű kanapé nyúlt el, melyre a vendégek rögtön leültek.

Amint Jeremy becsukta maga mögött az ajtót, Elizabeth megszólalt:

- Úgy érzem, megtaláltam, akit kerestem. Mintha Helena lenne a keresett személy, akinek az őrangyala vagyok.

- Érdekes, hogy így gondolod.

- Nem tudok pontos választ adni, miért érzem így, de mintha a szívemben kongó úrt tökéletesen betöltötte volna az érkezése - mondta izgatottságtól elfojtott hangon. - Paul néhány másodpercig töprengett, majd szomorúan közölte:

- Sajnálom, de jobban belegondolva lehetetlennek tartom, hogy Helena védelmezője lennél.

- Miért hiszed így?

- Mivel te angyal vagy, én pedig csak egy hétköznapi ember, ő félvér. A szárnya nem tudom, hogy fejlődik majd ki, egyáltalán ki fog-e, de egy angyalt messze nem kell oltalmazni, legyen az teljes egészében vagy csak félig az.

- Van igazság abban, amit mondasz. Ha ez valóban így van, akkor minél hamarabb meg kell találnom az őrizendőm.

- Induljunk most! - így határozottan Paul, s hozzátette: - Ne üldögéljünk tétlenül! - Elizabeth egy árva szó nélkül kelt fel. Paul a karjába kapta Helenát, aki még arra sem ébredt fel, amikor a férfi kilépett vele a nyikorgó ajtón.

Jeremy tudomásul vette, hogy a kis családnak mennie kellett annak ellenére, hogy ők a távozásuk okát nem adták tudtára.

- Örülök, hogy betértetek hozzám - mondta. - Az ajtóm mindig nyitva áll számotokra. - Elizabeth illedelmesen megköszönte a kedves szavakat. Már elindultak az autó felé, amikor Jeremy ezt kiáltotta utánuk:

- Apropos! Tudom, kényes téma, de nem maradhatnék én a kislány keresztapja? Tisztában vagyok azzal, hogy Paulnak van egy nővére, emellett Elizabeth, gondolom neked is van testvéred. Viszont nagyon jól esett, hogy rám gondoltatok, így fájó szívvel válnék meg a szerepemtől. - Elizabeth szája mosolyra húzódott, s így felelt:

- Jól sejtetted: van testvérem, pontosabban hat. Viszont bárki is írta neked azt a levelet - feltételezem, Kenneth volt az - biztos vagyok benne, hogy nem ő jelölt ki téged keresztapának, hanem maga Helena tette azt - Jeremy arca felderült az érv hallatán.

- Köszönöm - hálálkodott a könnyeivel küszködve. - Vigyázzatok magatokra! - fordult gyermekkori barátjához, Paulhoz. A férfi bólintott, majd rövid búcsúzkodást követően útnak indultak.

Sorsdöntő utazás

Amikor hazaérték, Helena már ébredezett. Fellelkesült, mihelyt meghallotta, hogy szülei beváltják az előző este tett ígéretüket a túlvilági látogatással kapcsolatban. Elizabeth aggódott, ugyanis el sem tudta képzelni, a kislány miért várta az utazást: ismerhette már a Túlvilágot, hiszen onnan származott. Amikor hangot adott aggodalmának, Paul megőrizve a nyugalmat így szólt:

- Meglehet, a létsíkváltástól elveszítette a memóriájának egy részét. Hasonlíthat a Földön született gyermekekhez, akik közül néhányan tudják, kik voltak előző életükben, viszont a legtöbben rögtön elfelejtik. Én inkább azért aggódom, hogy hol volt a kislányunk babakorában. Miért pont ennyi idősen mutatkozott először? Ráadásul mi ketten annyi ideje nem is ismerjük egymást, mint amennyi idős ő. Tudom, a két létsíkon másképp telik az idő, mégis ez rejtély számomra.

- Talán egyszer sikerül fényt deríteni mindenre - sóhajtott az angyal, majd a nevéen szólongatta a kislányt, hogy elterelje a figyelmét a hálószobai falon lógó gitárról. Amint a gyermek fülét megütötte édesanyja hangja, vidáman kurjantva trappolt a felnőttek felé.

- Hamarosan eszébe jut, kik vagyunk - intézte a mondatot Paulhoz, s belefúrta arcát a gyermek virágillatú hajába.

- Tudod, hogy kell átjutni a Túlvilágra? - kérdezte a kislánytól Paul, de maga válaszolt a feltett kérdésre: - Csak hunyd le a szemed, engedd szárnyalni a fantáziád, és képzeld azt, hogy egy... - a mondat vége megakadt a torkán, ugyanis a kislány teste széleseben halványodni kezdett, mígnem teljes egészében eltűnt.

- Mi történt? - prüszkölte Elizabeth, miközben a kanapé ülését tapogatta, ahol az előbb a kislány ült.

- Átjutott. Kövessük mi is, nehogy elkóboroljon!

A szülők a tengerpartra képzeltek magukat, s pillanatokon belül oda is kerültek. Megkönnyebbüléssel nyugtázták, hogy Helena egy égbe vesző, sziklaszilárdan álló homokvárban visongott - Elizabeth még sosem látott akkora homokcsodát, pedig a túlvilági élete során többször is szemtanúja volt a gyermeki fantázia szüleményeinek.

Nem volt nehéz megtalálni a csöppséget a hatalmas építményben, hiszen annyira hangoskodott, hogy a felnőttek azonnal a nyomára bukkantak.

- Gyere, mennünk kell! Tedd le azt az aranyhalat, és induljunk! - kérte Elizabeth, miközben csendben rácsodálkozott a kislány csökevényes, hófehér szárnyára, melyet ő teljes természetességgel viselt - az édesanya gyomra görcsbe rándult, amikor azon gondolat

férkőzött a fejébe, hogy gyermeke soha nem tudja majd azokat repülésre használni.

- Nem, a halacska az enyém - ellenkezett a gyermek.

- Nem szeret víz nélkül élni. Hidd el, jobb lesz neki, ha visszaengedjük a tengerbe! - segített a győzködésben Paul is, de a kislány továbbra is hajthatatlan volt.

- Nem. Van szárnya.

- Szárnya? - éretlenkedett Elizabeth, majd egy újabb pillantást vetett az állatra. Uszony helyett valóban tollas szárnyal rendelkezett, melyet eddig az angyal azért nem vett észre, mert a tollak színe teljes mértékben megegyeztek a pikkelyekével. - Milyen előrelátó kislányom van, hogy szárnyakat képzelt a halnak - simogatta meg a gyermek haját. Most Paulhoz fordult: - Egyedül kellene a vezetőség elé állnom. Míg távol vagyok, elmehetnétek a szüleimhez. - A férfi beleegyezően bólintott.

Amint Elizabeth elbúcsúzott a szeretteitől, a testét átjáró boldogság érzése egy csapásra izgatottsággá alakult. Kitérta hát az elméjét - hogy ne csak a világ egy kis szeletét lássa, hanem a teljes egészét -, és útnak indult.

Kezdetben úgy gondolta, Kenneth-hez, a Túlvilág legnagyobb bölcséhez tér be tanácsot kérni, hiszen Paullal való megismerkedésük kezdetén is sokat segített neki. Már vissza is

indult volna a tengerpartra - hiszen az aggastyán a tengerfenék alatt kialakított, a földi elmeagyintézet hű másában élt -, de amikor arra gondolt, hogy a sötétség angyalai bármelyik pillanatban támadhatnak, elvetette az ötletet, és nyomban a vezetőség székhelye felé vette útját.

Vágyakozó tekintettel meredt a báránnyelűk tarkította égre, ahol megannyi boldog angyal repdesett. Felidézte a gyönyörű múltat, amikor még ő is felelősség nélkül, szabadon szárnyalhatott a fellegek felett. Az emlékektől bizsereggett a szárnya. Ekkor ébredt csak rá, hogy ideje lenne megmozgatni az elhanyagolt tagjait, így hát a magasba röppent.

Fogalma sem volt arról, hol találja a vezetőséget, ezért úgy döntött, visszatér azon helyre, ahol a legutóbb találkozott velük.

Először egy óriási, erősen illatozó rózsakert fölött szállt el, majd egy tulipánfa ültetvény következett. Amikor egy vaskos törzsű fa felett járt, leszállt a földre.

Halk pusmogást hallott a háta mögött, melyet léptek zaja váltott fel. Valakik sebesen felé tartottak. Nem maradt ideje megfordulni, ugyanis kettőt sem pislogott, a lába már eltávolodott a simogató fűszálak rengetegétől, és egész teste a magasba emelkedett.

- Te jó ég! - rikoltotta. Tudta, hogy a szíve menten kitört volna a mellkasából, ha a világ különleges ereje nem kölcsönzött volna

számára csupa pozitív érzést még abban a szorult helyzetben is, amelybe csöppent. - Magam is tudok repülni, nem kell segítség! - Felháborodottságának szívesen hangot adott volna egy-két keresetlen szó formájában is, ám tudatosan csitította magát.

Már egy perce csak felfelé emelkedett, amikor kicsúszott a száján az addig még csak gondolatban megfogalmazott kételye:

- Hova visznek? Már rég elhagytuk a vezetőség székhelyének magasságát. Úgy tudom, e világnak az a legmagasabb pontja. Azonnal tegyenek le! - parancsolta, de mindhiába. Idővel azonban sugdolózás ütötte meg a fülét, mely úgy tűnt, férfiaktól származott. Amikor a pusmogás átcsapott kuncogásba, kétsége sem volt afelől, hogy elrablói a testvérei voltak, pontosabban a három öccse.

Öccsei kisebb korukban többször járatták vele a bolondját: a háta mögé lopóztak, és egy óvatlan pillanatban olyan magasra szálltak vele, amekkorára csak sikeredett. E csínyből később versenyt rendeztek, melyre fogadást is kötöttek egymás között: ki tudja minél magasabb hegyre felvinni a türelmetlenül rúgkapáló nővérüket, hogy aztán a magaslat csúcsán magára hagyják.

A nő most megpróbálta kibontani magát a szorításból, ám mivel a szárnyánál fogva ragadták meg, esélye sem volt a szabadulásra.

- Ilyen magasra még sosem vittetek fel! - kiáltotta a rémülettől remegő hangon. - Alattunk van egy szikla, tüstént rakjatok le oda! -

Legnagyobb meglepetésére eleget tettek a kérésének: rövidesen szilárd talajt érintett a lába.

- Messze állunk azon személyektől, akiket emlegetett - jegyezte meg egy ősz hajú, kecskeszakállas férfi, aki történetesen a túlvilági vezetőség egyike volt. - Emlékeim szerint még nem tudja a nevünket: a jobb oldalamon álló vezetőtársam Raymond névre hallhat, a bal oldalamon lévő úriember Torben, jómagam pedig Clarence vagyok. - A három férfi szorosán a hátukra tapasztották a szárnyaikat, és csak azután tekintettek a nőre, miután ő zavartan megszólalt:

- Üdvözltem! Ha megkértek volna rá, egymagam is ide találtam volna.

- Ide nem juthat fel akárki. Ha kegye megpróbálta volna, rögtön egy láthatatlan erőmezőbe csapódott volna.

- Értem. És miért is vagyunk itt? - A választ meg sem várva így szólt: - Mondanom kell valamit.

- Azzal még várnia kell. - Elizabeth-nek egy cseppet sem tetszett a vezetőség modora.

"Úgy tűnik, nem hat rájuk e világ varázsa, mely még a leggorombább személyt is jótét lélekké változtatja" - gondolta.

Körbenézett: egy mindennél magasabban lebegő hegy füves tetején álltak.

- Nem értem, mit keresünk itt - ráncolta a homlokát, ám amikor halk neszre figyelt fel a távolból, elhallgatott. Átpillantott a válla fölött, majd összerezzenet. A hegy - melynek tetején álltak - Elizabeth háta mögötti részét nem a kék ég szegélyezte: ahhoz egy közvetlenül a sziklaszélhez kapcsolódó, ugyancsak lebegő, kisebb hegy csatlakozott. A kisebb hegy közepéből egy vastag, magasan ívelő gyökérzet nyúlt ki, mely egy fehér madárkalitkát fogott közre. A kalitka kellős közepén egy vörösen izzó, nagy szívdarab dobogott. A szervet egy törökülésben ülő asszony figyelte. Bár Elizabeth csak a személy görnyedt hátát látta, mégis jól tudta, ki volt ő.

- Lucy, mit keresel itt? - csattant fel. A megszólított levette a tekintetét a rácsok közé zárt szívről, és felállt. Megfordult, majd lassú léptekkel elindult a kérdező felé. Pizkosfehér selyemruhát viselt, mely a lágy szellőben épp olyannyira lengedezett, mint a félig száraz rózsákkal tűzdelt, kócos hajzuhataga.

- Erőt nyertem belőled - közölte szárazon. - Azzal egy időben, hogy az angyalaim beléd juttatták a vérüket, elvontam belőled a pozitív tulajdonságaid töredékét, hogy magamba juttassam. Így jutottam át ide - persze csak ideiglenesen, amíg meg nem állapodunk.

- Megállapodni? Miben? - fuldoklott Elizabeth. Kérdőn a vezetőség tagjaira nézett, akik teljes nyugalommal, összefont karral

hallgatták a két nő között zajló párbeszédet. Amikor Elizabeth belátta, hogy valósággal lehetetlen a semmitmondó ábrázatukból kiolvasni a gondolataikat, ismét Lucyhoz fordult. - Sejthettem volna, hogy az Alvilághoz tartozol - mondta, majd összerezett a nő szúrós pillantásától.

- Mindjárt eltűnik belőlem az erőd. Térjünk a tárgyra!

- Hallgatlak. - Elizabeth egyik lábáról a másikra állt idegességében, majd összeszorította a fogait, hogy még egy pissenést se adjon ki. Lucy vett egy mély lélegzetet, és belekezdett a beszédbe:

- Először is, fogadd bocsánatkérésemet, hiszen magam is belátom, hogy iszonyatos kínokon mentél keresztül.

Lucy hosszas magyarázatba fogott: elmesélte, hogy bár a Túlvilág és az Alvilág közti szakadék fizikailag áthidalhatatlan, mégis a hírek könnyen terjednek a létsíkok között - így Paul tette is, miszerint megnyitotta a földi létsík Túlvilág felé nyíló kapuját. Amikor ezt Kegyetlen Fenség és Lucy megtudta, eldöntötték, hogy mindent elkövetnek annak érdekében, hogy sikerüljön az Alvilág kapuját is megnyitni a Túlvilág felé. Lucy személyesen akart beszélni a túlvilági vezetőkkel, azonban nem tudott segítség nélkül átjutni hozzájuk. Ezért kezdte el keresni őt, Elizabeth-et. Óriási energiát fektetett az angyal felkutatásába. Amikor rájött, hogy egymaga édeskevés a feladathoz, alvilági fiatalokat toborzott. Néhány információ birtokában és jókora keresési vágygal végül meglelték

Elizabeth-et. Sikerült is belőle egy kis szeletet ellopni, s Lucyba ültetni. Eleinte élénken élt benne Elizabeth lelkének töredéke - elnyomva a gonosz valóját -, így könnyedén átjutott a Túlvilágra. A fehér angyal vére azonban fogytán volt az ereiben, ezért gyorsan nemes tettet kellett véghezvinnie, hogy ne taszítsa ki a világ. Az esélye a jó cselekedetre nem sokat váratott magára, hiszen a tengerparton észrevett egy búslakodó gyermeket. Egy agg - Kenneth - a kislány felé tartott. Lucy követte őt. Amikor a gróf észrevette az alvilági angyalt, nem kergette el, mert érezte, hogy feladata lesz vele. Elmesélte neki a kislány születésének történetét, valamint azt, hogy a gyermek találkozik majd a szüleivel, és segít visszaszerezni édesanyja lelkének azon szeletét, melyet ő, Lucy eltulajdonított. Amikor már Kenneth utasította volna a kislányt, hogy térjen le a Földre, Lucynak eszébe jutott valami: üzeni kellene Paulnak és Elizabeth-nek, hogy tudják, Helena hozzájuk tartozik. Maga Lucy írta meg a levelet. Abba minden információt belefoglalt, melyet a rövid idő alatt megtudott. Ezt követően a gróf kérte, hogy tegyen említést a kislány keresztapjáról is. Lucy így segített abban, hogy a kislány megtalálja a szüleit. A jótettért cserébe Kenneth közölte vele, merre van a vezetőség székhelye. Amikor rájuk talált, éppen tanácskoztak, így nem kis meglepetést okozott a felbukkanása - és maga a tény, hogy egy alvilági angyal képes a székhelyükhöz jutni. A túlvilági vezetőség rögtön átlátott

rajta és meglátta benne a gonoszt. Hívták az őroket, akik elfogták. Mellkasából kiemelték a bűnnel teli szívét, melyet kalitkába zártak, hogy senkinek se árthasson. Mivel azonban szív nélkül nem tudott volna élni, szívének az Elizabeth-től elvett pozitív érzésekkel teli részét benne hagyták.

Hosszú ideig tartott, mire Elizabeth feldolgozta a hallottakat. Eleinte csak némán tátogott, idővel aztán hang is kijött a torkán:

- Miért akarjátok, hogy a kaputok megnyíljon? - intézte a kérdést Lucyhoz. - Miért van szükség az élet rendjének megbolygatására?

- Miért volt szükség feldúlni a földi létet azzal, hogy onnan már akárki átjuthat ide? - felelt Lucy kérdéssel a kérdésre. - Azért jöttem ide, mert az Alvilág már sokunk számára élhetetlen. Úgy érezzük, kellően megbűnhődtünk már, nem bírunk többet szenvedni. Örök kárhozat a sorsunk, mellyel képtelenek vagyunk megbékélni. Ha új szívét növeszthetnénk nálatok és túlvilági angyalvért kapnánk töletek, boldogságban élhetnénk. Nem tudjuk, mi történne azután, hiszen ha visszatérnénk az Alvilágba, talán visszatérne a gonosz énünk, de úgy érezzük, muszáj kockáztatnunk.

- Önök mit gondolnak erről? - nyögte Elizabeth a vezetőség felé, akik az utolsó mondatok hallatán bösz sugdolózásba kezdtek. - Személy szerint Lucy minden egyes szavát hazugságnak vélemltettem hozzá.

- Már meghoztuk a döntést, de nem oszthatjuk meg önnel - így Torben, Lucynak címezve a mondandóját -, ezért megkérem, távozzon a világunkból! Természetesen a szívét visszaadjuk.

- Nem maradhatok itt még egy darabig?

- Szó sem lehet róla, hiszen már így is hatalmas bűnt követett el. Legfőképpen azért, mert az itt megjelent angyalt hátráltatta. Van róla fogalma, hogy épp egy őrangyali próbán vesz részt, melynek határideje vésszesen fogyatkozik?

- Igen, erről tudtam, miután kihallgattam egy párjával folytatott beszélgetését. Viszont úgy vélem, fontosabb az alvilági kapu megnyitása egy eleve végtelen boldogságra rendeltetett angyal hisztijénél. - A szóban forgó személy szúrós szemmel illette a beszélőt.

- Kezdetben valóban a földi létsíkra való költözés motivált, ám elég volt már az első bajba jutotton segítenem, és máris átértékelődött bennem, miért is küzdök - háborgott az angyal. - Elcsavarta a fejem a tökéletlen világ. Úgy gondolom, ez bárkivel megeshet.

- Világos - motyogta Lucy, miközben a kezét tördelte idegességében. - Elizabeth vére mindjárt eltűnik belőlem - hadarta.

- Uraim, legyenek szívesek rendelkezésemre bocsájtani a szívemet, hogy távozhassak!

- Máris - felelte Raymond, és mélyen beletúrt a nadrágzsebébe, melyből rövidesen egy kulcs került elő. Lucyval együtt a kalitkához

sétált. Egy hangos kattanás kíséretében kinyílt az ajtó. - Vegye ki, és szorítsa a mellkasához! - utasította a férfi. Elizabeth csak itt vette észre, hogy Lucy hátára láncokkal leszorított, szürke szárny simult.

Az alvilági angyal megérintette az egyre hevesebben dobogó szívét, mire a szerv azonnal lecsillapodott. Ezután megragadta, és ahogy azt tanácsolták neki, a mellkasához szorította. Egy rövid sikoly kúszott fel a torkán, azzal köddé vált.

- Hova tűnt? A Földre vagy a saját hazájába? - érdeklődött izgatottan Elizabeth.

- Nem tudjuk. Azon kevesek közé tartozik, akik képesek az Alvilágról a Földre jutni. Ezen alvilágiak közvetlenül és közvetve felelnek a földi létsíkon élők könnyeiért, tehát jelentős szerepük van a negatív érzelmek kiváltásában. Ha úgy tartja kedve, akár megnyomoríthat néhány embert, és csak azután tér haza.

- És most mihez kezdünk?

- Bizton állítjuk, hogy Kegyetlen Fenség kapunyitásról szóló ötlete csak egy álca a hatalmának kiterjesztéséhez. Fontos leszögezni, hogy nem fogja elfogadni a nemleges válaszunkat. Amennyiben nem működünk együtt, az Alvilág csatába áll velünk - így Raymond.

- Mégis hogy harcolnának velünk, ha át sem léphetik a kapunkat?

- Mint említettük, egyesek képesek mozogni az alvilági és a földi létsík között, mivel ők felelősek a földi emberek életének megkeserítéséért. Mindössze erőszakosabban kellene tenniük mindazt, amit eddig, és máris elérnék, hogy megpróbáljuk őket feltartóztatni - fejtette ki a véleményét Clarence.

- Több lehetőségük is lenne - vette át a szót Torben. - Például hasonló módon, mint ahogy azt Kegyével is tették, elfognak több földi létsíkon lévő angyalt, és kiszipolyozzák őket. Emellett akár az is megtörténhet, hogy a Földön elő, a túlvilági átjutást elsajátítani vágyó személyeket megfertőzik a gonoszságukkal. Bármikor képesek az élet rendjét fenekestül felforgatni.

- És mit kellene tennünk?

- Megelőzni őket, és háborút kezdeményezni. Veszélyben van a Túlvilág. Ebből mindenképp harc lesz, hát ne húzzuk feleslegesen az időt! - Elizabeth számára aggasztóan hatott Raymond mérhetetlen nyugalma.

- Nem gondolom, hogy szükség lenne erőszakra, hiszen eddig még csak engem bántottak. Tudom, ha nem működünk velük együtt, megpróbálják erőszakosabban elérni a céljukat, de a harcba szállás nem oldja meg a problémát.

- Sajnálatos, hogy így vélekedik, ugyanis mivel jelenleg ön rendelkezik a legtöbb ismerettel arról, kikkel állunk szemben, kegye lesz a csapat élén. - Az angyal nem hitt a fülének. Rémületében

félig kitérte a szárnyát, hogy bármelyik pillanatban visszarepülhessen a családjához. Ezen képtelen gondolatát aztán hamar elvetette, és további kérdéseket irányzott a férfiak felé:

- Mindenképp ez a megoldás? Nem lehetne továbbra is békességben maradnia a két, azaz három világnak?

- Ne kérdezzen folyton! - ripakodott rá Clarence. - Most pedig kérem, távozzon! - Elizabeth értetlenül pislogott, majd összeszedte magát, és nagy lendületet vett. A földtől azonban nem sikerült elrugaszkodnia. Összeráncolt homlokkal vette tudomásul, hogy akkora magasságban képtelenség volt akár egy arasznyira is eltávolodni a talajtól. Ennek ellenére nem nyugodott bele a sorsába, újra kísérletet tett a repülésre: mintha egy taszító mágneses mezőbe csapódott volna, úgy zuhant vissza a fűbe. Megszédült az őt ért különös hatástól. Ideje sem volt visszanyerni az egyensúlyát, az egyik férfi keze máris a két szárnya közti hátrészre siklott, és egy jól irányzott mozdulattal a mélybe taszította őt.

Túlvilági sereg

Már ismerte e búcsúzási szokást, mégis most váratlanul érte, hiszen bőven akadt még megválaszolatlan kérdése.

Zuhanás közben egy pillanatig sem küszködött azzal, hogy olyan testhelyzetbe vágja magát, mely alkalmas lett volna a repüléssel való próbálkozásra.

Közvetlenül landolás előtt megütötte a fülét egy mondat: "Amint megérkezik a serege, indítsa el a hadjáratot!"

Szokatlanul puhára esett, mintha csak egy tollpaplanba huppant volna. A haját félresöpörte az arcából, azután a zuhanás szelétől könnybe lábadt szemét heves pislogással igyekezte megszáritani.

- Te jószágos ég, mit keresek itt? - hökkent meg. Ahogy azt sejtette, valóban puha takaróra esett. Úgy vágta magát ülő helyzetbe, mintha rémálmából kelt volna fel. Körülnézett: egy vonat egyik hálófülkéjében feküdt, egyes egyedül. A jármű kerekei fülsértő visítással szaladtak a síneken, melynek hallatán Elizabeth rémülete sokszorosára fokozódott. - Hahó! - szólt erőtlenül, de szava süket fülekre talált. Végignézett magán: ugyanazt a növények alkotta ruhát viselte, mint egész addig a nap folyamán. Fejében úgy zakatoltak a gondolatok, mint maga a jármű, melyben utazott.

"Nem sikerült a landolás. De hogy történhetett ez? És ha Lucyből mégsem szállt ki a tőlem lopott pozitív erő, akkor összeköttetésben állok vele? Mi lesz, ha segítségül hívja a férjét, és lerántanak az Alvilágba?"

Agyának fogaskerekei vadul az okfejtésen dolgoztak. Amikor aztán nem talált választ a fejébe tódult kérdésekre, megcsípte magát, hogy véget vessen a morfondírozásnak.

- Paul! Helena! - kiáltotta remélvén, hogy szerettei meghallják őt. Amikor már harmadjára is elismételte a nevüket, be kellett látnia, hogy a zárt kocsiiban még akkor sem figyelhettek volna fel rá, ha a járművön tartózkodtak volna.

Talpra szökkent, és egy jól irányzott mozdulattal feltépte a fülke ajtaját. Hirtelen olyan erős, hűvös szélöket érte a testét, hogy az egyensúlya megőrzése érdekében belekapaszkodott a kilincsbe.

A vagon folyosójának vége felé irányult a tekintete, ahonnan az erős légáramlatot észlelte. A folyosót egy ajtó zárta, mely szintén egy ajtóval rendelkező előtérrel folytatódott. Mindkét nyílászárót tárva nyitva felejtették, így nem csoda, hogy betódult a szél.

- Menjen onnan! - rikoltotta Elizabeth, amikor észrevett egy férfit, kinek talpa még a vonat padlóját érintette, ám felsőteste már a sínek fölött imbolygott. Az angyal úgy vélte, hogy az illető szeretett volna leszállni, ám vagy elszalasztotta a leszállás lehetőségét, vagy

rosszul mérte fel a körülményeket, és a jármű még mozgó voltában kívánt távozni.

Elizabeth-et mintha puskából lőtték volna ki, úgy rohant a rövid, barna hajú, vékony alkatú férfihez, aki egyik kezével szorosan markolta a mozdonylépcső korlátját. Az angyal mihelyt odaért hozzá, megragadta a karját, hogy magához húzva megakadályozza az esetleges sínre esését. A következő pillanatban azonban azt kívánta, bárcsak ne választotta volna a megmentés e formáját, hiszen ahelyett, hogy egyensúlyba billentette volna a férfit, inkább súlyosabb helyzetbe sodorta. A férfi mindkét - immáron szabad - karjával hevesen hadonászni kezdett. Teste rongybabaként vágódott a kocsí alsóbb lépcsőfokaira, onnan pedig vészesen csúszott a sínek felé.

Elizabeth-nek még sikerült elkapnia a férfi bokáját, azonban az kicsúszott a kezéből. Utána nyúlt, de elkésett: az idegen személy félig kioldódott cipőfűzője beakadt a fémrácsos lépcső legalsó fokába, így bekövetkezett az, melytől az angyal leginkább tartott: a vonat maga után vonszolta a sokktól sóbálvánnyá vált testet. Elizabeth-en úrrá lett a pánik. Már tudta, miért került a Túlvilágról a vonatra: a hegyről való zuhanás következtében megérezte, hogy az előtte szenvedő férfi segítségre szorult, ám ezen érzés csupán a szívéig jutott el, a tudatáig nem.

Egy szempillantás alatt a férfi lába elé guggolt, hogy kiszabadítsa a cipőjét a fogságból, de mindhiába: a fűzőjét mintha betonba mártották volna, úgy feszült a lábbeli és a lépcső rácsa között.

Nem próbálkozott tovább. Tudta, mit kell tennie, hiszen már nem egyszer mentett meg ártatlan életet: minden erejét latba vetve elővarázsolta az őrangyali energiáját, mely bizsergető érzés formájában tört felszínre. Amikor már a kezében érezte azt, a síneken és az azok között elterülő murván sebesen csúszó ember felé nyújtotta. Nagyot lökött az erőn, mellyel mintegy védőburkot képezett a férfi köré, miközben erősen összpontosított arra, hogy megóvja őt a komolyabb sérülésektől.

Még sosem kellett hosszabb ideig óvnia az oltalmazottait, így nem csoda, hogy végtelennek tűnt a következő megállóig tartó útszakasz.

- Nem bírom tovább - nyögte halkán. Úgy érezte, egyre erőtlenebbé vált, és félő volt, hogy ő maga is kiesik a vonatból. Legszívesebben megszakította volna a segítségnyújtást annak érdekében, hogy visszanyerje az erejét. Önnön érdekét azonban nem helyezte előtérbe, ugyanis amikor ismét a férfira lesett - aki a váratlan sokkhatástól csak üveges szemmel, merev tagokkal tűrte, hogy a vonat maga után vonszolja -, ráébredt: az ő gondja jócskán eltörpült a bajba jutottéhoz képest. Összeszedte hát magát, legyűrte az önzőséget, és újból azon ténykedett, hogy a borotvaéles

murva és a sínek közti deszkák csak felületi sérülést okozzanak a férfinak.

Amikor a legkevésbé sem gondolta volna, a jármű tajtékzó felháborodással, a végén pedig egy rövid nyekkenéssel megtorpant: a következő megállóhoz érkeztek. Átlesett a válla fölött attól tartva, hogy leszállni kívánó személyek tömkelege akarja majd azt a lépcsőt használni, melyet a pórul járt férfi akarata ellenére birtokba vett. A szerencse melljük pártolt, hiszen senki sem akart leszállni. A férfi az összetapasztott ajkai között egy fájdalmas sóhajt préselt ki, mellyel újból kiharcolta magának az angyal figyelmét. Elizabeth nem tétlenkedett: leguggolt elé, megragadta a beakadt fűzőjű cipőjét, és egy határozott mozdulattal kibújtatta belőle a lábát.

- Sikerült! - lélegzett fel, majd aggodalommal figyelte a férfit, aki most tisztes távolságba húzódott a járműtől. Az angyal úgy látta, hogy az ijedtségen, nagy felületű horzsolásokon, esetleg egy bokaficamon kívül egyéb baja kevés eséllyel lehetett. Ezután összeszorult a gyomra, hiszen álmában sem gondolta volna, hogy a tekintete valaha is összetalálkozhat a megmentettjével - úgy hitte, őt nem látják az elesettek, ám most, hogy a férfi kerekre tárgult szemmel meredt rá, megcáfolódott az álláspontja.

"Ő lenne az, akit keresek?" - tette fel magának a már jól ismert kérdést, miközben visszavette a fűben heverő férfi köré bocsájtott

védőpajzsot. Az erő az ujjain keresztül a testébe áramlott. A vonat végül elindult, hátrahagyva a megilletődött férfit.

Elizabeth beljebb húzódott a kocsiban, aztán sarkon fordult. Jobbra-balra ingatta a fejét, úgy vonult vissza a hálófülkébe: attól félt, hogy valaki meglátta őt. A vonat gyéren lakott területeket érinthetett, mert csak néhány személy tartózkodott a vonaton. Úgy tűnt, egyikőjük sem nézte végig a bajba jutott férfi és Elizabeth küzdelmét, hiszen a lehető legnyugodtabban utaztak.

Belehuppant a kényelmes ágyba. Minél hamarabb vissza akart jutni a Túlvilágra, azonban arra még nem állt készen, hiszen gondolatai minduntalan az idegen településen magára hagyott személy körül forogtak. Egy hirtelen ötlettől vezérelve aztán felcsapódott a szemhéja.

- Vissza kellene mennem hozzá, hogy megtudjam, épségben van-e, és egyáltalán képes-e hazatalálni - morfondírozott félhangosan. Addig őrlődött magában, míg eldöntötte, hogy a következő megállónál leszáll. Amikor azonban szerelmére és újdonsült gyermekére gondolt, nyomban belátta, hogy kis családja mellett lenne a helye.

Lehunyta a szemét és hagyta, hogy teste belesüppedjen az ágyneműbe. A következő percben már el is ragadta a Túlvilág.

A végtelen hosszúságú tenger szelíd hullámozása megragadta a figyelmét. Körülnézett: sajnálattal állapította meg, hogy rajta kívül senki más nem tartózkodott ott. Szárnyát kitarva az égre tekintett, és a magasba röppent. Célja az volt, hogy a párját és a kislányát meglelje.

- Elizabeth, pár szót kívánok váltani veled - ütötte meg a fülét egy mély, öblös férfihang.

- Kenneth! - Az angyal nem titkolta meglepettségét, melyet a rég nem látott ismerős jelenléte váltott ki belőle. A földre szállt, így a tiszteletet parancsoló, köpcös testtartású agg előtt termett. Kíváncsiságtól csillogó szemmel vizslatta az idős férfi arcát. - Régen találkoztunk - jegyezte meg.

- Valóban - biccentett a gróf. - Azért szólítottalak le, hogy tájékoztassalak róla: a hozzátok érkezett gyermek valóban a tiétek - mondta ezt úgy, hogy mindvégig Elizabeth szemébe nézett. A nő egy pillanatig sem leplezte a boldogságát.

- Pontosan akkor jött a segítség, amikor arra szükségem volt: a bukott angyalok egy csoportja megfertőztek a vérükkel, és egyre gonoszabbá váltam. A kolibrik valahogy megérezhették, hogy már a tűrőképességem határán álltam, ezért feláldozva magukat egyesítették a lelküket, és egy kislánnyal ajándékoztak meg. Helena gyógyír volt tátongó sebeimre.

- Akkor csak azt tudom tanácsolni, hogy élvezd ki azt a kis időt, amíg veletek lesz - Az angyal a súlyos szavak hatására úgy érezte magát, mint aki fűrészport nyelt.

- Ezt hogy érted? Ha kell, minden percben mellette leszek, hogy ne essen bántódása.

- Azzal semmi sem oldódik meg. A gyermek el fog tűnni az élettetekből, és ezen nem változtathatsz.

- Miért? - Csak ennyit bírt kinyögni döbbenetében.

- Mert okkal jött létre: meg kellett mentenie a szülei életét. Ha a sötétség elhatalmasodott volna rajtad, akkor az téged és Pault is a mélybe rántott volna. Amikor Helena beteljesítette a feladatát, fiatalodni kezdett. Ezt ezek szerint még nem vették észre. Amikor megismertétek, az öt évesek szintjét ütötte meg. Hamarosan ezen állapotát felváltja a négy éves kor, majd három, kettő, egy...

- És mi lesz azután? Miért hallgattál el? - így Elizabeth rekedten.

- Visszafejlődik csecsemővé, majd magzattá, aztán pedig egy lélek lesz belőle. Az végül szétválik két apró lélekké, melyek visszaszállnak a kolibrik testébe. - Elizabeth szeme könnybe lábadt.

- Nem létezik mégis olyan lehetőség, amivel megakadályozhatnánk a távozását?

- Adott pillanatban úgy látom, nem lenne túl jó ötlet marasztalni. Amint a lelkek visszaszállnak a kolibrikbe, szabadon engedem őket.

- Úgy érted, hogy most fogságban vannak? - Kenneth bólintott, majd így szólt:

- Az otthonomban szállásoltam el őket. Egy lakattal lezárt kalitkában élnek, természetesen csak átmeneti jelleggel. - Az angyal kérdő tekintetét látván e magyarázatot is hozzáfűzte: - Lelketlen élőlények nem lehetnek szabadon, mivel még ezen a világon is hamar elpusztulnának.

- Ezek szerint Helenát sosem láthatjuk viszont azután, miután eltávozott tőlünk?

- Nem igazán, viszont további gyermekeket attól még lehet. Természetes úton persze, nem ilyen kacskaringós módon. Ezért javasoltam, hogy élvezetek ki minden vele töltött percet, mert fogytán az ideje.

- És a madarakkal mi lesz, miután visszaszáll a lelkük?

- Hasonlóképp fognak élni, mint azelőtt, azzal a különbséggel, hogy őrizni fogják a veletek töltött időszak alatt szerzett boldog pillanatokat.

- Értem. - Egy darabig maga elé meredt, majd hátat fordított Kenneth-nek. Csapott egyet a szárnyával, hogy kioldja belőle a feszültséget. Búcsúzás nélkül a levegőbe röppent volna, ha az agg száját el nem hagyták volna az újabb, kemény szavak:

- Ne ijedj meg, ha a szüleid hajléka előtt találod majd a háborúba rendelt angyalokat!

- Micsoda? - lepődött meg a nő. - A túlvilági vezetőség tagjai említették, hogy összeverbúválnak egy népes sereget, de titkon reméltem, hogy csak a bolondját járatták velem. Mit kezdek egy csapat harcolni vágyó angyallal? Egyáltalán miért lépünk hadba, amikor még nem is történt ellenünk támadás? Miért pont mi kezdeményezzük az egészet? Ez ellentmond annak, akik vagyunk. Nem a harcot kellene választanunk, hanem a békés megegyezést - nézett esdeklőn az aggra.

- Biztosan így gondolod? Már az egész Tűlvilágot bejárta a hír, hogy milyen kegyetlenül elbántak veled. Ki tudja, még mire lennének képesek, ha nem lépnénk közbe. A Tűlvilágon már földi emberek is vendégeskednek. Ha ölbe tett kézzel, felkészületlenül várnánk, hogy az alvilágiak megrohamozzanak bennünket, akkor nem csak a mi világunkba csempésznénk kétségbeesettséget, hanem a földiek életébe is. Már nem csak a magunk bőrét visszük a vásárba: felelősséggel tartozunk a másik létsík iránt is. A túlvilági vezetőség igenis tisztában van a döntésük súlyával. Bízz bennük és hagyd, hogy most az egyszer ne a szíved, hanem az eszed irányítson!

- Rendben - nyögte az angyal, kibén enyhe kétségbeesés vert tanyát.

Elizabeth gyermekkori otthona egy üreges, lebegő hegyben foglalt helyet, melynek falaiban nagy, ovális nyílásokat vágtak. A lakhely olyan mesebeli környezetben helyezkedett el, hogy Elizabeth szebbet elképzelni sem tudott volna: a lebegő természeti csodán keresztül lomha bárányszerű felhők úsztak, a madarak, szitakötők és pillangók pedig örömmel röppentek be a lakhelybe, hogy ott megpihenhessenek. A hegy virágokkal telezsúfolt oldalán parányi méretű, átlátszó szárnyakkal rendelkező tündérek virágport gyűjtögettek, környékén pedig vidám, pikkelyekkel borított testű ifjú sárkányok kergetőztek. Tőlük kissé odébb zömök testalkatú, kócos, hegyes fülű koboldok a kis kosaraikba mohát és gombát szedgettek - mivel nem rendelkeztek szárnyakkal, a tündérek segítettek nekik fel- és lejutni a hegyoldalról.

Elizabeth nem tűnődhetett tovább, hiszen hamar egészen hihetetlen látványban részesült: a hegy mögül előbukkant ezernyi, hófehér tollazatú, bőrszíjjakkal fedett testű angyal - férfiak és nők vegyesen. Mindegyikőjüket harchoz szükséges fegyverekkel szerelték fel: dobócsillaggal, kihégyezett fadarabokkal, íjjakkal, lándzsákkal és buzogányokkal.

Elizabeth végignézett a had tagjain: közeli ismerősöket nem, de távolabbakat felfedezett közöttük. Összeszorult a gyomra, hiszen még akkor is nehéz dolga lett volna, ha ismeretleneket kellett volna irányítania.

- Készen állunk a harcra! - kiáltotta ki valaki a tömegből.

- Öhm... Rendben - dörmögte alig hallhatóan Elizabeth. Kisvártatva feltette azt a kérdést, mely azóta motoszkált a fejében, amióta megtudta, hogy harcosokat kerítenek számára: - Önszántatokból jöttetek vagy kényszer hatása alatt álltok?

- A Túlvilági Önkéntes Hadi Osztag tagjai vagyunk már időtlen idők óta. Sosem hittük volna, hogy valaha is szükség lesz ránk - felelte egy idősebb angyal, aki a többiekhez képest lényegesen gyérebbs tollazattal rendelkezett, ezért hevesebben kellett verdesnie a szárnyával, hogy a levegőben maradjon.

A következő percekben elmesélte, hogy többük azért jelentkezett az Osztagba, hogy fontosnak érezze magát, hiszen aki nem őrangyal vagy közvetlenül a világ vezetésével foglalatostkodó személy volt, annak csak annyi dolga akadt, hogy egész életében boldog legyen. Ezt elégték meg, és ezért jelentkeztek harcosnak. Amikor megtudták, hogy háború lesz, megörültek, hiszen tudták, hogy nemes célért folyik majd a küzdelem. Mindenki tisztában volt ugyanis azzal, milyen kegyetlen dolgokat művelnek az Alvilág szülöttei. Óvni akarták az időseket és a gyerekeket, valamint fenntartani számukra egy élhető világot.

Elizabeth fejében megfogalmazódott a kérdés: biztosak abban, hogy ő számukra a megfelelő vezető? A szavak azonban nem

törtek fel, hiszen a szeme sarkából észrevette Helenát és Pault, akik a hegy egyik ovális nyílásán keresztül figyelték őt.

- Elnézést, most mennem kell, de hamarosan visszajövök! - közölte velük, azzal közelebb szállt a nyíláshoz. Megragadta annak díszes, lekerekített párkányát, és engedte, hogy Paul besegítse a lakhelybe.

A nagy, üres teret Elizabeth népes rokonsága töltötte be, azokat is beleértve, kiket már hosszú ideje nem látott. Már indult volna köszönteni őket, amikor észrevette, hogy Paul kímérten nézett a sereg egyik tagjára.

- Mi a baj? - érdeklődött, azzal a férfi mellé lépett. Felelet nem érkezett, de nem is volt rá szükség, hiszen rögtön észrevette Ryant, aki szárny híján egy jól megtermett, vörös-ezüst színű sárkány hátán ült, úgy figyelte egykori gondozója minden rezdülését. Paul felszisszent, majd elhallgatott. Elizabeth végül megtörte a kínos csendet:

- Üdvözöllek a seregben! Minek tudhatjuk be az érkezésedet? - Az angyal igyekezte úgy megfogalmazni a kérdést, hogy az ne sugározzon gyanakvást.

- Bizonyítani szeretnék Paulnak. Jóvá akarom tenni azt az öt évet, mely alatt végig hazudtam neki arról, ki is vagyok valójában. - Elizabeth Paulra emelte a tekintetét, hiszen a választ neki szánták. A férfi kisvártatva megszólalt:

- Amit tettél, az részemről elfelejthetetlen, hiszen a rossz döntésed miatt nem csak a huszonkilenc betegem és az általad agyomosásban részesült személyek szenvedtek, hanem az egész város lakossága is. Mindezek ellenére értékelem és nagyra becsülöm benned, hogy fontosnak érzed jóvátenni a bűnödöt. - Paul ezzel letudottnak tekintette a témát, melyet úgy juttatott kifejezésre, hogy elfordult Ryantól. Elizabeth őszintén sajnálta az egykoron magát piromániás betegnek kiadó férfit, hiszen a szeméből tömény keserűséget és megbánást olvasott ki. Számára még újdonság volt Paul haragtartása, de nem lepődött meg a férfi érzésein, hiszen jól tudta, mennyire ragaszkodott a barátaihoz. Ryan a kegyeibe férközött, majd orvul hátba támadta, melyen lehetetlen egyik pillanatról a másikra túllendülni.

Merengéséből egy hangos visítás zökkentette ki. Azonnal beazonosította a hangot: Helena volt az. Sikítása vidáman, semmint fájdalmasan hangzott, így az édesanya kíváncsian kereste tekintetével a kislányt. Nemsokára észrevette, hogy egy kölyöksárkány repült szlalomozva a rokonság között, rajta a gyermekkel. Helena szakképzett sárkánylovaglókat is meghazudtoló módon a hátát megfeszítve, nyereg nélkül ülte meg a vidám állatot, aki annyira élvezte a játékot, hogy olykor egy-egy apró, erőtlen tűznyalábot is felköhintett. Elizabeth-nek nem kellett sokáig törnie a fejét, hogy eszébe jusson, honnan volt olyan

ismerős számára a kis állat: annak idején a kölyöksárkány szülei pontosan az otthonként funkcionáló hegy tetején raktak fészket, így egy nap az engedélyükkel szemtanúja lehetett a fiókák tojásból való kikelésének. Most elámult a Lármás névre hallgató sárkány nagy, smaragdzöld szeme, világosbarna pikkelyei, fehér tüske-szerű csonttal végződő izületei és piros - természetéhez képest - nagy szárnya láttán, hiszen legutóbbi találkozásuk során a testvéreihez hasonlóan még ő is teljes egészében hamuszürke volt. Akkoriban az egyetlen színt rajta csak a rózsaszín nyelve adta, melyet előszeretettel használt a vele találkozó személyek bő nyállal való eláztatására.

Elizabeth őszintén örült annak, hogy kislánya játszótársra lett, hiszen a hegy mellett váró sereg csak az ő utasítására várt. Keserves sóhajt eresztett el, amikor arra gondolt, hogy az adott élethelyzete gátat szab a gyermek babusgatásának.

- Anya, Apa! - így Elizabeth, majd megölelte a szüleit, miután ők átfurakodtak a rokonságon, s rég nem látott lányuk elé léptek. Elizabeth azóta nem találkozott velük, amióta megnyílt a Túlvilág kapuja - a szülők csupán a világ vezetősége által adott hírekből értesülhettek arról, mi zajlott az életében. Éppen ezért Elizabeth úgy szorította magához a Mary nevű alacsony, vékony testalkatú édesanyját, mintha hosszú éveken át nem látták volna egymást. Beleszippantott édesanyja enyhe mályvaillatot árasztó rövid hajába

- az illatot valószínűleg az abba tűzdelt virágok kölcsönözték neki - , majd elengedte őt, és édesapját köszöntötte újabb ölelés formájában. Amilyen vékony volt Elizabeth édesanyja, épp olyan pufók volt a Craig nevet viselő édesapja. Emellett míg Mary hátát a szokványosnál kerekesebb, hófehér szárnyak díszítették, a férjének ibolyaszínű, jóval nagyobbra nőtt szárnyai voltak - ennek ellenére gömbölyű pocakjának súlyától egyhuzamban öt percet is alig bírt repülni. Amikor Elizabeth még otthon lakott, a fejébe vette, hogy megvonja tőle az édességeket, ám a mindig jó kedélyű apa kálváriája egy csapásra megszűnt, amikor lánya élete fenekestül felfordult, és elköltözött.

Elizabeth most egy pusztit nyomott édesapja arcára, majd szemével a tömeget pásztázta, hogy megtalálja az időközben mellőle ellépő Pault. Hamar rá is bukkant: a férfi a távolabbi rokonság gyűrűjében állt, és igyekezett valamennyi, felé irányzott kérdésre kielégítő választ adni. Elizabeth kibontotta magát apja szeretetteljes öleléséből, átverekedett a népes rokonságon, és Paul elé lépett. Nénikéje és bácsikája épp az újdonsült családtag foglalkozását firtatták.

"Még sosem hallhattak a pszichiátereokről, mert ezen a világon a betegségek egyszerűen nem léteznek" - magyarázta önmagának rokonai különös viselkedésének okát.

Most megköszörülte a torkát, hogy felhívja magára a jelenlévők figyelmét, de mindhiába: a beszélgetésből csak néha zökkentek ki, amikor Helena és Lármas teljes lendülettel nekimentek a jelenlévők fejének vagy oldalának. A virgonc kölykök olyankor egy tompa puffanás kíséretében a földre pottyantak, kicsit megpihentek, majd tovább folytatták a mókázást.

Elizabeth észrevette, hogy édesanyja próbálta felkapni a földről a kislányt, hogy megszeretgesse. Bár hajsza hóján, de sikerült neki: kedvesen magához ölelte, miközben a gyermek erőteljesen rúgkapált jeleztén, hogy sokkal jobb időtöltésnek találja az új barátjával való játékot.

Édesapja, Craig észlelve lánya újbóli próbálkozását, kísérletet tett véget vetni a nyüzsgésnek: felállt egy székre, majd kieresztette a hangját:

- Kedves jelenlévők! - Szavaira nem érkezett csend, ezért tapsolni kezdett, mely valamennyire csitította a hőzöngést. - Azért hívtunk meg benneteket, hogy együtt ünnepeljete velünk - miután végzett a mondattal, kiharcolta magának a figyelmet. - Bevallom, azóta nem láttam a gyermekemet, mióta Paul megnyitotta a kaput. A lányom egy teljesen új élethelyzetbe csöppent, ahol bizony helyt kell állnia. Nem titkolom, amikor a hír eljutott a fülemhez, miszerint az alvilágiak megfertőzték, legszívesebben utána iramodtam volna, hogy segítsek neki, azonban mégsem tettem.

Hogy miért? Mert tudtam, hogy az útját saját magának kell végigjárnia. - Mary odalépett a férjéhez. Megcsipkedte a könyökét, mellyel elérte, hogy a férfi lehajoljon hozzá. Elizabeth tudott szájról olvasni, így ha képessége nem pártolt el tőle, e párbeszéd zajlott le köztük:

- Ne ereszd bő lére a beszéded, mert Paul már tükön ül! Eléggé ideges a lelkem.

- Rögtön befejezem, csak még mondanék pár szót.

- Fogd rövidre! - Az asszony egy szigorú pillantással illette a férfit, azzal visszalépett Elizabeth mellé, aki már a karjában tartotta a kislányát. Craig újból a tömeghez fordult:

- Elnézést a kis technikai szünetért. Rögtön átadom a szót a nap főszereplőjének, csak még annyit hadd mondjak neked, Kislányom, hogy nagy erőt és kitartást kívánok! Mindannyian tudjuk, mi történt veled: ebben a világban semmi sem marad titokban, hiszen a pletykás koboldok mindenhol jelen vannak. Valamikor álcázzak magukat, viszont sokszor arra is lusták. - A férfi érezhette, hogy ismét elkalandozott, mert összeszedte magát, és ez mondta: - Tudod, még csak alig pár órája ismerem Pault, de valamit már megtanultam tőle, idézem: "nem mindig az a helyes út, melyet mondanak nekünk. Sokkal inkább az, melyet mi magunk annak látunk." E gondolat kísérjen végig a vezetőség által rád ruházott feladat teljesítése során. Most pedig nem akarom tovább húzni az

időt, hiszen közülünk valaki már rettentően izgatott. - Elizabeth remélte, hogy valamit sikerül kiolvasnia édesapja tekintetéből, ám ő valószínűleg szánt szándékkal kifejezéstelen ábrázatot erőltetett magára.

Elizabeth Helena hátát simogatta, miközben a fülébe súgta a kérdést: "Tudod, mire készül Apa?" - A kislány szaporán bólogatott.

Craig leugrott a székről, majd megvárta, míg mellé lép Paul. Egy biztató vállveregetésben részesítette lánya választottját, majd a széket maga után vonszolva eltűnt a tömegben.

Elizabeth értetlenül pislogott, majd figyelmesen hallgatta Paul beszédét, mely így szólt:

- Tudjátok, már akkor biztos voltam abban, amit most tenni fogok, amikor életemben először megpillantottam a szerelmemet, Elizabeth-et. - E szavakra minden szempár a szóban forgó, zavarodott hölgyre meredt. Az angyal Paulra függesztette a tekintetét. A férfi a rokonok által megnyitott úton lassan lépdelt felé. Elizabeth szíve hevesen dobogott. Sejtett valamit, de még magának sem merte bevallani, annyira titkos vágya volt annak beteljesülése.

Végül megtörtént, melyről oly sokszor fantáziált már: Paul féltérdre ereszkedett. Arcára az izgalom és az öröm elegye ült ki.

- Elizabeth White! Hozzám jössz feleségül? - A férfi a markában szorongatott kis dobozt a reszkető ujjai közé vette, és kinyitotta azt. Elizabeth-nek elállt a lélegzete. Paul megkérte a kezét! Nem bírt magának parancsolni: lefagyott. Hangtalanul sírva fakadt, de olyan hevesen, mint még soha életében. - Édesem! Válaszolnál a kérdésekre? Hozzám jössz feleségül? - A megszólított csak ekkor jött rá, hogy még nem is felelt. Elmerült Paul biztosságot sugárzó, meleg tekintetében, és úgy érezte, egy életre rabul ejtette őt.

- Igen! - ennél határozottabb feleletet még soha életében nem adott. Könnyei patakokban csorogtak le az arcán. Paul megcsókolta őt, megpecsételve azzal a kimondott igent. A jelenlévők orkán erejű tapsviharban törtek ki, miközben a vőlegény felhúzta választottja ujjára a gyémántgyűrűt. - Úgy vártam már erre - suttopta az angyal.

- Én pedig olyan rég készültem erre - mosolygott a férfi. - Már Helena jövetele előtt megvettem a gyűrűt. Rögtön azt nap át akartam jönni ide, hogy megszervezzem az eljegyzést, de a Sors folyton gátat szabott az elképzeléseimnek. Tudom, ez az alkalom sem a legmegfelelőbb, de úgy gondolom, a jövőben jobb döntéseket sikerül hozni annak tudatában, hogy a kapcsolatunk egy fokkal feljebb lépett.

- Igazad is van. Ez a gyűrű emlékeztet majd arra, hogy van kiért - azaz már kikért - küzdenem ebben a nehéz időszakban. Jut

eszembe, mondanom kell neked valami nagyon fontos... - de nem tudta befejezni megkezdett mondatát, mert édesapja félbeszakította:

- Ne ácsorogjunk itt, menjünk le a lakrészbe! - A tömegnek sem kellett kétszer mondani: sejtették, hogy Mary finomabbnál finomabb ételeket pakolt az asztalokra, így egyszerre indultak a lépcső felé.

- Paul, beszélnem kell veled - tartotta magát a tervéhez az angyal. A férfi bólintott. Megvárták, míg mindannyian levonultak - a rokonság nem sokat törődött az ünnepekkel, hiszen feltételezhették, hogy a lakomán is velük tartanak majd.

- Anya, kérlek, vidd le Helenát! Szeretnék pár szót váltani Paullal - kérte. Az asszony kérdően nézett rá.

- Valami baj van? - érdeklődött aggódva.

- Itt az ideje megtudnia, meddig marad nálunk a kislányunk.

- Még nem tudja? - kapott a szájához Mary.

- Mit is? - vont össze a szemöldökét Paul.

- Rendben, itt sem vagyunk - azzal az újdonsült nagymama a gyermekkel együtt a többiek után sietett.

Elizabeth nagyot nyelt, melyet egy keserű sóhaj követett.

- Hol is kezdjem... - tépelődött. Paul fanyar arckifejezését látván kiegyenesedett, és a lényegre tért: - Helena nem lesz mindig velünk.

- Tudom - mosolygott megkönnyebbülten a férfi. - Hamar felnő, és elhagyja a szülői fészket. Ez az élet rendje.

- Nem. Bárcsak erről lenne szó! Küldetése volt, azért jött létre. Teljesítette a feladatát, így hamarosan távozik tőlünk.

Az elkövetkezendő negyed óra azzal telt, hogy Elizabeth megmagyarázta párjának azt, melyet még ő maga sem értett igazán.

- Ha tudomásunkra jut, hogy létezik egy kiskapu, mellyel végleg velünk maradhat, akkor mindenképp élni fogunk a lehetőséggel - így Elizabeth, miután végzett a Kenneth-tel való találkozás beszámolójával. Csak ezután tudatosult benne ténylegesen, hogy azon személynek, akinek érkezését Paul után a legjobban várt, hamarosan mennie kell, kietlen űrt hagyva maga után. - Ennek a napnak kellett volna a legszebbnek lennie, hiszen végre menyasszony lettem. Ezzel a tettel egy hatalmas kérdőjelet oszlattál el a fejem fölött.

- Akkor engedjük meg magunknak, hogy néhány percen át önfeledten, minden gondunkat háttérbe helyezve örülhessünk ennek - javasolta a férfi. Elizabeth képtelen volt felszabadultan viselkedni, hiszen a hadsereg türelmetlen sugdolózása beárnyékolta a pillanat szépségét.

- Legszívesebben háromfelé szakadnék - sóhajtott csüggedten. - Úgy érzem, nem vagyok igazi édesanya, hiszen ez a szó sokkal

mélyebb tartalommal bír: egy anya minden bajtól megóvjja a gyermekét, és minden erejével azon szorgoskodik, hogy a tőle telhető legjobb út felé terelje őt. Nekem erre esélyem sincs.

- Erről nem te tehetsz. Fontos feladatot bíztak rád. - Elizabeth bólintott.

- Kötelességemnek érzem mellette maradnom, viszont a háború nem kisgyerekeknek való. Nem lehetek annyira önző, hogy magam mellé láncoljam. Nem nézheti végig, ahogy a két létsík megküzd egymással. El kell engednem. Jobb, ha nem is kötődik hozzám, így nem okoz neki fájdalmat a távollétem.

- Megoldjuk, hogy találkozzunk vele.

- Miért beszélsz többes számban?

- Nem hagyom, hogy nélkülem háborúzz. Ha már semmit sem tehetek az ellen, hogy ne menjél, akkor veled tartok.

- Ezt nem kívánhatom tőled. A betegeid mellett a helyed. Az elmeógyógyintézet nehezen boldogulna nélküled.

- Megbirkóznának a feladattal. Sikerült a tébolydába csalogatnom egy páratlanul tehetséges pszichiátert - a volt egyetemi szaktársamat -, akit rögtön kineveztem igazgatóhelyettesé. Hazaugrom, ellátom őt hasznos tanácsokkal, aztán utánad megyek. Nem hagyom, hogy bárki is ártson neked. Mellettem biztonságban vagy, még akkor is, ha az Alvilág torkának kell ugranunk - azzal szorosán átölelte szerelmét.

- El kell köszönnöm Helenától, és indulnom kell. Zavar, hogy annyian várnak rám.

- Megértelek. Gyere, menjünk le! - Amikor Paul észrevette Elizabeth vonakodását megállt, s szembe fordult vele. Akár olvashatott is a gondolataiban, mert így szólt: - Ha nem szeretnél, nem kell lejönnöd. Felhívom a szüleidet és Helenát, hogy itt búcsúzhass el tőlük. - Kisvártatva hozzátette: - Jut eszembe: nem az én saram a vendégsereg. Amint anyukád megtudta, hogy eljegyzésre készülök, rögtön riadóztatott mindenkit.

- Nem szeretem a felhajtást, főleg nem azt, ami miattam történik, de ez esetben egy cseppet sem bántam - mosolygott az angyal, azzal ujjaival hessegető mozdulatokat tett jelezvén, hogy Paul indulhatna lefelé.

Nem telt sok időbe, mire a szülei Helenával együtt megjelentek előtte. Paul már felvilágosíthatta a friss nagyszülőket, hogy menni készülnek, mert rögtön Elizabeth nyakába borultak.

- Hiányozni fogtok! Vigyázzatok magatokra! - így Mary.

- Nem féltelek, mert talpraesett vagy - vette át a szót Craig. - Emellett pedig Paul veled tart, aki - mondhatjuk úgy is - az őrangyalod lesz. Talán az utad során megtalálod az őrizendődöt is.

- Remélem úgy lesz, ahogy mondod - biccentett a lánya. Mary ezután átadta a már alvó kislányt Elizabeth-nek. Az édesanya hosszan figyelte az egyenletesen szuszogó gyermeket.

"Fiatalabbnak tűnik" - állapította meg. A szíve majd' megszakadt, amikor arra gondolt, hogy azt a kis időt, mely során gyermekként létezik, tőlük távol kell töltenie. - Ideje mennünk - szólt végül, amikor a sereg türelmetlen szárnycsapásai megütötték a fülét. Amint a száját elhagyta a mondat, Paul odalépett hozzá, és egy puszit nyomott a kislánya homlokára.

- Jó legyél! Nagyon szeretünk. - Bármennyire is hatott rá a Túlvilág pozitív ereje, a szeme sarkában egy jókora könnycsepp gyöngyözött. Az újdonsült menyasszony is követte a férfi tettét, majd tekintetét a szüleire emelte, hogy néhány búcsúszót követően odébb álljanak. Mielőtt még bármit is mondhatott volna, édesapja szemöldöke a homloka közepére kúszott, s ezt kérdezte:

- Miért búcsúzkodtok az unokánktól?

- Mert nálatok kell hagynunk. Nem vagyunk benne biztosak, hogy még életben lesz, amikor visszatérünk.

- Helena veletek tart - közölte Mary.

- Bárcsak így lehetne - sóhajtott Paul -, de a háború nem neki való.

A nagyszülők sokatmondó pillantást váltottak egymással.

Gondolatukat Craig öntötte szavakba:

- Veletek kell mennie, hiszen hozzátok tartozik. Értetek jött a világra, nem értünk.

- Így van - helyeselt a felesége. - A ti kötelességetek, hogy a maradék kis idejében boldog legyen. Megértem, Elizabeth, hogy

össze vagy zavarodva, viszont ez a csöppség a tiétek, ezért úgy kell irányítanod a sereget, hogy közben érte is felelész. Vezérként rajtad múlik, milyen módon hajtod végre a rád bízott feladatot. Az utasítást megkaptad a vezetősegtől, de biztos, hogy az a helyes irány, amit ők javasolnak? Ne nekem válaszolj, hanem önmagadnak! Most pedig utatokra bocsájtunk benneteket. Vigyázzatok magatokra!

Elizabeth a gondolataiba temetkezett egy darabig, ugyanis szülője épp azt fogalmazta meg, mely már azóta motoszkált a fejében, amióta rá ruházták a feladatot.

"Vajon mi lenne a következménye annak, ha ellenszegülnék a Túlvilág vezetőségének? Egyáltalán mikor tudnák meg? Lehet, be kellene őket avatnom, mire készülök, hiszen nem csak a saját életemmel játszom" - töprengett.

Végül arra az elhatározásra jutott, hogy bármi is lesz, áll elébe. Összegyűjtötte minden erejét, és egy nagy lendülettel a párkányra szökkent. Újból maga előtt látta a felfegyverzett angyalsereget. Az első sorokban állók valósággal felnyársalták őt a szemükkel, olyan bosszúsak voltak a megvárakoztatás végett.

- Csak hogy méltóztattál kifáradni - morgott gúnyosan egy izmos testalkatú, erős tollakkal megáldott férfi, akinek harci díszéhez a tollvégeit egyenként fedő hegyes és fényes tollvédő is tartozott.

Elizabeth elengedte a füle mellett a megjegyzést. Elrúgta magát a párkánytól, és a szárnyával verdesett, hogy a levegőben maradjon.

- Elnézést kérek, amiért megvárakoztattalak benneteket!

- Mit keres a karodon egy gyerek? - vonta kérdőre egy nő a tömegből.

- Hozzánk tartozik, így velünk jön.

- Te tudod - hagyta rá egy másik harcos. Elizabeth érvelésbe kezdhett volna, de úgy gondolta, hogy a családján kívül senkinek sem tartozott magyarázattal. Paulhoz fordult, aki a párkány szélén ült:

- Van ötleted, hol kezdjük az utunkat? - kérdezte suttogva.

- Igen, van. Érdemes lenne az országom fővárosában felkeresni a központi temetőt.

- Temetőt? - meresztett nagy szemeket az angyal. Paul bólintott.

- Amikor meglátogatom a szüleimet, mindig betérek oda.

- Most nincs időnk megnézni a rokonaid sírját.

- Hadd fejezzem be! Minden egyes alkalommal, amikor ott jártam, a temető legtávolabbi zugában egy csapat hangoskodott. Amikor még nem ismertem más létsíkot, úgy hittem, hogy csak egy rakás huligán tölti ott a szabadidejét.

- Huligán? - ízlelgette a szót az angyal.

- Igen, de nem is ez a lényeg. Valószínűnek tartom, hogy az a csoport az Alvilágból származik.

- Ezt miből gondolod?
- Nem tudom megmagyarázni. Iszonyatos kisugárzásuk volt.
- Rendben. Ott kezdjük a keresést. Neked viszont menned kell elintézni a munkahelyi teendőket. Addig nem hagyjuk el a fővárost, amíg utánunk nem jössz.

Paul nem is húzta tovább az időt: pillanatokon belül köddé vált.

Elizabeth most a zúgó tömeg felé fordult:

- Hadjáratusunkat egy kórház melletti temetőben kezdjük, melyben úgy sejtjük, gyakran tanyáznak alvilágiak - mondandóját újbóli halk morajlás követte. Valaki mintha ezt morogta volna: "Nocsak, hogy parancsolgat nekünk!" - Elizabeth remélte, hogy csak félrehallotta a felháborodott szavakat. - Bízom benne, hogy mindannyian át tudtok jutni a Földre. Akik még nem jártak ott, azoknak elmondom, hogyan kell.

- Nem tudsz rólunk te semmit! - kiáltotta valaki. Elizabeth úgy érezte magát, mint akit gyomorszájon vágta. Sejtette, hogy a vezetői léte nem fog töretlen sikert aratni, de arra nem számított, hogy ennyire elutasítóan fogadják majd őt. A hozzászólástól annyira elbátortalanodott, hogy még verdesni is elfelejtett a szárnyával. Ennek köszönhetően Helenával együtt vagy két métert zuhant a mélybe. Amikor észhez tért, rögtön visszaemelkedett egészen addig, míg a jelenlévőkkel szemmagasságba nem került.

Egy darabig csak borúsan bámult a csillogó, díszes páncélokkal, pajzsokkal és borotvaéles fegyverekkel felszerelt seregre, és minduntalan ezt kérdezte magától: "Mit keresek én itt?"

Rövidesen egy nagydarab harcos szállt ki a tömegből, és egyenesen hozzá repült.

- Úrnőm! - a hosszú fekete hajú, kemény arcvonásokkal rendelkező férfi beszéde tiszteletteljes hangot ütött meg. - A nevem Gerald. Elnézését kérem az előbbi goromba modoromért. Szeretnék mondani valamit.

- Amint áttérsz tegeződésbe, hallgatlak - engedett el egy erőltetett mosolyt Elizabeth. A férfi biccentett.

- Nagyon úgy fest, hogy nem közöltek veled néhány lényeges tény. Amikor kirobbant a hír, hogy harcba szállunk az Alvilág ellen, tíz próbatétel vette kezdetét, hogy a Bizottság kiszórhassa a harcra alkalmatlanokat. Ezután egy villám-kiképzés következett, mely fizikailag és szellemileg is felkészített bennünket a megpróbáltatásokra. A fizikai részét nem ecsetelném, inkább az okítás szellemi részére térnék ki: tudjuk, hogyan kell átjutni a Földre, mint ahogy azt is, mi az alvilágiak ismertetőjele. Azzal is tisztában vagyunk, hogy ki vagy te, és mivel vagy több nálunk.

- Értem - formálta a szavakat Elizabeth szája, de hang híján csak tátogott. Megköszörülte a torkát, s ezt mondta: - Úgy látom,

inkább én leszek az, aki tanulni fog tőletek. Nem is értem, engem miért nem készítettek fel.

- Én tudom az okát.

- Mégpedig?

- Azért téged tettek meg vezérnek, mert olyan tapasztalattal rendelkezél, amellyel mi nem. Gonosz vért juttattak beléd, de nem hagytad eluralkodni magadon. Mindannyian ismerjük a gyermeked létrejöttének okát: segített kiszakadni az elkeseredett, gonosz létedből. Úgy érezheted emiatt, hogy nem te vagy a felelős a pozitív végkimenetelért. Ha valóban így hiszed, tévedsz. Bár a karodon ülő kislány jelentős szerepet játszott abban, hogy most itt legyél, mégis hiszem, hogy méltó vezetőnkké válsz majd. És hogy miért nem mondtak neked semmit? Hogy ne tűnjön el belőled az ártatlanság és a természetesség, mely jellemez. Én ezt az indokot találtam. - Elizabeth-et meglepte a férfi kedveskedő, buzdító beszéde.

- Miért mondod ezt nekem? - adott hangot kíváncsiságának.

- Egy hátsó szándék vezérel.

- Tessék?

- Időtlen idők óta az osztag ezredese vagyok. Jelenleg nincs címem, egy vagyok a had tagjaival. Előéletemből adódóan azonban elismernek engem, így tudok az Osztagnak parancsolni. A

tiszteletet nehéz és hosszadalmas kiérdemelni. - Elizabeth értette a célzást.

- Segítenél nekem az irányításban, amíg el nem nyerem a sereg bizalmát?

- Ezt a kérést szerettem volna hallani. Szívesen elvállalom e nemes feladatot. - A férfi arcán széles mosoly terült szét, majd elfordult a nőtől, és a következőket harsogta a fegyveresekhez:

- Azonnal térjünk át a földi létsíkra! Ez parancs! Az úti célt a vezérünk közli.

Szemtől szemben

A késő esti lágy fuvallat belekapott Elizabeth hajzuhatagába, majd tovább kúszott egészen addig, míg a legközelebbi fa vékony ágaihoz nem ért, hogy azok élénkzöld leveleit is összekuszálja. A temető feletti ég alja bíbor színben pompázott. Az alkonyat a sírkereszteket is beszínezte, nem kímélve a rajtuk tekergő borostyánokat sem.

Elizabeth felfigyelt a sereg nyüzsgésére, de még nem kereste meg őket. Ujjai a temető kovácsoltvas kapujának díszes, jéghideg kilincset érintették, melynek kinyitását hátborzongató nyikorgás kísérte. Feljajdult rémületében, hiszen egy varjú csapódott az arcába - mintha a madár jelezni kívánta volna, hogy semmi keresnivalója nincs a temetőben sem neki, sem a seregének.

- Pszt! Legyünk óvatosak és halkak! - lépett aztán a többiekhez. - Tartsuk nyitva a szemünket, és ha valaki meglát egy különös csoportot, rögtön szóljon nekem vagy Geraldnak! Most pedig szétszéledni! - A hadsereg vezérét ámulatba ejtette a harcosok viselkedése: mindenki vakon engedelmeskedve útnak indult.

"Jó ötlet volt segítőként felkérni Geraldot. Máris megtanultam tőle, hogyan kell szót érteni a sereggel."

Végignézte, ahogy távolodtak tőle a harcosok. Csodálkozva figyelte, hogy néhány személy rendelkezett szárnyal - ők őrangyalok lehettek.

Elizabeth a szemével új segédje után kutatott. Amikor meglelte, addig figyelte őt, amíg a férfi hátat nem fordított neki: szemügyre akarta venni a szárnyát, melyet eddig még nem sikerült meglátnia.

- Ő nem őrangyal, pedig fogadni mertem volna rá. Nem is tudtam, hogy ezredes létére elvész a szárnya, amint erre a létsíkra ér - motyogta maga elé.

Remélte, hogy majd valaki mellé verődik, hogy együtt kezdjék meg az alvilági csapat felkutatását, azonban nem így történt: mindenki egymaga keresgélt, ráadásul olyan halkán, hogy még a tücskök ciripelése is tisztán hallható volt.

Azelőtt még sosem járt temetőben. Minden földi szokás, így az is, hogy a holtakat eltemetik, idegen volt számára. A Túlvilágon is elhunytak az élőlények, de az ő élettartamuk sokkal hosszabb volt, mint a földieké - Elizabeth fiatal felnőtt létére ezért mindössze csak egyetlen angyal búcsúztatásán vett részt.

A túlvilági temetés során nem a föld alá temetkeztek, hanem megfosztották az elhunyt angyalt a szárnyától, a teste többi részét pedig levetették az úgynevezett Búcsúhegyről. A szárnyak egy

óriási épületbe kerültek: üvegszekrényekbe lógatták azokat - melynek üvegére az elhunyt életének szép pillanatait vésték. Úgy tartották, hogy halál után a szárny hátráltatja a lelket a szabad távozásban, ugyanis az csak az élők fizikai és szellemi repüléséhez létfontosságú. A Túlvilágon minden szárnnyal rendelkező személyt ilyen módon szabadítottak fel a halála után. Mellettük azonban megszámlálhatatlanul sok szárny nélküli faj is létezett, akiket szintén a Búcsúhegyről taszítottak le, hogy a testüket feleméssze a vulkán bugyogó lávája, lelkük pedig a fellegek fölött éljen tovább.

Paul nem is olyan rég minden lényeges földi szokással igyekezte megismertetni a szerelmét. Akkoriban az angyal soknak érezte a rá zúduló információt, de most örült az új ismereteknek, hiszen nem is tudta elképzelni, azon tudás nélkül hogyan viselte volna el a teljesen új környezetet, melybe csöppent.

Merengéséből fülsértő ricsaj rángatta ki. A hang irányába kapta a fejét. A temető lámpájának erős fényű körtéje szinte perzselte a retináját. A szeméhez kapott, megdörzsölte, majd amint hozzászókkott a hirtelen jött világossághoz, a temetőbe betoppanó hangoskodókat figyelte: vagy hús, szárnyszorítót viselő szikár testalkatú férfi és karcsú nő tartott a temető legtávolabbi zugába. A férfiak fekete, csörömpölő láncsal felszerelt zubbonyt és ugyancsak láncoktól nehezedő, fekete nadrágot viseltek, míg a női testeket

bordó, szorosra húzott fűző és földet súroló, fekete szoknya fedte. Koromfekete hajzuhataguk palástként omlott a vállukra. Jókedvüket nem rejtették véka alá: hangosan énekeltek. Mindenki kezében két, időnként egymáshoz összekoccanó sörösüveg lapult. Kellőképp felönthettek a garatra, ugyanis többen imbolyogva csoszogtak el Elizabeth mellett, aki tartva attól, hogy észreveszik őt és kislányát, a hozzá legközelebb eső kereszt árnyékába húzódott. Szusszant egyet, mely során homlokát a göröngyös felszínű, jéghideg keresztre támasztotta.

Váratlanul egy közeli, mélyről jövő sóhaj karcolta a dobhártyáját. Félszegen maga mellé lesett: egy széles vigyor terült el közvetlenül az arca előtt. Az illető köszöntötte őt. Lehelete hűvös volt és mentol illatú, fogai pedig kitartóan villogtak a rá vetülő fényben. Elizabeth mivel csupán a férfi sziluettjét látta, csak akkor ismerte fel, amikor megszólalt:

- Én vagyok az, Gerald - suttogta elfojtott hangon. Elizabeth a kalapáló szívére helyezte a kezét, úgy csikart ki magából egy köszöntést.

- Megijesztettél - róttá meg aztán.

- Nem szándékosan tettem - így a férfi, s a hangoskodó csapatra szegezte a tekintetét.

- Ők azok - Elizabeth kérdésnek szánta e szavakat, mégis kijelentésként hangzottak. - Hol vannak a többiek?

- A sírok mögé rejtőztek.

- Jelezzünk nekik, és szorítsuk sarokba az alvilágiakat! - javasolta Elizabeth.

- Ezt nem tartom jó ötletnek.

- Miért?

- Nézd meg figyelmesen, kit tartanak fogva! - A nő immáron tüzetesebben is megvizsgálta őket. Nem is olyan sokára észrevett egy gyermeket, akit két férfi ráncigált maga után. A fogva tartottuk egy üveges tekintetű, élettelen mozgású kisfiú volt, aki alig tölthette be a hetedik életévét.

Amikor a veszedelmes társaság hallótávolságon kívül került, Elizabeth javaslatot tett Geraldnak:

- Kövessük őket! - Nem hitte volna, hogy csapatának tagjai meghallják a szavát, mégis így történt: minden egyes túlvilági angyal kibújt a rejtekhelyéről, és lopakodva elindult a temető leghátsó része felé.

Elizabeth gyanúja beigazolódott: az alvilágiak azért viseltek szárnyesorítót, hogy egy óvatlan pillanatban megszabadulhassanak tőle, és halálra rémiszthessék a kisfiút. Ezt úgy érték el, hogy egy széles kört alkottak, mely közepére a gyermeket állították, majd egymásnak lökték csöppnyi testét. Ezután egyikőjük csettintésére kitérték hatalmas, fekete szárnyaikat - mely mélyfekete tollazatban

kezdődött és a szárnycsontok között szorosán feszülő, koromfekete bőrhártyában folytatódott.

Elizabeth hátrapillantott: serege mögötte sorakozott. Böven túlerőben voltak az alvilági szörnyetegekhez képest. Harcra készen álltak, de a vezér teljesen mást forgatott a fejében.

- Elég legyen! - megijesztette a saját, mennydörgő kiáltása. Hihetetlen volt számára, hogy teljes életnagyságban előtte álltak azon bestiák, akikről addig csak az iskolai tanórákon hallott.

- Hm, fincsi - duruzsolta mély hangján egy férfi, aki most kiállt a körből. Szögegyenes, hátközépig érő haja és csontos arca kiemelte izzó tekintetét, mellyel mintha meg akarta volna babonázni Elizabeth-et.

- Hogy hívnak, Angyalom? - búgta megjátszott kedveskedő hangon az alvilági. Mosolya közben olyan iszonytató ráncokba gyűrődött a szeme környéke, hogy ha Elizabeth nem tűzte volna ki célul a kába kisfiú megmentését, azonnal kereket oldott volna.

- A nevem Elizabeth. A túlvilági sereg vezére vagyok.

- Bejönnek a határozott, hajcsár csajok - azzal egészen közel lépett a nőhöz. Felemelte a kezét, mutatójaja végigszaladt Elizabeth arcélén, majd az alsó ajkát érintette. Az alvilági rothadó szagot árasztott magából, melyet a nő olyannyira nem bírt elviselni, hogy félreütötte a kezét, majd az orrára tapasztotta a tenyerét.

- Hagyd békén! - sziszegte Gerald.

- Mert különben mi lesz? - Az alvilági személy keze újból Elizabeth arcához ért.
- Ne akard tudni! - Gerald megragadta a fekete angyal csuklóját, és egy határozott mozdulattal eltaszította őt Elizabeth-től.
- Miért jöttetek? - tette fel a kérdést fanyalogva az alvilági teremtmény, miután visszanyerte az egyensúlyát.
- Válaszolni fogunk, de előbb engedjétek el a fiút!
- Kit? Ja, hogy őt? Hadd gondoljam csak végig... Nem!
- Miért nincs magánál? - tajtékozott Elizabeth.
- Neked szívesen elmondom, Picinyem: a kissrác éppen alszik. A kórházban szereztük, veseátültetésre vár. Elmentünk érte, amikor édesen és mélyen aludt. Kihoztuk ide, hogy a tudatalattijába építsük a legszörnyűbb rémálmát: minket.
- Engedjétek el! - hörögte Gerald.
- Óh, még nem is játszadoztunk vele igazán! - Láthatóan őrlődött magában, majd elhúzott szájjal így folytatta: - Jó, de csak mert mardos a kíváncsiság, miért jöttetek ennyien. Fiúk, vigyétek vissza a gyereket a pihe-puha ágyikójába! Takargassátok be, adjatok neki jó éjt puszit, és szóljatok a többieknek! - ejtette ki a szavakat nyugodt hangnemben, aztán mintha minden feszültségét egy szóba sűrítette volna, vadul tikkelő szemmel ezt ordította: - NYOMÁS!
- Miért csináljátok ezt?
- Mit, Szépségem?

- Azt, hogy ártatlan embereknek keserítitek meg az életét.
- Ha örömeiket leljük benne, miért hagynánk fel vele?
- Mert így esélyetek sincs arra, hogy kilépjetek a saját árnyékokból.
- Ó, én attól nem félek! Majd keresek egy csinos kis angyalkát, és kölcsönveszem tőle a lelkét. Seperc alatt átjutok a Túlvilágra - azzal Elizabeth-re kacsintott.
- Ezt nem gondolod komolyan - így Gerald. A bukott angyal megvonta a vállát.
- Hogy hívnak? - tudakolta Elizabeth.
- Számít az? - A férfi kis idő múltán mégis választ adott: - A nevem Nicolas.
- Hogy tudatok kijutni az Alvilágból? A kaputok zárva van, nem?
- Hiába tündökölsz a szépségtől, ha rettentő buta vagy. Bár meglehet, csak úgy teszel, mintha az lennél - morfondírozott Nicolas. - Nem mindenki számára zártak a kapuk - magyarázta. - Akikben van még egy cseppnyi pozitív tulajdonság, azok - azaz mi - átjuthatunk. A mi fajtánkat nevezik begyűjtőknek. A feladatunk az, hogy az Alvilág szintjeit feltöltsük...
- Földi emberekkel és túlvilági angyalokkal - fejezte be a mondatát Gerald. Elizabeth ekkor ébredt rá, miért viseltek szárnyat a begyűjtők: általa könnyebben tudták az Alvilágba vinni a foglyaikat.

- Minél többen vagyunk, annál jobb - élénkült fel Nicolas. - A kisgyerekek a kedvenceink, ugyanis nekik még túlzottan élénk a fantáziájuk. Néhány órácskára elraboljuk őket, elültetjük a bogarat a fülükbe, és már be is indítottuk a lavinát. Mire felnőnek, elragadja őket a tűz. Érted, tűz - nevetett a saját szóviccén, melyet rajta kívül senki más nem értékelt. - Áh, miért jöttetek ide, ha úgy álltok itt, mint akik citromba haraptak? Egyáltalán nem vagytok szórakoztatóak.

- Nem tehetitek ezt!

- Nem késtél el egy kicsit a papolással? Már az Alvilág létrejötte óta így működnek a dolgok.

- És ti mivel is érdemeltétek ki, hogy itt lehettek? Mi az a pozitív tulajdonság, mellyel rendelkeztek? - puhatolózott Elizabeth. Ügyet sem vetett arra, hogy a háta mögött ácsorgó túlvilági harcosok fegyverei süvítő hangot adtak ki, mely arra engedett következtetni, hogy a magasba lendítették azokat, felkészülve a harcra.

- Minden alvilági eltérő súlyú bűnnel rendelkezik. Mi a földi életünk során csak sok kisebbet vétettünk, ezért lehetünk most itt.

- Van bennetek egy cseppnyi jó érzés, és meg sem próbáltok kikecmeregni a saját magatok által felállított csapdából. Ehelyett inkább annyi ártatlant rántatok magatokkal, amennyit csak bírtok - vont a következtetést Gerald. Elizabeth-nek a megjegyzés felnyitotta a szemét. Rájött, merre lehet a helyes út. Arra azonban

még nem tudott rálépni, hiszen Nicolas arca gúnyos mosolyra húzódott, szeme pedig vadul villogott a pislákolásba fogó lámpa gyér fényénél.

- Jut eszembe, nem is mutatkoztam be tisztességesen. Nicolas vagyok. Urunk, Kegyetlen Fenség megbízásából én vezetem a Sötét Angyalok Seregét. Nézz csak fel az égre! - Elizabeth-nek földbe gyökerezett a lába: a feje fölött számtalan angyal lebegett, szemüket le sem véve a vezérükről. Iszonytató látványt keltek: fekete szárnyaik a levegőben csapdosva még nagyobbnak tűntek, fegyvereik pedig sokkal veszedelmesebbeknek hatottak, mint a fehér angyaloké.

A bukott angyalok gyomorforgató kisugárzása Elizabeth csontjáig hatolt. Szorosán magához ölelte Helenát - aki mindaddig megszeppenten és mozdulatlanul volt részese az eseményeknek, édesanyja érintésére pedig keserves sírásban tört ki.

- Ó, egyem a kis lelkét! - gúnyolódott Nicolas. - Nos, fiúk-lányok, munkára! - fröcsögte, mire a harcosai befejezték a szárnycsapásokat, és landolásuk során a fegyvereikkel tarkón vágta a túlvilági angyalokat. Közülük többen ájultan estek össze, akik viszont sisakot viseltek, sértetlenül megúszták a támadást.

- Mégis mit műveltek? - sikkantott Elizabeth.

- Megelőzünk benneteket: csatát indítunk - ejtette ki a szavakat Nicolas a pengeélek dobhártyaszaggató ricsaja közepette. E

mondat után még mozgott a szája, de hangját már elnyomta a harcosok ordítózása.

Elizabeth a gyermekével együtt hirtelen egy véresen komoly küzdelem kellős közepébe sodródott.

- Fejezzétek be! - könyörgött az anya, de szavai mintha áttörhetetlen falba ütköztek volna. Rémülten nézett az egymást megsebesíteni kívánó angyalokra, majd megtalálta közöttük Geraldot, aki épp Nicolas-szal harcolt. Egy idő után az utóbbi személy elejtette a nyilát, így a puszta íjvesszejével akarta megszúrni az ellenfelét, ám Gerald ügyesen kitért a fegyver elől.

Vérfagyasztó látványt keltett, ahogy a fehér angyalok közül többen kihullottak a csatából. Bár a talajon folyt az ütközet, az alvilágiak időnként felröppentek, hogy egy váratlan pillanatban újból lecsaphassanak. Érdekes módon Elizabeth és gyermeke egy jó öt méter sugarú körben állt, melyet minden harcos érintetlenül hagyott - mintha egy védőpajzs lett volna körülöttük. Az anya egy darabig nem értette ennek miértjét, ám idővel ráébredt az okra: tudat alatt az őrangyali képessége révén óvta a gyermekét azzal, hogy egy áttetsző burkot képezett maguk körül, távol tartva a megveszett szörnyetegeket.

- Anya, miért csinálják ezt? - zokogott Helena. Elizabeth szíve egy másodperc erejéig ellágyult, hiszen kislánya akkor először szólította őt anyának.

Helena megnyilvánulása erőt adott neki, hogy kézbe vegye az irányítást. Felelősséggel tartozott a gyermeke életéért, mely még a legnagyobb kockázatot is megérte.

Legszívesebben a magasba repült volna, hogy könnyebben kiossza a parancsot a seregének, de se szárnyat nem viselt, sem pedig ereje nem volt megszüntetni vagy szilánkokra törni a maga által alkotott védőburkot.

- Őrangyalok, hallgassatok rám! - kiáltotta torkaszakadtából, s megpördült a tengelye körül: a megszólítottak mindegyike az életéért küzdött, ezért eszük ágában sem volt a vezérük parancsait teljesíteni. Elizabeth meglepetten vette észre azonban, hogy ők csak magukat védték, támadást nem kezdeményeztek.

Újból erőt vett magán, és kieresztette a hangját, de Gerald jelenléte - aki a védőburkon kívül, pontosan vele szemben helyezkedett el - a torkára forrasztotta a szót:

- Mondd az utasítást, én továbbítom nekik!

- A parancs a következő: ne ontsunk vért feleslegesen! Az alvilágiak edzettebbek és fegyverzettebbek nálunk, esélyünk sincs ellenük. Egymás öldöklése különben sem old meg semmit. Az őrangyalok oltalmazzák a többieket! Tárgyalni szeretnék Nicolaszal, de ehhez a harc befejezésére van szükség.

Gerald egy szó nélkül, rezzenéstelen arccal fordult el tőle. Elizabeth félt, hogy az ezredes mégsem hallotta meg a kérését, ám meglepetésére hamarosan megszűnt a fegyverek ricsaja.

Elizabeth csengő füllel körbetekintett: fellelegezett, amikor észrevette, hogy minden egyes őrangyal a kezében tartotta a saját védelmező erejét, hogy aztán a közvetlen környezetükben lévő társaiknak nyújtsanak segítséget. Az alvilágiak nem sűrűn találkozhattak még efféle jelenséggel, hiszen mindannyian zavarodottan Nicolasra pislogva, leengedett fegyverrel toporogtak a felkavart porfelhőben.

- Ezt hogy csináltátok? - az alvilági sereg vezetője nem is tudta volna palástolni meglepettségét.

- Hiába magyaráznám, úgysem tudnátok utánunk csinálni - így Elizabeth. - Mindaddig védőburokban leszünk, amíg nem tudok veled kulturáltan beszélni.

- Kulturáltan akarsz velem beszélni, miután megzavartad a legkedvesebb elfoglaltságomat? Ideállítasz ezerfős, totál felvértezett sereggel, és kinyögöd ezt? Megőrültél?

- Belátom, elég félreérthető lehetett az érkezésünk, de kérlek, hallgass meg! - Ekkor Gerald tűnt fel a látókörében, aki fojtott hangon e kérdést tette fel:

- Mégis mit művelsz? A túlvilági vezetőség világosan megmondta, hogy háborúba vezetsz bennünket, nem pedig bájcsevejt folytat

azzal a személlyel, akinek az első adandó alkalommal torkát kellene szegnünk.

- Engem választottak meg vezérnek - emlékeztette a férfit Elizabeth. - Lehet, hogy biztosították számomra azon feltételeket, melyek a háborúhoz szükségesek, de az egyáltalán nem azt jelenti, hogy élnem is kellene a lehetőséggel, és végignéznem, hogy ártatlanok esnek el. Azt teszem, amit jónak látok.

- Felelőtlenül cselekszel. Abból csak kárunk származna, ha holmi társalgásokkal megadnánk nekik az esélyt a kerékkoldásra. Egérutat nyerhetnek és riadóztathatják Kegyetlen Fenségét.

- Halkabban veszekedjete, mert tisztán hallok mindent! - kérte Nicolas megjátszott daccal. Elizabeth lopva rápillantott, majd teljes testével felé fordult, és farkasszemet nézett vele. - Nem bírom állni a tekintetet - nyüszítette, azzal elfordult. - Ez is olyan alvilági nyavalya, mint az, hogy nem tudunk nevetni.

- Valóban? - kapott a szón Elizabeth. Hallotta, hogy körülötte lévő harcosok ujjai türelmetlenül doboltak a fegyverük markolatán, ám ő ezzel mit sem törődött. Nem akarta elszalasztani a lehetőséget, hiszen Nicolas hajlandóságot mutatott arra, hogy meghallgassa őt. - Egész életetekben a lángnyelvektől zsúfolt Alvilágban fogtok szenvedni. A levegőben tömény fájdalom, kedvtelenség és keserűség, boldogságnak nyoma sincs. Micsoda szomorú sors, nemde? - Nicolas felvont szemöldökkel adott választ:

- Nem.

- Ez nem tűnt túl őszinte válasznak. Biztos ti is szeretnétek önfeledten nevetni. - Nicolas türelmét veszítve felcsattant:

- Igen, de mi csak pór nép vagyunk. Kegyetlen Fenség ki akarja terjeszteni a hatalmát, és ebben segítenünk kell neki. Paul Holtot próbáltuk, de nem tudtuk bevonni a játékunkba, ezért maradtál te. Lucy által megtörtünk téged, így sikerült átlépnie a Túlvilágra. Szerencsére elvégezte a feladatát.

- Hogy mit tett?

- Semmit - morgott zavartan az alvilági sereg vezére. Gerald akkorát sóhajtott, hogy Elizabeth a tüdeje tájékához kapott.

- Ezt azonnal magyarázd meg! - förmedt rá valaki a távolból, aggodalommal terhes hangon.

- Egy árva szót sem árulok el az ügyletünkről. Amúgy is, csak átvertelek benneteket. Látszik, hogy mennyire nem ismeritek a fajtánkat: lételemünk a hazudozás.

- Erre még visszatérünk... - így Elizabeth. - Hol is tartottunk? Ó, megvan! Kétségem sincs afelől, hogy megelégtétek a sorsotokat.

- Nincs emlékeztetkiesésem, tudom, miről beszéltünk. Szerinted miért akarjuk mi is megnyitni a kapunkat? Azért, mert elégünk van. Viszont ezt Kegyetlen Fenség nem tudja, és nem is fogja megtudni. Teljesítenünk kell az óhaját: megnyitjuk a kapunkat, hogy a Túlvilágra is kiterjedjen a hatalma.

- Értem. Nos, ajánlanék valamit.
- Csupa fül vagyok - szólt elnyújtott hangon a férfi, majd odalépett volna Elizabeth-hez és a kidülledt szemmel bámuló Helenához, ha a rájuk boruló védőpajzs engedte volna: amint hozzáért a láthatatlan burokhöz, úgy hátrahőkölt, mintha áramot vezettek volna a testébe.
- Engedd, hogy segítsünk nektek!
- Elizabeth, te örült vagy - közölte Ryan, aki most feltűnt Gerald mellett. - Azzal, hogy megpróbálsz egyezsége jutni velük, nem csak a saját végrendeleted írod alá, hanem a miénket is. Velük nem lehet megállapodni, hiszen sunyi szörnyetegek - hadarta. Elizabeth a férfi kimeredt szemébe nézett: a remény halvány szikráját fedezte fel benne. Bár kis híján megesett rajta a szíve, végül nem hagyta magát eltántorítani az álláspontjától.
- Miért segítenétek nekünk? - kérdezte Nicolas.
- Azért, mert azzal mindegyikünk jól járhatna - így sejtelmesen Elizabeth.
- Nem bízom bennetek. Még sosem kötött szövetséget két ellentétes érdekű angyal, főleg nem a háború kitörésének napján. Miért is rontanánk el a játékunkat? Emellett pedig nem fogok Kegyetlen Fenség vagy Lucy nélkül dönten. Urunk a legnagyobb büntetéssel sújtana, ha megtenném.

- Akkor nem kell tudniuk róla. Amit ajánlanék, az számukra veszélyt jelentene.

- Forduljak szembe velük, csak mert egy ismeretlen angyal azt kéri tőlem - összegezte szemrehányóan a vezér. Elizabeth nem válaszolt, csak önkéntelenül fürdött saját harcosainak gyűlöletében. Nicolas a földet bámulta és olyannyira gondolkodóba esett, hogy egy darabig meg sem moccan.

- Elfogadom az ajánlatodat, bármi is legyen az - bökte ki végül. - Talán nagy árat fizetek majd érte, de úgy látom, vicces játéknak nézünk elébe. Semmi pénzért nem hagynám ki. Szüntessétek meg a védőmezőket!

- Azt már nem! - hördült fel az egyik őrangyal. Elizabeth a molett, alacsony nő felé fordult: egykori osztálytársa szólalt meg. - Nem csinálsz semmi meggondolatlanságot, ugye? - prüszkölte gúnyosan. Elizabeth hajthatatlan volt:

- Órangyalok, fejezzétek be az oltalmazást! - A megszólítottak továbbra is rezzenéstelen arccal összpontosítottak arra, hogy az általuk kibocsájtott védőmezők szüntelenül tegyék a dolgukat. Gerald keservesen sóhajtott egyet, majd megadóan kieresztette a hangját:

- Tegyétek azt, amit vezérünk parancsolt! - Elizabeth gyomra összerándult, amikor meglátta a harcosok rosszálló arckifejezését. Az őrangyalok megadóan leeresztették a karjukat a törzsük mellé.

- Helyes - Nicolas ajka gonosz vigyorra húzódott.
- Hallgass végig! - kérte Elizabeth. Feszélyezve érezte magát, amiért megpróbált mindenki véleménye ellenére olyan ajánlatot tenni az ellenségnek, mely véghezvitele messze nem biztos, hogy sikerrel jár. Még erősebben magához szorította a kislányát, és így szólt:
 - Ki akarjátok nyitni a kaputokat, de nem tudjátok, hogyan. Én segíthetek.
 - Nem csak a saját kapunkat akarjuk kinyitni, hanem át is akarunk jutni hozzátok.
 - Az lehetetlen - nyögte valaki messzebbről.
 - Ó, dehogy az! Elérünk mindent, amit a fejünkbe veszünk. - Elizabeth hosszan hallgatott. Dűlőre vette a bukott angyal szavait, és arra az elhatározásra jutott, hogy ha valóban minden a terv szerint alakulna, semmi akadálya sem lenne annak, hogy az ellenség megvalósítsa az álmát.
 - Rendben - így a nő határozottan.
 - Hogy mondtad? - méltatlankodott Ryan. - A fekete népség kijelenti, hogy át fognak jutni hozzánk, te pedig csak azt feleled, hogy rendben? Ezt nem hiszem el!
 - Bízatok bennem! - csattant fel a vezér.
 - Az nem megy olyan könnyen. Viselkedj úgy, hogy bízhassunk benned! Például oszd meg velünk a terved! - Elizabeth a fejét törte.

Röpke másodpercek múltán eldöntötte, hogy az alvilágiak előtt semmiképp sem adja ki a bizalmas információkat, hiszen azok hallatán dühükben szemrebbenés nélkül lemészárolnák a túlvilági sereget.

- Nem mondhatom el. Itt nem - szólt végül ellentmondást nem tűrő hangon.

- Ez esetben nem fogunk engedelmeskedni neked - makacsolta meg magát Ryan.

- Azt nem tehetjük, különben a világunk vezetősége korlátozza a szabadságunkat - szállt vele szembe Gerald.

- Ilyesmiről még nem hallottam - tűnődött egy szoros kontyba tűzött hajú, idős angyal.

- Lényegesen megváltozott a világ, amióta a földi létsíkon élők szabad átjárással rendelkeznek - magyarázta az ezredes.

- Csodálatos - gúnyolódott a nő.

- Figyeljete már! - így Nicolas. Beszéde során olyan képet vágott, mintha szétrágott volna egy marék keserű pirulát. - Mi lenne, ha nem most tárgyalnátok meg, milyen változás történt a világotokban?

- Igazad van. A lényeg, hogy segítünk elérni a célokat - így Elizabeth.

- Honnan tudjam, hogy hihetek neked? Épp az előbb akartatok végezni velünk.

- Erről szó sem volt. Mi csak megvédtük magunkat. Egy karcolást sem ejtettünk rajtatok. Engedd meg, hogy segítsünk nektek!

- Remekül hangzik, de valahogy nem áll össze a kép. Miért lenne ez jó nektek? Megnyomorítanánk benneteket. Az ötleted alapján egy elmebeteg nő lehetsz. Tudtommal a drága urad egy diliház igazgatója. Kezeltetned kellene magad vele. - Elizabeth elengedte a füle mellett a csípős megjegyzést.

- Jól tudjuk, hogy egyedül nem boldogulnátok. Elfogadjátok a segítséget vagy sem? - Nicolas emelt fővel, szótlánul lépdelt a fehér angyalok között, akik fél lépést hátráltak tőle. A férfi élvezettel szippantott a félelemmel teli levegőbe. Most Elizabeth mögé lépett. A nő a tarkóján érezte az alvilági vérfagyasztó tekintetét.

- El kell vennem tőled valakit, akit túszként magammal vihetek. Kárpótlásképp, ha mégsem sikerülne a terved. - Elizabeth-et késszúrásként érték a szavak. Nem maradt ideje egyezséget kötni, mert a bukott angyal azonnal kiszakította Helenát a karjából, míg két alvilági lefogta őt.

Az ijedtében hangosan visító kislányt a legközelebbi sírkamra mögé vonszolták. Édesanyja megtörten, zúgó füllel hallotta Nicolas kiáltását:

- Csak akkor engedjük szabadon, ha bizonyítottatok.

- Ezt nem teheted! - rikoltotta Elizabeth.

- Már meg is tettem.

- Hozzátok vissza a gyermekek! - Szemét a könny marta, agya pedig hasogatott a fájdalomtól.

Kiszakította magát az erős szorításból. A zord sírkamra mögé rohant, ám ott már senkit sem talált: az összes fekete harcos egyik pillanatról a másikra - Helenával együtt - felszívódott, Nicolas kivételével: a vezér kidüllesztett mellel magasodott fölé. Ujjai olyan erősen szorultak Elizabeth csuklójára, hogy az utolsó ujjpercei elfehéredtek.

"Ha ellenkezek, fél kézzel eltöri a csontom" - figyelmeztette magát az őrangyal, mely gondolat maradásra készítette volna, ha nem a saját gyermekének keserves sírása csengett volna a fülében.

- Megígérted, hogy segítesz nekünk - emlékeztette a férfi.

- Így igaz, de ehhez miért kellett foglyul ejteni a kislányomat?

- Hogy jobban motiváljunk - érkezett az egyszerű felelet.

- És hogyan kezdjük el beváltani az ígéretet, ha mindenki eltűnt?

- Emiatt egy percig se aggódj! Mindjárt visszatérnek. Leszálltak az Alvilágba, hogy kikérjék Urunk véleményét az elhangzottakról. - Szavaira a fehér sereg minden egyes tagja gúnyosan felhorkantott. Elizabeth értette a célzást: rögvest büntudat éledt benne, ám nem pislákoló lánggal, hanem mindent elsöprő tűzviharral - túlvilágiként ugyanis minden egyes földi érzéssel meg kellett birkóznia, melyeket mivel addig még sosem élt át, fokozottabban érzékelt, mint egy földi létsíkon élő személy.

- Meg kell keresnem Pault. Azonnal szólnom kell neki - tökélte el. Mélabúsan nézte, ahogy Nicolas is odébbállt, és a társai után eredt.
- Hihetetlen, hogy ilyen gyorsan megbuktam, mint szülő, és mint vezér. Paul, gyere ide, és segíts! - kérte csendesen.
- Elég legyen! - teremtette le Ryan, aki erélyes hangjával észhez is térítette a nőt. - Nem hozzák vissza a lányodat, csak ha be nem bizonyítjuk nekik, hogy segíthetünk rajtuk. Komolyan mondom, nem értem, mi ütött beléd.
- Bízatom bennem! - lehelte a vezér.
- Alvilágiak szállják majd meg a hazánkat, de legyünk nyugodtak. Neked fogalmad sincs a háborúról! Szerinted a túlvilági vezetőség harcba kényszerített volna bennünket, ha lett volna más, kevésbé kockázatosabb lehetőség is? Nem, Elizabeth. Túl naiv és önfejj vagy, és ez fog minket a kudarcba vezetni. Ugyanis mi vakon fogunk engedelmeskedni neked, mivel tiszteletben tartjuk a vezetőség óhaját. Most nem itt tartanánk, ha megtanították volna neked is, hogyan kell élni ezzel a tisztelettel.
- Nem mindig az a legillatosabb virág, melyet az orr nélkül születtek annak hisznek.
- Ez elég szárnalmas hasonlat. Mégis mit értesz ez alatt?
- Azt, hogy az én ötletem célravezetőbb lehet, mint a vezetőségé.

- Ezt kötve hiszem, de már úgysem tudunk mit tenni, követnünk kell az értelmetlen parancsaidat. - Ryan a goromba hangneméért nem kért bocsánatot, hiába várta azt Elizabeth.

- Menjünk innen! - sóhajtotta egy messzebb álló angyal. Ezután Elizabeth meglepetten nézte végig, ahogy a sereg kihömpölygött a temető kovácsoltvas kapuján.

- Gyertek vissza! Egyedül nem győzhetek. - Elhatalmasodott rajta a pánik.

- A sötét angyalok mind felszívódtak. Mégis hogy tudnánk segíteni nekik, ha itt sincsenek? - Elizabeth megpördült a tengelye körül. Gerald állt előtte. Arc kifejezésében mély szánalom és együttérzés vegyült.

- Most mihez kezdjek? - sírta a nő. - Egyedül édeskevés vagyok a feladathoz.

- Ha figyelembe vetted volna a véleményüket, nem tűntél volna fejjel a falnak rohanó vezérnek, nem gondolod?

- Nem akartam őket bevonni, mert annak beláthatatlan következményei lettek volna: például elraboltak volna egy személyt közülünk, és addig kínozták volna, míg el nem árulja a titkot. Azzal, hogy csakis én vagyok az információforrás, lecsökkentettem a lehetőségét annak, hogy Nicolas és serege bármit is megtudjon.

- Ha tudnám, hogy pontosan mit forgatsz a fejedben, akkor még segíthetnék is - csóválta a fejét a férfi.

- Szerinted magamra hagytak?

- Nem.

- Miért vagy ebben olyan biztos? - Gerald a kapun túlra mutatott.

- Nézd csak! Egy tapodtat sem mozdulnak. Csupán megelegelték a temető nyomasztó hangulatát. - És valóban úgy történt, ahogy azt a férfi állította: egy bizonyos távolságon túlra már nem merészkedtek.

- Rám várnak, hogy további parancsokat adjak - csodálkozott Elizabeth, majd borús képpel magába révedve folytatta: - Nem is érdelem meg, hogy ilyen angyalok vegyenek körül.

- Minden alkalommal a hideg futkos a hátamon, amikor női hisztit hallok, úgyhogy szépen kérlek, fejezd be! - szólt ingerülten, majd hozzátette: - Különben lelépek, és soha többé nem kerülök a szemed elé. Értve vagyok? - Elizabeth némán bólintott. El akart hadarni egy bocsánatkérést, ám a figyelmét azonnal elterelte a szeme elé táruló látvány: az alvilágiak felbukkantak a sötétségből. Mindannyian jelen voltak, Nicolas és Helena kivételével. Elizabeth tágra nyílt szemmel figyelte, hogy a hiányzó személyek előttűnnek-e a sírkamra árnyékából, ám hiába reménykedett, nem látta viszont őket.

Az elkövetkezendő pár percben tétlenül állt egy helyben, ám felocsúdott, amikor Gerald a mutatóujjával a két bordája közé bökött. Elizabeth értett a jelzésből.

- Kegyetlen Fenség jóváhagyta az ajánlatomat?

- Vonakodva bár, de igent mondott. Sokat vet a latba, hogy a lányt elvettük tőled. - Az anyát úgy érték a szavak, mintha dió nagyságú jégdarabok záporoztak volna az arcába.

- Rendben. - Keze reszketett a félelemtől, így a másik karjával meg kellett ragadnia a csuklóját, hogy megfékezze a nem kívánt mozgást. - Kis türelmeteket kérem. Kimegyek az enyéimhez, és közlöm velük, mit kell tenniük - ejtette ki megjátszott magabiztossággal a szavakat, azzal sarkon fordult.

- Az alvilágiak visszatértek. Készen állnak, hogy segítsünk nekik. - Mondatait barátságtalan zúgolódás fogadta. - Ez most nem a megfelelő alkalom arra, hogy szó nélkül elviseljem az ellenem irányuló lázadást. A feladatokat nem alku tárgya, tehát hiába ellenkeztek, muszáj elvégeznetek azt. - Úgy tűnt, megértették a hallottakat, ám akadtak páran, akik szakadatlanul a saját igazukat bizonygatták a közvetlen közelükben álló társaiknak. Elizabeth nem törődött velük, hiszen a kislánya élete forgott kockán, akinek megmentése nem tűrt halasztást.

Mindezek után a vezér egy hosszabb szónoklatba fogott: emlékeztette őket arra, hogy az Alvilág teremtményei valaha tiszta lelkületűek voltak, de az életük során romlottakká váltak. Léteznek olyan bukottak, akik megbocsájthatatlan bűnt követtek el mások

ellen, és olyanok is, akik a saját életüket keserítették meg. Számos dologban különböznek, de egy közös bennük: az alvilági létük.

Elizabeth vázolta a tervét is: seregének fel kell keresnie azokat a személyeket vagy tárgyakat, melyekhez köthető volt az alvilágiak elbotlása. A sereg segítségével kijavíthatják a hibáikat, ugyanis ha megízlelik a jó cselekedet édes, felszabadító ízét, nem kell már többé a helyes út felé terelgetni őket, maguktól válnak majd jókká. Kijelentette, hogy csak azokon lehet segíteni, akik képesek átjutni a Földre, azonban résen kell lenni: a gonosz személyek előtt mindaddig nem záródik be az Alvilág kapuja, míg egy cseppnyi gonoszság lakozik bennük. Elizabeth e tényre kívánt építkezni: seregének tagjait arra buzdította, hogy ragadjanak meg minden alkalmat ahhoz, hogy a pozitív érzéseket átélő alvilágiak hazamenjenek. Ott remélhetőleg elújságotják a túlvilági sereg segítségét, mely hír futótűzként terjed majd. Azután már csak az ott élőkön a sor, hogy döntsenek: kiszakadnak a rosszból vagy ragaszkodnak hozzá. Ezenfelül közölte, hogy odalent az alvilágiakat fizikailag és szellemileg erős láncokkal tartják fogva. Ezen személyek megsegítésére is buzdította a sereget, ugyanis hitte: a foglyul ejtettek először a puszta gondolatuk átformálásával, azután pedig a cselekedetükkel meggyengíthetik a láncukat.

- Senki sem méltó az örök boldogtalanságra - jelentette ki végül. - Valamennyien megbánhatták a bűneiket, különben nem akarnák ennyire a kapu kinyitását.
- Tisztában vagy azzal, mi történik majd, ha valóban sikerrel járunk? A hazájuk... - de a már-már rémisztően vékony, zöld hajú angyal nem tudta befejezni megkezdett mondatát, mert Elizabeth elcsitította a kézfeltartásával:
- Ne mondd ki, kérlek! A lehetséges következményt soha, semmilyen körülmények között ne ejtsétek ki a szátokon! Félek, ha az Kegyetlen Fenség vagy Lucy tudomására jut, végünk van.
- Nem annyira ostobák, hogy nem jönnek rá maguktól is.
- Jelenleg annyit tudnak, hogy segítünk megnyitni a kaput. A bukott angyalok szintén.
- Ezzel felborítjuk a világok egyensúlyát - jegyezte meg Ryan vészjóslóan.
- Egyensúlynak nevezzük azt, ha egy világban milliók szenvednek egész hátralévő életükben, gúzsba kötve? - A feltett kérdés megválaszolatlanul lógott a levegőben. Kisvártatva e parancsot adta ki a harcosoknak: - Mindenki válasszon magának egy fekete angyalt! Hosszadalmas beszélgetést várok, melyben a bukottak kifejtik, mihez köthető a sorsuk szerencsétlenné válása. Azt követően ti mindent megtesztek annak érdekében, hogy néhány jó tettet vigyenek véghez.

Elégedetten figyelte, ahogyan seregének tagjai bár bátortalanul, de elindulnak a bukott angyalok felé, hogy mindenki kiválassza a maga párját. Elizabeth nem lepődött meg a két létsík angyalainak egymás iránti viselkedésén: tisztes távolságból, megvetően méregették egymást csakúgy, mint az összezsapni készülő, acsarkodó farkasok. Remélte, hogy hamar megbarátkoznak majd egymás jelenlétével. Töprengéséből egy számára ismerős alak felbukkanása rántotta ki. Eleinte nem törődött vele, majd amikor már mindenki talált magának párt csak ő nem, összevont szemöldökkel rátekinített. Mielőtt még élő szóval is kifejezésre juttathatta volna zavarodottságát, az illető így szólt:

- Nekem nincs párom. Lehetek a tiéd?

"A hangja is kísértetiesen hasonlít, de nem, ő nem lehet az. Csak képzelődöm, annyira fáradt vagyok. Mégis mi keresnivalója lenne az alvilágiak közt?"

- Alan? - tátogta végül.

- Teljes életnagyságban, Nővérekém.

Rokon lelkek

Elizabeth ereiben megfagyott a vér, amikor többszöri pislogást követően megállapította, hogy a szeme nem káprázott: valóban a legfiatalabb öccse állt előtte.

- Mondd, hogy a szárnyad csak a festéktől fekete! - Végigmérte a nála egy fejjel magasabb öccsét: égszínkék szeme egy árnyalatnyit sem változott, ellenben a szeplőkkel teli arcán hosszú és mély hegek éktelenkedtek.

- Vérbeli alvilági lettem - jelentette ki egykedvűen a férfi. Nővérének térde kis híján összecsuclott. Minden porcikáját vad remegés fogta el.

- Mindig is nagy mókamester voltál, de ez most egyáltalán nem vicces.

- Ha meghallgatsz, elmagyarázom.

- Mégis mit? Hogy vált gonosz angyal a szeretett öcsémből?

- Mielőtt még valami meggondolatlan jelzőt mondanál, tájékoztatnálak, hogy ha engem bántasz, a társaimat is bántod. Ne haragítsd magadra őket!

- Társaim... - ízlelgette a szót a testvér.

- Elmagyarázom, csak ülj le!

- Máris - így Elizabeth, majd újtukra bocsájtotta az angyalokat.

A terület hamarosan kongott az ürességtől. Rá sem mert nézni az öccsére, annyira megrémült. A földre kuporodott. Úgy érezte, Paulra lenne szüksége ahhoz, hogy az elkövetkezendő percekét ép ésszel túlélje.

- Mit akarsz tudni? - mordult rá a férfi, mintha nővére előzőleg egy kérdést irányzott volna felé.

- Hogy lehetséges ez? - nyögte Elizabeth.

- Sejtet, Lucy hogy talált meg téged, és hogy tudott meg annyi mindent veled kapcsolatban?

- Egy csoportot toborzott, melynek tagjai leselkedtek utánam.

- Milyen magabiztos vagy. Ebből is látszik, hogy Lucy remekül szövi a hazugságokat.

- Mi az igazság? - emelte fel a fejét Elizabeth. Szemzugából egy kövér könnycsepp gurult ki.

- Az igazságot akarod? Itt áll előtted, teljes életnagyságban.

- Mit tettél? - a nő a félelemtől még levegőt venni is elfelejtett. Rá sem ismert a testvére: a mindig is életvidám fiatal felnőttből egy undok, maga elé falakat húzó teremtmény vált, legalábbis első benyomásra így tűnt.

"Miért lenne más, hiszen arról a világról jött, melynek nevét gyermekkorunkban ki sem mertük mondani."

- Engedd meg, hogy meséljek valamit! Mint tudod, jelenleg a vezetőség engedélye kell ahhoz, hogy egy túlvilági a Földön

élhessen. Én nemrég végeztem el a szakiskolát, és rögtön jelentkeztem a Túlvilági Átjutási Hivatalba. Felvételt nyertem, így elsajátíthattam a létsíkváltás technikáját. - Később szemrehányóan hozzátette: - Tudod, nem mindenkinek adatott meg a képesség, hogy különösebb erőlködés nélkül képes legyen létsíkot ugrani.

- Nem is tudtam, hogy munkába álltál - jegyezte meg Elizabeth szomorúan.

- Mégis mikor mondtuk volna el? Elérhetetlen voltál. Megismerted Pault, és máris megszűnt számodra létezni a család. - Nővére nem felelt. Testvérének igaza volt, de nem akarta megadni neki azt az örömet, hogy beismerje.

- Folytasd! - kérte inkább.

- A munkahelyem ebben a városban volt. Feladatul kaptam eligazítást adni a Földön élő embereknek arról, hogyan juthatnak át a Túlvilágra, ott mi fogadja majd őket, haláluk után végleg hozzánk kerülnek-e, satöbbi. Egy napon aztán megérkeztek hozzám Paul szülei.

- Honnan tudad, hogy ők voltak azok? - kérdezte fojtott hangon a nő. Szívverése felgyorsult.

- Egyszerű dolgom volt: a pasid nevét a túlvilági és a földi világban is aranyba foglalták. Paul arcképe pechemre pont a mögöttem lévő falon lógott, így esélyem sem volt nem meghallani azt a fejangú,

örömteli visítást, amit Paul anyja produkált a kép láttán. Állítom, még a szomszédos városokban is tisztán hallották, ki az ő fia.

- Értem - motyogta Elizabeth, akit kifejezetten zavart öccse vontatott, mogorva beszédstílusa. - A lényegét mondd, kérlek!

- Miért vagy ilyen türelmetlen? - méltatlankodott a férfi, ám nyomban folytatta: - Előző nap megismerkedtem Lucyval. Felajánlotta nekem az alvilági seregben való segédkezést, de alkuhoz kötötte azt: el kell árulom, pontosan hol éltek. Ezért amikor talákoztam Paul szüleivel, rákérdeztem, aztán átadtam az infót Lucynak.

- Mi vitt rá, hogy elárulj bennünket? - bukott ki a kérdés a nővérből, aki mindig is a legkedvesebb testvéreként tekintett Alanre.

- Hallottál már arról, hogy egyesek úgy érzik, rossz helyre és rossz testbe születtek? Én is így érzem, amióta csak az eszemet tudom. Szüleinknek többször elpanaszoltam ezt, és el is vittek Kenneth-hez. Miután ő tüzetesen megvizsgált, igazat adott nekem. Azt mondta, hogy a Túlvilágon ez a jelenség igen ritka: százezer születésből egynél fordul elő. Anyáék nem törődtek bele a ténybe. Megszámolni sem tudom, hány varázsló és tündér kísérletezgetett rajtam, teljesen feleslegesen. Mindig is tudtam, hogy nekem az Alvilágban a helyem. Nem tagadom, egész életemben sínylődni

fogok a tudattól, hogy az anyám egy szörnyeteget hozott a világra, mégis örülök, mert Lucy megismerésével az életem értelmet nyert.

- Ne mondj ilyet! - sírta a testvére.

- Valamikor szembesülnöd kellett az igazsággal.

- Nem vagy gonosz. Te a jóságos szívű öcsém vagy.

- Valóban? Én súgtam Nicolas fülébe, hogy raboljuk el Helenát, csak hogy többet beleadj a megsegítésünkbe. Ráadásul Nicolas még kegyes is volt hozzád, ugyanis én meg akartam ölni őt, hogy megtudd, mire vagyunk képesek. - Elizabeth-nek lüktetett a halántéka. Minden erejével igyekezett feldolgozni az elhangzottakat, de az lehetetlennek bizonyult.

- Miért akarod, hogy megnyissuk a kaput, ha mindig is az Alvilágba vágytál? Lucy beváltotta a feléd intézett ígérését. Miért akarsz összeköttetést azzal a világgal, amelyből egész eddigi életed során menekültél?

- Egyrészt azért, mert a többieknek elégük lett az Alvilágból, így segíteni akarok nekik. Másrészt pedig azért, mert elszakíthatatlan kötelék köt össze a Túlvilággal, hiszen ott nőttem fel. - Elizabeth egy halvány mosolyt eresztett el.

"Ragaszkodik az otthonához, ez jó hír" - gondolta.

- Lassan felkel a Nap. Gyere velem! - kérte, miközben testvére szurokfekete tollaira meredt.

- Itt maradok. Megvárom a többieket.

- Nem jönnek vissza egyhamar. Napokig itt akarsz rostokolni?
- Hova vinnél?
- Majd meglátod - felelte, azzal levette szemét az öccséről, és megkezdte útját a kiszemelt célpont felé.

Hosszú és eseménytelen utat követően végül rátértek azon dús lombosított fákkal szegélyezett, betonozott útszakaszra, mely legvégén azon hatalmas kastély állt, mely a városi elmeógyógyintézetnek adott otthont.

- Diliházba akarsz csukni, hogy kezeltess a pasiddal? - morgott Alan, de nővére szóra sem méltatta. Helyette inkább másra terelte a szót:

- Nézd, milyen óriási ez az épület! Kicsit potyog már a vakolata, de akkor is észveszejtő. - Itt röviden elmesélte a kastély történetét, melyet testvére túlzó unalommal, a fülét túrva hallgatott végig. Nővére a szeme sarkából észrevette, hogy a fiatal férfi a kapun belépve rácsodálkozott a kastély gazdag környezetére: a vízszugart csaknem a fellegekig köpő szökőkútra és az illatozó virágágyások sokaságára. Elizabeth is megengedte magának, hogy gyönyörködjön a távolban húzódó kis fenyvesben, majd pedig a telket keresztülmetsző, kovácsoltvas kerítéssel szegélyezett folyóban.

Belépve az épületbe az étkező felől jövő hangos, vidám beszélgetés szele tolakodott a nő hallójáratába. Öccsével a háta mögött keresztülsétált a néptelen előtéren, azt követően pedig a festményekkel díszített folyosón, hogy végül az étkezőbe érjen. A hosszú faasztalok mögött padokon ültek a betegek, kik - ha Elizabeth szemmértéke nem csalt - több százan lehettek.

- Ennyi tébolyult van a környéken? - Alan kérdése meglepetten csengett.

- Nem. Már az egész ország pszichés betegeit itt kezelik. - Több idejét nem is töltötte magyarázattal, helyette Alan háta mögé lépett. Nagyokat nyújtózkodva sikerült elkapnia a sötét szárnyát, melyet összehajtogatott, és ráterített egy fogason talált, kopott kabátot. Amikor ezzel megvolt, keresztülsörtetett a tágas, napos helyiségen, és az egyik gondozóhoz lépett. A magas, túlsúlyos asszony épp egy falat szendvicset igyekezett belediktálni egy erősen ellenkező, idősebb úrba. - Elnézést! Hol találom Paul Holtot? - intézte a kérdést a gondozó legnagyobb, szőrös bibircsókjához.

- Ő most nincs itt. - Az angyal megilletődöttségét látván a nő hozzátette: - Segít megkeresni egy elszökött beteget.

- Van rá lehetőség, hogy itt maradjunk? Bizonyára elkél a segítség. - Elizabeth egy kedves mosolyt erőltetett magára. Az asszony egy darabig megfeszített arcizmokkal méregette a jövevényeket, végül

megenyhült: - Nem bánom, végtére is a Túlvilágról származnak. Csak nem csinálnak galibát.

- Így van, ahogy mondja.

- Hol szeretnének segíteni? - azzal a választ meg sem várva Alan kezébe nyomott egy teáskannát, melyet Elizabeth rögvest elvett tőle.

- Véletlenül tudok róla, hogy az alagsorban van az első igazgatónak, Kenneth-nek a régimódi fenyítőeszköz-gyűjteménye - így az angyal.

- Nem, téved: Paul az egykori betegeivel együtt szétszerelte azokat, és az éghető részeket felgyújtotta. Viszont múlt héten kiderült, hogy nem sikerült mindet megsemmisíteniük: találtunk egy zárt pincehelyiséget, dugig kízóeszközökkel. Azokat is porig akarjuk égetni, de időhiány miatt csak a helyiség kirámolásáig jutottunk. Épp a minap gondoltam arra, hogy vissza kellene vinni az eszközöket a helyiségbe addig, míg nem lesz időnk megsemmisíteni azokat. Túlzottan szem előtt vannak.

- Nem lenne szerencsés, ha az egyik beteg leslisszolna, és kárt tenne magában - helyeselt az angyal, miközben körmét testvére alkarjába mélyesztette annak gúnyos kacarászása végett. Később kezével maga mögé szorította a férfit, mivel letépte magáról a kabátot, és kitérta fekete szárnyát.

- Mutatnám az utat, de ahhoz valamelyiküknek a betegekkel kellene maradnia.

- Nem szükséges, magunk is letalálunk. Csak a kulcsot adja oda, a többit intézzük! - Az asszony gyanakvón méregette a jövevényeket, de nem fogalmazta meg a gondolatait. Köpenye belső zsebéből előhalászott egy kulcscsomót. Levett róla egy kulcsot, majd átnyújtotta Elizabeth-nek. Az angyal egy hálás tekintettel ajándékozta meg a gondozót, s pár másodpercen belül már az alagsor felé tartó, minden egyes lépésre keservesen nyekergő lépcsőfokokat taposták.

Annyira siettek, hogy ügyet sem vetettek a nyirkos és hideg falakra, valamint a pállott szagra, mely olyan tömény és émelyítő volt, hogy talán a bőrük alá is bekúszott.

Hamarosan egy boltíves, omladozó falú folyosón találták magukat, mely egy tágas terembe torkollt. Az zsúfolásig tele volt régimódi kínzóeszközökkel - többek között egy nagy gőzkamrával, egész arcot elfedő, a száj-résznél lyukakkal ellátott fémmaszkokkal, valamint egy jeges mártózasokhoz használatos üveggáddal, melyben az emberi test felfüggesztésére alkalmas bőrszíjak és csörlők heverték. Egy szekrényben számtalan üveg tartályú injekciós tű hevert, mellette pedig rozsdás, alvadt vérrel szennyezett szikék ezrei nyugodtak. Egy szék is helyet kapott a teremben, melynek lábrészére és kartámaszára szíjakat szereltek. A

szerkezetéhez tartozott még egy kisebb doboz is, melyből drótok hálója bújt ki, mintha azt egy hatalmas pók szőtte volna.

Elizabeth hálát adott az égnek, hogy a felvilágosult orvostudomány miatt a szeme előtt lévő tárgyak már kínzóeszközöknek, semmint gyógyításra alkalmas szerkezeteknek számítottak. Néhány eszköz használatára magától is rájött, de őszintén örült annak, hogy a tudása nem számított tökéletesnek.

"Úgyis hamarosan a saját bőrömön tapasztalom meg, hogyan működnek" - jegyezte meg a félelemtől elzsibbadt ajakkal, hiszen komoly tervei voltak, hogy csalogassa elő testvéréből a valódi lelkét.

Alan mintha meghallotta volna a gondolatait, mert így szólt:

- Sejttem, mit tervezel, és már most közlöm veled, hogy hidegvérrel megteszem. - Nővére feszülten állt egyik lábáról a másikra. Megrémisztette a férfi izgatottsága.

Elizabeth az üvegtartályhoz lépett.

- Ezt vigyük be oda! - bökött orra hegyével a tőlük jobbra lévő ütött-kopott ajtó felé. Alan megvárta, míg Elizabeth kinyitja a zárat, majd ahelyett, hogy megosztotta volna a terhet rokonával, inkább rántott egyet az üvegtádon - ennek következtében nővére előre bukott -, és maga vonszolta be azt az üresen kongó, dohos helyiségbe.

Ha Elizabeth mégis ragaszkodott volna a pakolásban való segédkezéshez, akkor a saját testi épségét veszélyeztette volna, hiszen testvére nagy hévvel vágta be még a kínzóeszközök legnagyobb darabjait is a szobába.

Percek múlva minden a helyiségbe került, sőt Elizabeth meglepődve tapasztalta, hogy öccse még egy kis időt is töltött a tárgyak elrendezésével.

- Átlátok rajtad - így Alan közönyösen.

- Valóban? - A választ tettekben adta meg a férfi: nagy lendülettel felkapta a nőt, és bevonszolta a zsúfolásig tömött, sötét szobába. Egyenesen a székbe taszította, majd a kezét és a lábát leszíjazta. Elizabeth csuklóját és bokáját úgy szorította a bőrszűj, hogy biztosan tudta: azonnal eltörne a csontja, ha a szabadulás reményében nagyobb ellenállást fejtene ki. Bár valóban tervezte feléleszteni Alanben a testvéri szeretet szikráját - és azzal elindítani egy lavinát a lelkében -, ám minden jel arra utalt, hogy öccse rezzenéstelen arccal kínozná meg őt.

- Tudod, mi a neve ennek a széknek? Villamosszék. Csak elegendő áramot kell vezetni ezekbe a drótokba, és máris halott leszel.

- Hozzád hasonlóan én is angyal vagyok - szögezte le sebesen Elizabeth. - Nem halhatok meg egykönnyen.

- Nem fejeztem bel! - reccsent rá a testvére. - Kivégzésre is használták, de itt az elmeógyógyintézet falain belül biztosan tudom,

hogy kínzásra kellett nekik. Még szerencse, hogy volt már közöm hasonló műszerhez - azzal leguggolt Elizabeth mellé, és matatni kezdett a szék lábánál. Nővére lehunyta a szemét, és hosszan tartó, mély lélegzeteket vett, hogy azzal is felkészüljön az őt érő, ismeretlen fájdalomra.

- A fenébe ezzel a vacakkal, nincsen áram ebben a szobában! - morgott a férfi, mire Elizabeth megkönnyebbülten sóhajtott.

- Miért viselkedsz velem ennyire ellenségesen? A testvéred vagyok, sosem ártnék neked. Most is csak segíteni szeretnék.

- Máris kezdheted.

- Hogyan?

- Annál gonoszabb tettet nem is követhetnék el, minthogy megkínzom a saját testvéremet. Azt remélem, hogy a kínzásod végén végleg átjutok az Alvilágba, és soha nem térhetek vissza a Földre vagy a Túlvilágra annak ellenére, hogy az Alvilág kapuja nyitva lesz.

- Pedig azt mondtad, kötődsz a Túlvilághoz - emlékeztette Elizabeth.

- Hazudtam.

- Miért szeretnél mindenáron az Alvilágba jutni?

- Te ezt nem értheted.

- Segíts, hogy megértsem!

- Mondtam már: rossz helyre és rossz testbe születtem! Nekem az Alvilág az otthonom. Ezt csak a hozzám hasonlóké érthetik.

- Világos. Akkor nem is rabolnám tovább az idődet, lásd hozzá! Kínozz kedvedre! Semmiben sem szeretnék meggátolni. Ha az a vágyad, hogy örökre az Alvilág lángjai között sýnylődj, akkor tiszteletben tartom a döntésedet, és nincs jogom feltartani téged. Tégy velem bármit, amit csak szeretnél!

- Óhajod számomra parancs. - Megforgatta a markában lapuló szikét, és egy vékony, de mély vágást ejtett a nő karján. Elizabeth fel sem szisszent, hiszen tudta, hogy az adott pillanatban érzett fájdalma eltörpül a jövőbeli fájdalmaihoz képest. A vágásból hamar mélyvörös vér buggyant fel. A vércsík őrült sebességgel futott végig a karján, egyenesen a kisujja begyéig, hogy onnan a betonra hulljon.

Alan egy darabig gyönyörködött a seb látványában, majd ledobta a szikét. Egyik kezével megragadta a nővére haját, hogy hátrafeszítse a fejét, a másikkal pedig a vállába mélyesztette a jócskán megnőtt körmeit. Elizabeth - akinek a fizikai fájdalom ezen foka még új érzés volt - legszívesebben távozott volna az élők sorából, az annyira sokkoló és kellemetlen volt számára.

- Nézz a szemembe! - rivallt rá öccse, hiszen Elizabeth a földre meredt, melynek oka egyszerű volt: nem akarta, hogy a jelen események egyes részletei rossz emlékként raktározódjanak el az

ágyában. Testvére ellentmondást nem tűrő parancsára azonban felszegte a fejét, és bánatosan a szikrákat szóró szempárjába bámult. Hosszan farkasszemet nézett vele. Egyrészt azért, mert a velejéig hatoló fájdalomtól mozdulni sem bírt, másrészt pedig olyasmit vett észre testvérén, melynek láttán azt hitte, csak káprázott a szeme: ugyanaz a titokzatos mosoly bújt meg a szája szélén, mely kiskorában jellemezte, amikor egy izgalmas titkot akart megosztani a többiekkel.

- Nem az vagyok, akinek most mutatom magam - suttogta, miközben az ujjai közt egy injekciós tűt forgatott. - Valóban rossz testbe születtem és alvilági lettem, de résen vagyok. Testvérek vagyunk, egyre jár az agyunk, így jól tudom, mi a célod az Alvilág megsegítésével - hadarta izgatottan. - Egy lépéssel előrébb jártam nálad, hiszen az én tervem is az volt, mint most a tiéd, de nem jártam sikerrel. Össze kell fognunk! Kegyetlen Fenség eszetlen csatlósait átejtheted, de őt magát és a feleségét nem. Meglátod, ha nem vigyázunk, gyorsan átlátnak a cselszövésen. Játssz meg, hogy fáj, amit teszek veled! Sikíts, ahogy csak a torkodon kifér! El kell hinniük, hogy bántalak, különben nem tudom átverni az Alvilág erőit. Ha lenne bennem egy szemernyi tisztaság is, kivetnének a Földre, hogy itt keserítsem meg az ártatlanok életét. Viszont nekem el kell terelnem a figyelmüket. A kegyeikbe kell férkőznöm,

hogy fedezhesselek benneteket. Ehhez viszont olyat kell tennem, amit életem végéig bánni fogok.

- Örök kárhozatra ítélnék majd, ha a terved balul sül el. Soha nem tudsz majd visszajutni hozzánk. Fellázadsz... - de nem tudta befejezni a mondatát, mert elsírta magát. Öccse segítette ki:

- Fellázadok a Túlvilág és a családom ellen. Tudod, én magam is azt hittem, ha átjutok, boldog leszek, de ez korántsem így történt. Nem tagadom, az Alvilág kedves számomra, de inkább benneteket mentelek.

- Ez túl veszélyes.

- Ne félts engem, csak engedd, hogy minden pozitív érzés kihajjon belőlem!

- Nem tudlak nem féltetni. Segédkezem elpusztítani belőled a testvéri szeretetet annak érdekében, hogy teljes mértékben befogadjon téged az Alvilág, ez eddig rendben van. Viszont van róla fogalmad, mit tesz majd veled az a létsík? Az ő mintájára alakít, hogy egy legyél közülük.

- Tudod, mit nem vehet el tőlem? Az emlékeket. Például amikor fedeztük egymást a szüleink előtt egy-egy komolyabb csínytevésünk után, vagy amikor egymás mellett szállva tettük meg az iskolához vezető utat... Tudom, hogy nem fogok teljes mértékben kifordulni önmagamból. Most, hogy a háború kirobbant, úgy érzem, hasznunkra fordíthatom a sorsomat.

- Igazad van. Nehéz kimondani, de kell lennie egy személynek a másik oldalon ahhoz, hogy nyugodtan telessük a dolgunkat. Így is rettentően magas a lebukás veszélye. A Túlvilág miatt nem aggódom, mert a vezetőség úgy tűnik, megbízik bennem, de ha az Alvilágról van szó, máris kétségek gyötörnek.

- Kegyetlen Fenségnek nagyobb a hatalma, mint hisszük, viszont ha a kegyeibe férkőznék, elterelhetném a figyelmét.

- Rendben, tégy így! Viszont tudod, mi jutott eszembe? Mi lenne, ha a Mennyszágtól kérnénk segítséget? Felsőbbrendű és tisztább világ a Túlvilágnál. Erősebb képességű angyalokkal rendelkeznek, és időtlen idők óta hadilábon állnak a Pokollal. Az Alvilág egy szinttel feljebb elhelyezkedő létsík a Pokolnál, így a mennybéliekkel szövetkezve gyerekjáték lenne győzedelmeskednünk felettük.

- Nem tudok róla, hogy eddig bárkivel is szövetséget kötöttek volna. Nem biztos, hogy jól ismerik a világunkat. Eleve a Túlvilág elnevezés sem a tisztaságot sejteti, sokkal inkább rejtélyességet sugall. Könnyen zsákutcába futhatunk. Ráadásul már időnk sincs arra, hogy tovább szervezkedjünk - vetette el az ötletet Alan. Elizabeth elszorult torokkal bölintott jelezvén, hogy egyetért az érvel, majd megjátszott nemtörődömséggel hátradólt a villamosszékben.

- Láss hozzá!

Fájdalmas és sokkoló órák következtek, mely során Alan úgy viselkedett, mint aki vadállattá változott. Olyan szitokszavakat használt, melyeket nővére még soha életében nem hallott, s olyan erősen mélyesztette testvére húsába a szikéket, hogy félő volt, azok főereket találnak. A fogoly később egy egyszemélyes ketrecre zárva tengődött, fején a fejmaszkkal. Hátrakötött kézzel, vérző sebekkel tűrte, hogy Alan szüntelen fájó szavakat vágjon hozzá. A férfi később felfektette a műtőasztalok egyikére, hogy feltárhassa a koponyáját - ám ez Elizabeth rúgkapálásának köszönhetően elmaradt.

Egy idő után Elizabeth érzéketlenné vált a fizikai és a lelki fájdalomra. Csak hagyta, hogy testvére újból és újból beletuszkolja az apró ketrecekbe, villamosszékbe és gőzkabinba. Rettegett, hogy Alan jéggel teli mélyhűtőt és hideg vizes csapot talál ahhoz, hogy előkészítse a jeges vizes mártózáshoz szükséges feltételeket, ám a férfi erre irányuló törekvése végül vak vágányra futott.

Elizabeth már képtelen volt eldönteni, hogy öccse már komolyan is gondolta a tetteit és a szavait, vagy csak a kettejük által megbeszélte forgatókönyv szerint járt el. Számított rá, hogy az utóbbiban rejtőzött az igazság, mégis félt, hogy testvére elveszítette az önuralmát.

Kezdetben még könnyörgött neki, hogy fejezze be a kínzást, hiszen vére már a padlót is beszennyezte - kisebb tócsát képezve maga

körül -, ám amikor esdeklése sorozatosan süket fülekre talált, inkább igyekezett kikapcsolni az újból működésbe lépő fájdalomközpontját.

- Segítség! - lehelte utolsó erejével. Kérése meghallgatásra lelt, hiszen csodával határos módon valaki lenyomta az ajtókilincset.

Az ajtó fülsértő zajjal nyílt résnyire. Elizabeth egy apró szempárt pillantott meg, mely amint észrevette a bajba jutottat, nyomban elkerekedett. Az angyalnak a fájdalomtól annyira elhomályosult a látása, hogy kezdetben fel sem ismerte a kisfiút, ám amikor hunyorogva koncentrált, máris kirajzolódtak előtte a gyermek jellegzetes vonásai. Azt hitte, káprázott a szeme, ugyanis azt a kisfiút köszönthették a társaságukban, akit Nicolas és csapata elraboltak a kórházból.

"Vajon elengedték Helenát is?" - fogalmazódott meg benne a reményteli kérdés.

A gyermek egészen addig sóbálvánnyá váltan, a meglepettségtől leejtett állal állt előttük, amíg Alan rá nem mordult:

- Te meg mit keresel itt? - A kisfiú bátrabban válaszolt, mint ahogy azt Elizabeth elképzelte:

- Hangosak vagytok, és nem tudunk tőletek aludni. Paul bácsi nincs itthon, ezért én vagyok az egyetlen férfi a házban. - Elizabeth-nek a fájdalmai ellenére is mosolyra húzódott a szája.

- Tűnj innen, különben téged öllek meg a testvérem helyett! Egyáltalán hogy kerülsz ide, amikor nemrég vittek csak vissza a kórházba? Ráadásul nem is voltál magadnál, így pláne nem értem, hogy lehetsz most itt. A "játsszadózásunk" után egy egész napig kábának kellene lenned - Alan nem ismert együttérzést: olyan érces szavakat zúdított a kisfiúra, hogy ő azonnal összehúzta magát ijedtében. Elizabeth bár kifejezetten sajnálta a gyermeket, mégis örömeire szolgált a jelenléte, hiszen elterelte a férfi figyelmét a sanyargatásról.

- Nem voltam kórházban, nem tudom, miről beszélsz - jelentette ki a gyermek.

- Dehogynem, ne hazudj nekem!

- A tesóm és én itt élünk. A tesóm tényleg kórházban van, mert beteg a veséje. Valami nagyon rosszat csinálhattatok vele, mert egész nap rosszul érzem magam. Ikrek vagyunk, megérezzük egymás baját. Ne bántsátok őt!

- Hogyan kerültetek az elmeógyógyintézetbe? - bukott ki a kérdés Elizabeth-ből.

- Bezártak minket, mert biztosak vagyunk abban, hogy léteznek - apró ujjával Alanre mutatott, majd felé is fordult. - Minden este látunk titeket repülni a nagy, fekete szárnyaitokkal. Úgy köröztök az emberek fölött, mintha sasok lennétek, aztán lecsaptok rájuk, és elviszitek őket valahova. Téged is sokszor láttunk már.

- Nagyszerű. Most már elmehetsz. Nem veszem hasznodat.
- Nem megyek, amíg meg nem mondd, miért csak én és tesóm látunk titeket, más pedig nem. Bolondnak tartanak minket.
- Menj innen, különben nagyon megkeserülöd! - sziszegte a férfi.
- Nem! Bátor leszek, és itt maradok addig, amíg meg nem tudom az igazságot - vágta magát vigyázzállásba.
- Az alvilágiakat nem láthatja mindenki. Ti azért láhattok bennünket, mert valamelyik őstök épp az Alvilágban szenved, így összeköttetésben álltok egymással. Általában a szülők alvilági léte okozza ezt. A többi ember pedig vagy nem lát bennünket vagy csak egyszerű csavargóknak hisznek, persze a szemük egyik esetben sem képes befogadni a szárnyaink látványát - Elizabeth ekkor értette meg, hogy öccse miért tartotta nyűgnek a kabát viselését.
- Azt mondtad, szülők? A szüleink két évvel ezelőtt meghaltak motorbalesetben.
- Remek, ezek szerint meg is találtuk a kínatok forrását. Valószínűleg egész életükben gonoszak voltak, így haláluk után az Alvilágba kerültek. Köszönjétek meg nekik, hogy elmeroggyantaknak hisznek benneteket! Most leléphetsz - mondta gorombán, azzal több szót nem fecsérealt a gyermekre. Elizabeth-hez fordult. Felkapta a földről az egyik koszos injekciós tűt, és már

nekilátott volna annak tűjét tövig mélyeszteni a nő húsába, ha a kisleány fel nem sikkantott volna:

- Ne csináld!

- Még mindig itt vagy? Nem érted, hogy nem akarlak bántani? Menj innen, míg nem késő!

- Jó, csak eszembe jutott valami... Ha anyáék tényleg az Alvilágban vannak, és te is ott laksz, akkor nem tudnál átadni nekik egy üzenetet? Könnyen felismernéd őket, mert nagyon hasonlítok rájuk.

- Mondd, mit akarsz nekik üzeni, aztán takarodj innen! - Alan valósággal könyörgött neki.

- Csak annyit, hogy nagyon szeretjük őket - motyogta a gyermek, majd választ sem várva, bezárta maga után az ajtót.

- Na persze! Aki az Alvilágban él, azt nem szereti senki. Hihetetlen, milyen hazug ez a gyerek - háborgott. Nemtetszését tetteiben is kifejezte: a másik kezébe is vett egy fecskendő, és az elkövetkezendő percekben szitává szúrta valaha szeretett nővérét. Elizabeth szeméből könnyek záporoztak, de egy pissenést sem hallatott. Lelkét keserű gondolatok marcangolták: rettegett, hogy öccsét sosem kapja vissza.

Később aztán bekövetkezett a várva várt csend. Elizabeth füle elviselhetetlenül csengett, és fantomérzés kergette őrületbe: még mindig érezte a testébe fúródó, égető érzést keltő vékony tűket.

Tekintetét a karja azon részéhez irányította, ahonnan a legnagyobb fájdalmat érezte: a bőréen ejtett ezernyi, láthatatlan lyukon keresztül szüntelenül bugyogott fel a vére. Testvére eltűnt a látóköréből, így bármennyire is nehezére esett, felemelte a fejét, hogy megkeresse őt a tekintetével.

- Sikerült a terve - lehelte elégedetten, miután megállapította, hogy rajta kívül senki más nem tartózkodott a helyiségben.

Túlvilági búcsúzás

Vadul sajjó tagokkal ébredt. Testét puha paplan ölelte körbe. Karját és lábát hófehér kötések borították, melyeken kisebb foltokban átütött a sötétvörös vére.

- Csak hogy felébredtél - hallotta Paul féltő szavait. - Mi történt veled? Zúzódások borítanak mindenhol.

- Hol vagyunk?

- Itthon, a lakásunkban. - Elizabeth kissé felemelte a fejét, hogy a saját szemével bizonyosodjon meg arról, valóban igaz volt párja állítása. Megkönnyebbülten tapasztalta, hogy a saját ágyukban feküdt.

- Félájultan találtam rád az intézet udvarán. Úgy terveztem, hogy az elveszett beteg megtalálása után egyenesen hazajövök, de a kis Martin felhívott, hogy a pincében lévő hangoskodásától nem tudnak aludni.

- Bátor kölyök.

- Ez így van, de miből gondolod?

- Benyitott, miközben Alan kínozta engem.

Az elkövetkezendő fél óra azzal telt, hogy Elizabeth részletesen beszámolt a temetőben és az elmeógyógyintézet alagsorában történekről. Amint végzett, gondterhelten kifújta a levegőt.

Hosszú, óráknak tűnő percekig csak szorosan ölelték egymást, aztán Elizabeth-ből kibukott a mondat:

- A kislányunkat elrabolták. - Paul szája fanyar mosolyra görbült, aztán így szólt:

- Az nem lehet.

- Pedig így van. Meg kell keresnünk!

- Csak rosszat álmodhattál. Helena a nappaliban játszik, Lármás névre keresztelt plüss sárkányával.

- Ez biztos?

Paul válasz helyett elengedte szerelmét, és az ajtóhoz sétált. Kitérte azt, így az angyal azonnal meglátta a szoba közepén játszó kislányt, aki ugyanolyan lelkesedéssel kurjantgatott, mint amikor a valóságos sárkánykölyök hátán utazott.

- Te jóságos ég, milyen aprócska lett! - ejtette ki hangosan az első gondolatot, amely a nyelvére kúszott. Gyermeük ugyanis hihetetlen sebességgel fiatalodott olyannyira, hogy adott pillanatban másfél évesnek tűnt: megjelentek a babákra jellemző kerekded formái, és bár bőszen magyarázott plüss barátjának, az mindössze halandzsza formájában öltött testet.

- Miért történt ilyen gyorsan?

- Eddig kerestem rá a választ, de semmire sem jutottam. Viszont amint elmondtad, hogy elrabolták, világossá vált, mi történhetett: annak ellenére, hogy az alvilágiak egy ujjal sem nyúltak hozzá -

legalábbis ajánlom nekik, hogy így történt -, a gonosz kisugárzásuk felgyorsította a fiatalodásának folyamatát.

- Lehet, mégis jobban tettük volna, ha nem hallgatunk a szüleimre, és náluk hagyjuk őt - tűnődött az angyal. - Bár szenvedtünk volna a hiányától, de legalább nem tettük volna ki ekkora veszélynek. Fontos lenne a maradék kis életét kellemes percekkel kiszíneznünk, ha már az élettartamát nem hosszabbíthatjuk meg.

- Ezért is fogjuk a nap hátralevő részét egy boldog családként eltölteni.

- Nagyon örülnék, ha így lenne, de úgy érzem, muszáj megkeresnem a seregem. Mindannyian szétszóródtak az alvilági párujkkal, és félek, hozzám hasonlóan ők is kudarcot vallottak.

- Nem buktál el, hiszen a testvéred elérte a célját. Megértem a tettét. Persze nem a kínzásodat helyeslem, hanem az ötletet: igenis szükségünk van egy bennfentes személyre, aki rögtön riadóztat bennünket, amint az Alvilág vezére kapizsgálni kezd valamit.

- Úgy féltém őt. - Paul megértően bólintott. - Csak tudnám, hol keressem a harcosaimat. Ahányan vannak, annyi felé kóborolhattak el. Aggódom, hogy bajuk esett, hiszen hozzám hasonlóan ők sem találkoztak még romlott angyalokkal.

Paul leguggolt, s kezét Elizabeth térdére helyezte. Az angyal belesüppedt a férfi szeretetet sugárzó tekintetébe, mely hatására fokozott nyugalom áradt szét tagjaiban.

- A saját érdekedben javaslom, hogy mára kapcsold ki az agyad, és élvezzük az együtt töltött pillanatokat addig, amíg lehetőségünk van rá. Jót fog tenni.

És Elizabeth lelkének valóban jót tett az est hátralévő része, hiszen az meghitt családi hangulatban telt: játszottak Helenával, majd közös vacsorakészítés vette kezdetét. Az angyal akkor evett életében először padlizsánkrémet pirítóssal - étvágya jelentős szerepet játszott abban, hogy az asztal leszedésénél ne kelljen az ételmaradékokkal vesződni. Ezután újabb játék vette kezdetét, majd alvás előtt boldog történeteket meséltek a kislányuknak.

Másnap reggel Elizabeth Paul ölelő karjaiban ébredt. Szerelme mélyen aludt. Legszívesebben vele maradt volna, hogy szívében túlsordult boldogsággal nézhesse, ahogyan alszik, ám nem engedhette meg magának ezt a kényelmet. Óvatosan lefejtette hát magáról Pault, és csendben felöltözött.

Egy puszit nyomott a mélyen szundító kislánya homlokára, majd papírt és tollat kerített, hogy üzenetet írjon párjának: *"Ne aggódj, hamarosan itthon leszek! Megnézem, mi a helyzet odakint. Ha mégsem térnék vissza, vidd a szüleimhez Helenát!"*

A kora reggeli csípős hideg fejbe vágta és kijózanította. Nem sokat töprengett, merre induljon: egyenesen a temetőbe tért be. Rossz

előérzete volt, mely azóta fészkelte a szívében, amióta felébredt és rájött, hogy a szeretett családja körében töltött este csak egyszeri alkalom volt.

A temető fényes nappal messze nem tűnt olyan veszedelmesnek, mint amilyen éjjel volt. Bár így is hideg futkosott a hátán, amikor arra gondolt, hogy a föld alatt holttestek ezrei hevernek, mégsem érezte azt a vibráló erőt, mely előző alkalommal borzolta a kedélyét.

Kíváncsian fürkésző tekintettel vizslatta a sírköveket, miközben cipőjének talpa kitartóan nyikorgott a piszkosfehér murván. Néhányszor megtorpant, és megengedte magának, hogy belemerüljön a sírkőbe vésett hosszabb idézetbe, a halott aranyozott keretbe foglalt fényképébe, valamint az életnagyságú angyal szobrokba - utóbbi merengésre adott okot, ugyanis olyan gondosan kidolgozott angyalszobrok magasodtak egyes sírok fölé, hogy Elizabeth biztosra vette: azok készítője a saját szemével látta a saját - vezető beosztású - őrangyalát.

Éles sikoly zavarta meg a csendet. A hang irányába kapta a fejét, mely a hozzá legközelebb eső sírkamrából jött. Remélte, hogy csak a kimerültség játszadozott vele, ám amikor a fülét újból megütötte a kiáltás, azonnal cselekedett: bármennyire is irtózott a gondolattól, hogy le kell merészkednie egy sírkamrába, erőt

gyűjtött a szívét marcangoló jajveszékelésből, és kinyitotta a kisméretű vasajtót.

Annak ellenére, hogy az átlagosnál vastagabb talpú cipőt viselt, a sírkamrába vezető kőlépcsőn való lehaladás úgy hatott, mintha jégpáncélon lépdelne.

Időbe telt, mire a szeme hozzászokott a sötétséghez. Egy kisebb, lecsupasztott helyiségben találta magát. Koporsónak nyomát sem látta, azonban akadt más, melyen megakadt a szeme: a hideg helyiségből egy szűk folyosó nyílt, mely megtelt vaskos gyertyák sziporkázó fényével. Mivel a szűnni nem akaró sikoltás a folyosó végéből érkezett, azonnal magához ragadott egy gyertyát, és a hang irányába rohant.

Ahogy egyre beljebb haladt látta, hogy a komor folyosó egy emberektől zsúfolásig megtömött terembe nyílt, mely forrása volt a velőtrázó sikoltásnak.

Most ismerős hangokra figyelt fel: Gerald öblös kiáltását hallotta, de az nem jutott el a füléig, hogy pontosan miről szólt a kiáltás.

Egy rövid ideig úgy vélte, jobb lesz tisztes távolságból a hideg falnak préselődve leselkedni, nehogy a felbőszült alvilágiak tömkelege előtt találja magát. A rejtőzködésnek azonban hamar véget vetett, mivel egy hang a fejében meggyőzte, hogy Gerald jelenléte miatt nincs mitől félnie. A biztonság kedvéért azért felkészítette magát a legrosszabb eshetőségre: az őt érő támadásra.

Ennek érdekében sorra vette magában, milyen védekező testhelyzeteket lenne ajánlatos felvennie, hogy egy csapatnyi bukott angyal a lehető legkevesebb sebesülést okozza neki. Csakhogy félelme alaptalannak bizonyult:

- Végre ideértél! Tudnod kell valamiről - így Gerald. A férfi olyan hirtelen termett mellette, hogy Elizabeth-nek körülnézni sem maradt ideje. Amint az ezredes félelemmel átítatott szavai eljutottak a tudatáig, odébb tessékelte őt a látóköréből.

- Mondd, hogy ez csak egy rossz vicc! - Elizabeth-tel forgott a világ. Olyan heves fejfájása támadt, hogy ujjbegyeit a halántékára tapasztotta, erei őrült lüktetésének csillapítása érdekében. - Ez hogy történhetett? - Választ nem kapott, de nem is várt, hiszen a látottak beszédesebbek voltak bármely magyarázatnál: a kisméretű, csupasz helyiségben a saját harcosai sorakoztak. Szemeik szikrákat szórtak, izmaik pedig erőszakosan kidudorodtak a testüket fedő ruházat alól. Mindezek láttán vezérük méltán lélegezhetett volna fel, hiszen az eltökéltség és az erő lényeges alappillérei a sikeres harcnak. Örömködni azonban balgaság lett volna: Gerald kivételével minden harcos hófehér szárnyakkal rendelkezett, ám azok tövét szurokfekete tollak szennyezték. Mindegyikőjüknek akkora fájdalommal járt az ereikben folyó gonosz vér jelenléte, hogy hajukat tépve sikoltottak és jajveszékelték. Észre sem vették a

vezérüket, aki így különösebb gond nélkül tudott Geraldal beszélni.

- Ez hogy történhetett meg? - kérdezte újból. - Egyáltalán hogy lehet itt a Földön ennyi angyalnak szárnya, amikor eddig alig volt órangyal a csapatban? - A férfi mély levegővételei még az angyalok keserves siránkozása közepette is tisztán hallhatók voltak. Kisvártatva ezzel a válasszal szolgált:

- A sötétség mindig győzedelmeskedik a világosság felett. Most sem volt ez másképp. Ami pedig a szárnyakat illeti: az alvilági vér hozta le azokat a Túlvilágról. - Elizabeth döbbenetében csak némán tátogott, majd e kérdést tette fel:

- Ezek szerint te tudtad, hogy ez történik majd?

- Csak sejtettem. Segítettem megvalósítani a tervedet, mert reménykedtem, hogy a mi helyzetünk kivételes lesz.

Elizabeth borúsan végighordta tekintetét a fájdalomtól önkívületi állapotba esett harcosain, akik többségével bár sosem ápolt közvetlen kapcsolatot, mégsem kívánta volna nekik azon szenvedés átélését, melyet már ő maga is megtapasztalt.

Ajka a következő kérdésének első betűjét formálta, ám Gerald megelőzve őt így szólt:

- Amikor rájöttem, hogy visszafelé sül el a tervünk, lehoztam őket ide. Itt nem bánthatnak senkit.

- Az alvilágiak viszont lejöhetnek ide.

- Így van, hiszen ez az ő törzshelyük, viszont kétkem, hogy lemerészkednének addig, amíg mi itt vagyunk - fejtette ki a véleményét a férfi. - Emellett kizártnak tartom, hogy tovább mérgeznék őket. Hagyják inkább, hogy a beléjük juttatott vér tegye a dolgát, ugyanis az egy fehér angyalnál a legkisebb adagban is visszafordíthatatlan következményeket vonhat maga után. Van elég tiszta ember ezen a létsíkon. Velünk végeztek. - Elizabeth osztotta a férfi nézőpontját.

- Kevesebben vannak. Hol vannak a többiek?

- Jól látod: csupán a hadsereg fele van jelen. A csapat másik része erősebbnek bizonyult, így őket nem tudták megfertőzni. Tovább követik a parancsodat.

- Hogy találtál rájuk?

- Úgy fest, nem fogysz ki a kérdésekből - eresztett el egy alig észrevehető mosolyt Gerald, majd folytatta: - Nem volt nehéz dolgom: elmeógyógyintézet, kórház, hajléktalanszálló és öngyilkosok számára kedvelt helyszínek, mint például a Nagy Híd. Mindenhova ellátogattam, ahol az angyalaink bebizonyíthatták az alvilágiaknak, milyen felemelő érzés jót cselekedni.

- Hálás vagyok, amiért helyettem álltál a sereg élén. Úgy érzem, vezérként megbuktam. - Gerald hallgatásából arra a következtetésre jutott, hogy férfi is egyetértett a véleményével. Elizabeth kivételesen nem engedett több teret a benne csírázó

szégyenfoszlánynak, helyette inkább a megoldáson törte a fejét. - Vigyük őket az elmeegógyintézetbe! - adott hangot a megszületett döntésének.

- Botorság lenne, nem gondolod? Mint ahogyan a szárnyaikból is láthatod, nem bírják legyőzni a testükbe bocsájtott gonoszságot.

- Kenneth építette az intézmény kastélyát - fogott bele a magyarázatába az angyal. - Egyszer, amikor a túlvilági otthonában jártam említette, hogy a pinceszint alatt még egy szintet építettek ki: egy bonyolult labirintust, mely mérete megegyezik a hat szárnyból álló épület alapterületével. Az angyalaink hasonló vérmérgezésen mehettek át, mint én, csak nem olyan erős dózisban kaphatták a fertőzött vért. Ennek oka az lehet, hogy mindössze az alvilági párjaik okozták nekik a bajt, nem pedig Kegyetlen Fenség felesége és annak hű csatlósai. Tapasztalatból tudom, hogy visszafordítható az állapotuk. Csak annyit kell tennünk, hogy nem hagyjuk kiteljesedni bennük a sötétséget.

- Ezt hogy akarod elérni?

- Egyszerű: nem adjuk meg nekik a lehetőséget arra, hogy ártatlan életüket tegyenek tönkre. Mivel ők eleve túlvilágiak, csak akkor nő bennük a negatív érzés, ha éltetjük azt. - Néhány másodpercnyi töprengést követően hozzátette: - Tehát egyenként a labirintusba visszük őket.

- Nem vagyok benne biztos, hogy ez jó ötlet - ráncolta a homlokát Gerald, ám idővel eltűntek a kemény arcvonásai. - Rendben. Tedd azt, amit jónak látsz. A Bizottságnak nyomós oka volt rá, hogy téged tegyen meg vezérnek. Engedem hát, hogy kivedd a kezemből az irányítást. - Elizabeth biccentett.

- Paul egykori jó barátjával, Ryannel kezdünk.

- Őt nem találod köztük, ugyanis Ryan bizonyult a legerősebb csapattagnak: sikerült félig jóvátennie az alvilági társát. Tehetséges fickó.

- Ó, ez remek hír! Nincs több kiváltságosom, szóval ki szeretne elsőként velünk jönni? - intézte a kérdését a jajgatókhoz.

Egy Elizabeth-nél valamelyest fiatalabb nővel léptek be az elmeógyógyintézet kapuján. Éppen délelőtti levegőztetés folyt a hátsó udvarban, így gond nélkül bejutottak a házba. Pault nem kellett sokáig keresniük, hiszen az előtérben tartózkodott. Amint Elizabeth meglátta őt, egy kérdést kívánt felé intézni, de a férfi csendre intette:

- Helena biztonságban van. Rosszat sejtettem, így eleget tettem a leveledben foglaltaknak, és elvittem a szüleidhez. Megígértem nekik, hogy minél hamarabb érte megyünk. - Elizabeth nem tudott parancsolni az érzelmeinek: átadta Geraldnak a görcsösen belé kapaszkodó nőt, és szerelme nyakába borult.

- Bárcsak minden percben mellettem lennél! - Paul válasz helyett egy szoros öleléssel ajándékozta meg őt, majd a számára ismeretlen nőre irányította a figyelmét.

- Kivel érkeztetek? - Miután Elizabeth röviden összefoglalta, mit terveznek, Paul így szólt: - Őrült ötletnek tűnik, hogy a legalsó szinten egy csapat átalakuló félben lévő angyal tekeregjen, miközben idefent kezelés zajlik, de bízom a megérzésedben. - Kis szünet után folytatta: - Mindig is sejtettem, hogy a pince legtávolabbi részében lévő lakatra zárt ajtó egy lefelé vezető lépcsőt rejt, de valahogy sosem tulajdonítottam neki különösebb figyelmet. Kenneth-nek gazdag gyűjteménye van a régmúlt tébolyultjai számára kifejlesztett "gyógyító eszközökből", így a labirintussal együtt úgy tűnik, teljes a repertoár. Bár őszintén megvallom, sosem hallottam még arról, hogy valaha is efféle módszerhez folyamodtak volna.

- Azért nem hallhattál még erről, mert ez kifejezetten Kenneth találmánya. Elmesélte nekem, hogy önmagának építette. Minden este bezárkózott oda. Leláncolta magát, elaludt, majd krónikus alvajárási lévén felébredt, kiszabadította magát, és egészen reggelig bolyongott az alagútban.

- Így próbált kigyógyulni a betegségéből? - tűnődött Paul.

- Igen, és mint ahogy azt tudjuk, jelenleg is épelméjű, melyet nem a Túlvilág ajándékozott neki. A földi élete során vált egészségessé.

- Érdekes. Nem bánom, megpróbálhatjuk. Viszont nincs kulcsom az ajtóhoz, de feszítővas biztosan akad valahol. Menjetek le az alagsorba, hamarosan utánatok megyek!

Paul öt percig sem várakoztatta meg a jövevényeket, már utol is érte őket a szerszámmal.

- Kövessetek!

Elizabeth szeme elé hamarosan egy rozsdás vasajtó került.

- Biztos vagy benne, hogy ki tudjuk nyitni? Szerintem előbb hullik darabjaira - hallotta saját, aggodalommal átítatott hangját az angyal.

- Reméljük a legjobbakat - sóhajtott a Paul, azzal felemelte a feszítővasat - hogy annak vége éles koppanással találkozzon az egymásba olvadt ajtó szélével és tokjával - de Gerald kikapta a vasat a kezéből.

- Engedd meg, hogy átvegyem tőled! Úgy látom, én erősebb vagyok. - Paul eme erőfitogtató kijelentésre csak zavarodottan hümmögött.

Pillanatokon belül kitarult az ajtó. Elizabeth szentül hitte, hogy amint sikerül azt kinyitni, az arcukba tódul majd a poshadt, bűzös, időtlen idők óta megrekedt levegő, ám csodálkozva tapasztalta, hogy friss fuvallat csapta meg őket, mely megtisztította a tüdejüket.

- Ezt nevezem! - így Paul. - Kenneth gondoskodott a hely megfelelő szellőzéséről. Már tudom, miért van tele kürtőnyílással

az épület hátsó fala. - A férfi elsétált Elizabeth mellett, s ujjait végigsimította a falon. - Úgy tűnik, nincs villany. Sebaj, hoztam egy erős elemlámpát. - Egy hangos kattanás visszhangzását hallották, majd a szerkezet nagy erősségű fénye azonnal betöltötte a körülöttük lévő, tíz méter sugarú területet.

Paul megindult a betonlépcsőn, mely olyan széles volt, hogy Elizabeth bőven elfért mellette. Három lépcsőfordulót követően a lábuk már a betonpadlót érintette.

- Ez egy alagút - motyogta az angyal, s csodálkozva vizslatta a lekerekített szegélyű, acélszürke járatot. Paul fél lépést előre tett, hogy megvilágíthassa a szűk területet: az egy darabig egyenesen vezetett, majd a fény egy kanyarnak köszönhetően megtört.

- Érdekes, hogy mennyire tisztának és épnek tűnik annak ellenére, hogy Kenneth több évvel ezelőtt használta utoljára - jegyezte meg Paul.

- Hol lehet a vége? - tűnődött Gerald, aki hosszú ideje egy szót sem szólt.

- Nem tudom pontosan. A ház hátsó falában lévő kisebb ajtó lehet a kijárata, melyet az eddigi pályafutásom alatt egyszer sem nyitottunk ki.

- Azt az ajtót könnyen nyithatóvá kell tennünk. Reménykedjünk benne, hogy csak az nyitja majd ki, aki már legyőzte a gonosz vért - tűnődött Gerald.

- Mi van, csak nem félték tőlünk? - Elizabeth-nek elkerekedett a szeme, amikor megütötte a fülét az alvilági vérrel küzdő nő epés hangja.

- Csak a ti biztonságotok érdekében van erre szükség.

- Na persze! - E pökhendinek hangzó mondatát követően Elizabeth észrevette, hogy a nő szeme vadul tikkelt - ennek ellenére a feketeség megnyugtatóan lassan terjedt a tollain.

Gerald az ujjával olyannyira átfogta a gonosz angyal karját, hogy a nő háborogva felszisszent.

- Te itt maradsz! - parancsolta a férfi.

- Mégis hova máshova mehetnék?

- Meg kell erősíteni ezt az ajtót - bökött a háta mögé Paul, ügyet sem vetve a lázadó angyalra. - Várjatok fél percet, míg előkerítem a két gondnokot! Ők majd elintézik mindkét ajtót, én pedig a mi első játékosunkkal foglalkozom. Hozzatok még átváltozó félben lévő angyalokat!

Elizabeth birkapásztorként terelgette az intézetbe a goromba és bármely szép szóra hangosan felcsattanó angyalokat. Ahogy érkeztek az új jövevények, úgy küldték be őket az alagútba, megelőzve a tömörülést. A sereg gonosszá alakuló tagjai ellenszenves viselkedésük ellenére szembeszegülés nélkül sétáltak

be a rideg és sötét járatba. Amikor aztán végleg bekebelezte őket az alagút, még egy pissenésüket sem lehetett hallani.

Odakint már minden koromsötétbe borult, mire végeztek.

- Biztos, hogy ő az utolsó? - tudakolta Paul, kinek a homlokán a gyöngyöző verejték apró csillagokként ragyogtak az elemlámpa pislákoló fényében. Gerald bólintott.

- Mi a biztosíték arra, hogy tényleg kijózanodnak az útvesztőben? Félek, hogy addig tengődnek odabent, míg éhen nem halnak vagy egymásnak nem esnek. Mi lesz akkor, ha idő előtt kijutnak, és újból elkezdik az emberek sanyargatását? Vagy ha a beléjük juttatott sötét erőket nem sikerül legyőzniük? - kérdezte Paul.

- Térjünk vissza rá akkor, amikor mindezek megtörténtek - Gerald mérhetetlen gúnnyal ejtette ki a szavakat.

- Mondd már meg nekem, mivel váltom ki belőled ezt az ellenszenves modort? - csattant fel Paul türelmét veszítve. Gerald csak egy felismerhetetlen mondatot morgott, mire Paul megismételte a kérdést. Mivel arra már egyetlen hang formájában sem kapott választ, nem firtatta tovább a témát.

A felesleges marakodás helyett jobbnak látták, ha a két, szikár testalkatú, fiatal gondnok munkáját tesztelik: Elizabeth teljes lendületből nekirontott a bezárt ajtónak, miközben a kilincset lenyomva tartotta. Ezután Gerald és Paul egyszerre hátráltak

három lépést, majd szintén egy időben rohantak az ajtó felé. Mondani sem kell, az egy helyben, sziklaszilárdan állt. Ezután Paul megköszönte a gondnokok segítségét, majd közölte velük, hogy felmehetnek az irodájába, és hálája jeléül kivehetnek a hűtőből egy-egy alkoholmentes sört.

Elizabeth kis ideig még hallgatózott, hogy nem-e szűrődött ki nyugtalanító zaj a zárt vasajtón keresztül. Amikor megállapította, hogy az égvilágon semmit sem lehetett érzékelni a sereg önmagukkal viaskodó tagjainak jelenlétéből, a két, egymással versengő férfival együtt felment az emeletre.

- Paul, szükségem lenne rád a Túlvilágon. El tudnál egy kicsit szakadni innen? - tette fel a kérdést az angyal, amikor már az épület előterében sétáltak.

- Persze. Miért mennél oda?

- Meg kell mentenünk egy életet. Történetesen a kislányunkét. - Paul szeme kimeredt.

- Van még remény arra, hogy életben maradjon?

- Remény mindig van. Ezúttal pedig van egy tervem is. Gerald, kérlek, ismét tartsd a frontot! Amint tudok, visszatérek hozzátok. - Az ezredes a plafon felé emelte az orrát, úgy adta vezére tudomására, hogy bár nincs ínyére, de áll elébe a kihívásnak. Elizabeth-et újfent lelkiismeret furdalás emésztette.

"Sokkal jobb vezér lennék, ha az élet nem szólna folyton közbe. Ha csak az alvilágiak legyőzése lenne a feladatom, gond nélkül helyt állnék" - nyugtatta magát.

Már rettentően hiányzott neki a kislánya. Szívét a keserűség karmai marcangolták, amikor a fejébe furakodta magát a gondolat: ha szerencsénk van, gyermekük lelke még nem távozott el a csöppnyi testből.

- Az átjutás alatt ne tárd ki teljesen az elméd! Elég lesz nekünk az, ha a szüleid otthonát látjuk - így Paul.

Pillanatokon belül az üreges hegy landoló-termében találták magukat. Annak ellenére, hogy kifejezetten hangos puffanással értek földet, érkezéteket nem követte a családtagok lépteinek zaja.

Elizabeth és Paul átható pillantást váltott egymással, s egy emberként indultak a lakótér irányába. Az angyal út közben kinyújtotta visszanyert szárnyát, de többet nem törődött vele, hiszen gondolatai Helena körül kavargtak.

Paulnak még sosem volt alkalma betekintést nyerni egy angyalcsalád otthonába, így száját nyitva felejtve csodálkozott a földi lakóhelyekkel össze nem hasonlítható építményre: a hegy belülről egy egybefüggő, hatalmas tér volt, azonban a teret félig kialakított szintek határolták el, melyek lépcsőzetesen követték

egymást. A jövevényektől jobbra, vagy három méter magasságban egy nagyobb konyha helyezkedett el. Túloldalt, a második szinten egy kanapékkal telezsúfolt helyiség nyúlt ki. A harmadik emelet már olyan magasan állt, hogy képtelenség volt fellátni, azonban Elizabeth elmesélte a kíváncsi férfinak, hogy ott a szülei hálósobája foglalt helyet, azt követő szinten pedig külön-külön, az összes testvérnek a szobája. A sort Elizabeth szobája zárta, mely fölött már csak a landoló-terem volt.

Elizabeth most felidézte az otthonában töltött boldog családi pillanatokát: amikor a testvéreivel azon versenyeztek, ki tud hamarabb az ő szobájába repülni, majd onnan vissza a kiinduló pontba. Mosollyal az arcán emlékezett vissza a közösen eltöltött ebédekre és vacsorákra is, melyek befejező akkordjaként minden alkalommal a testvéreivel együtt játszott az otthonba bemerészkedő tündércsemetékkal. Amikor pedig arra gondolt, miképp olvasott éjszakákon át esti mesét a legfiatalabb öccsének, Alannek fülig húzódott a szája.

Az emlékek tengeréből egy aggodalommal túlfűtött kérdés sodorta ki:

- Elizabeth, ti vagytok azok? - édesanyja, Mary szavai voltak ezek, kinek hangja egészen közletről hallatszódott. Válasz helyett Elizabeth megragadta Paul karját, hogy néhány erős, földön történő szárnycspást követően a hang forrásánál teremhessenek.

A nappaliban minden egyes bútor úgy fogadta őket, ahogyan arra Elizabeth emlékezett: a földi létsík kanapéihoz képest sokkal mélyebb ülőfelületű, háttámla nélküli darabokból állt, szabályos ötszögbe rendezve. Elizabeth a szájához emelte a kezét, úgy sikkantott, ugyanis az alakzat közepén rögtön kiszúrt egy mélybarna, vastagabb gyökerekből szőtt baldachinos bölcsőt, mely mellett a nagyszülők aggódó tekintete kereszttüzében Helena pihent.

Mary le sem vette szemét a kiságyról, úgy szólalt meg:

- Örülünk, hogy ideértetek. Féltünk, hogy nem tudtok majd elköszönni tőle - hangja elcsuklott, majd a tenyerébe temette az arcát, így férje, Craig vette át a szót:

- Itt az ideje, hogy elbúcsúzzatok tőle. Talán még megéri a holnapot, de ebben Kenneth sem túl bizakodó.

A fiatal párnak egy árva hang sem jött ki a torkán, de nem is volt rá szükség, mert a nagyszülők nem kívántak párbeszédbe elegyedni velük. Helyette inkább a szoba széléhez sétáltak, és elrugaskodva a padlótól a saját hálószobájukba repültek.

Paul torkán keresztül szomorú sóhaj szakadt fel. Átkarolta párját, úgy lépett a bölcsőhöz.

- Nagyon hiányoztál - eresztett el egy kényszeredett mosolyt Elizabeth, amikor a csecsemőre nézett. A gyermek szeme ugyanolyan fényesen ragyogott, mint idősebb korában. Kerek,

pirosposzsgás arca és a takaró alól kilógó hurkás lába hétköznapi esetben ellágyította volna a szülők szívét, azonban az adott helyzet inkább félelmet és aggodalmat váltott ki belőlük.

- Felismer bennünket - öntötte szavakba észrevételét Elizabeth, majd megcirógatta a csöppség arcát. Pár másodpercig elvonatkoztatott a szörnyű ténytől, hogy gyermeke az élete végéhez közelített, annak érdekében, hogy a jelenre összpontosíthasson. Békességben nézték a mosolygó kisbabát, aki olykor-olykor egy velős kacajt eresztett el jelezvén, gyakrabban kívánja látni a szüleit. Elizabeth görcsösen kapaszkodott az adott pillanatba, azonban az hamar véget ért.

- Gyorsan kell cselekednünk - jelentette ki.

- Mi a terved?

- Majd elmondom út közben. Siessünk! - Paul tétován bölintott, és mintha egy repedt tojást nyalábolt volna fel, úgy fogta meg Helenát.

- Tudjuk, hova szeretnél menni és miért. - Elizabeth átlesett a saját válla fölött. Édesapja volt az. - A Halhatatlanság Szérumát termelő növény csak minden századik évben virágzik. Ha van is friss virág, megszámlálhatatlan túlvilági személy vár rá, hogy a haldokló rokonai kapjanak belőle. Mivel harcban állunk az alvilágiakkal, vezér léted miatt biztos vagyok benne, hogy neked adnák a gyógynövényből kinyert szert. Azonban kérlek, vegyél számításba

néhány dolgot: ha valóban a tiéd lesz, meg tudtok-e birkózni a tudattal, hogy valakitől, aki hosszú ideje reménykedve várja a szert, hoppon marad, és meghal. Mertek-e rendelkezni a kislányotok élete felett? Utólag balgaság a szemetekre vetni, de meg kellett volna kérdeznetek Helenát erről az eshetőségről, amikor még tudott beszélni. Meglehet, nem fogta volna fel, de mégis meghozott volna egy döntést. Honnan tudjátok, hogy akar-e egyáltalán halhatatlanná válni? El bírná-e viselni, hogy egy idő után meghalnak körülötte a személyek? - Craig észrevehette Paul csodálkozó ábrázatát, mert hozzáfűzte mondandójához: - A túlvilági személyek sem halhatatlanok, ám a világunk közelebb van a Mennyhez, mint a földi létsíkhöz, mi hosszabb ideig élünk. Mivel a kapunk megnyílt általad, bonyolódott a helyzet: a végleg ide költözött földiek szervezete beállt a mi ritmusunkra, így ők is hasonló kort élnek meg, mint mi. Akik pedig hol itt vannak, hol ott, a testük sajnos kimerül a létsík-váltásoktól, így éveken belül meghalnak. A hírekben hallottam - utóbbi mondatát pótlólag fűzte a mondandójához, amint szemet szúrt neki a jelenlévők megrökönyödése.

- Ezt komolyan mondod? - Paul le sem tagadhatta volna ijedtségét. A válasz határozott bólintás képében érkezett. - Ezek szerint a kapunyitással temérdek embert küldtem a biztos halálba - vonta le a következtetést. Fejéből másodpercek törtrésze alatt szaladt ki a

vér, ujjai zaklatottan doboltak a combján. Elizabeth félt, hogy szerelme önmarcangolásába kezd, ezért közbelépett:

- Paul, mindenki a saját belátása szerint dönt arról, hogy átlépi-e a földi létsíkot vagy sem. Kérlek, ne ostorozd magad emiatt! Te sem tudtad, hogy ez lesz a következménye. Ráadásul még nem is tudjuk biztosan, hogy valóban igaz-e a hír. Nincs is rá bizonyíték, hiszen csak nemrég nyílt ki a kapu. - Craig mély levegőt vett, hogy belefoghasson mindazon információk közlésébe, melyre a már elmondottakon túl szert tett, de a mögötte toporgó felesége akkorát csípett a karjába, hogy egy morcos felszisszenést követően elcsendesedett.

- Megyünk az Őrzőhelyre - közölte később Elizabeth.

A nagyszülők beleegyező biccentése után az angyalok felkapták Helenát és Pault, és felrepültek velük az otthon legfelső emeletére, hogy onnan leszállhassanak a Túlvilág illatos virágokkal zsúfolt füves mezejére. Elizabeth leszállás közben egy szárnycsapások nélküli zuhanást is ejtett, hogy a kis kalanddal nevetésre készítse gyermekét.

- Még sosem jártunk itt. Szabad egyáltalán bemennünk? - tűnődött az újdonsült édesanya.

- Ide mindenki ellátogathat. Eddig azért nem tettük, mert nem volt rá szükség - válaszolta Mary egyszerűen.

Egy kisebb erdő szélén álltak. A fák levelei nem zizegtek az őket felborzoló szellőtől, és a látogatók orrát sem csiklandozta a természet illata.

- Minden olyan élettelen - merengett Paul.

- Itt az összes élőlény titkot őriz, ezért nem kommunikálnak velünk sem az állatok, sem a növények.

Elizabeth fülét váratlanul távoli léptek zaja ütötte meg, melynek tulajdonosa nem késlekedett önmaga felfedésével: nyomban előbújt egy nagyobb fa mögül.

- Üdvözöllek benneteket! - köszöntötte őket vékony hangon az ismeretlen, középkorú nő, kinek testalkata teljes ellentéte volt a hangjával: vagy két méter magasra nőtt, és a búvóhelyeként szolgáló vaskos fatörzsszel azonos szélességű, zömök testalkatot tudhatott magáénak. Bozontos szemöldöke és mélybarna szeme különös tekintetet varázsolt számára, melyet kiugró állkapcsa még jobban kihangsúlyozott. Egy egyszerű, világosbarna, zsákszerű lepedőt viselt, melyet varrás híján kitéptek a megfelelő helyeken, hogy gazdája rajta keresztül bújtathassa ki a fejét és a karját.

- Ti vagytok az első látogatóim, legalábbis azt hiszem. Őszinte leszek: fogalmam sincs, mit kell tennem. Mondták, de elfelejtettem. - Elizabeth nyugtalan pillantást váltott szeretteivel. Kis habozás után rápillantott a karjában mélyen

szundító csecsemőjére, kinek látványa nem hagyta elkalandozni a gondolatait.

- Ezek szerint nemrég kerültél ide - vonta le a következtetést.

- Igen. A Földről jöttem. A betegségem miatt mindenem elveszítettem... Hosszú sztori. Amint megtudtam, hogy lehetőség van átjutni ide, nem tévováztam. Bár félek, el fogom veszíteni a munkámat, hiszen rossz a memóriám - panaszkodott a nő. Elizabeth általában szívesen elegyedett hosszú párbeszédbe a közvetlen személyekkel, ám adott pillanatban olyan sürgetőnek érezte a helyzetüket, hogy még a nő nevét sem akarta tudni.

- Azt azért meg tudod mondani, hol van a Halhatatlanság Széruma?

- Hogy mi? - nézett sután a nő. Paul felszisszent, majd így szólt:

- Egy fontos szert rejtő erdőben vagyunk. Feltételezem, azért neveztek ki őrré, hogy védelmezd ezt a helyet. Minden biztonnal azt is közölték veled, pontosan hol található a szérum. - A nő a fejét vakarta, majd hosszas tépelődést követően megvonta a vállát. Paul nem adta fel, tovább faggatózott. Ez kapóra jött a család többi tagjának, hiszen különösebb gond nélkül kereshették önállóan a szérumot.

Elizabeth attól tartott, hogy a negatív közegben gyermeke egyszer csak megszűnik létezni. Amikor erre gondolt, azonnal elzárkózott e szörnyű feltételezéstől, hiszen nem akarta bevonzani a bajt.

Nehezére esett összpontosítani a feladatra, hiszen minduntalan azon kapta magát, hogy Helena szívverését figyelte: ahogy az apró szerv dobbanásait érezte a saját mellkasán, úgy tűnt, mintha az valamit jelezni kívánt volna felé. Mikor az édesanya aztán megkísérelte a feladatra terelni a gondolatait észrevette, hogy jóval messzebb merészkedett a többiekénél: már nem a szórtan elhelyezkedő fák és bokrok között kószált a földet pásztázva, hanem az időközben felfedezett, alig kitaposott ösvényre tévedt, melyet pár lépést követően el is nyelt a sűrűsödő növényzet.

Bízott benne, hogy Helenával a karjában az erdő szíve felé haladt. Elképzelte, hogy amikor megérkeznek oda friss, levegőben keringő élet illata fogja körbeölelni őket. A rengeteg közepébe érve azonban e reménye nem igazolódott be: bár a rideg falevelek közül utat tört magának a napfény, az mégis erőtlen volt.

Továbbhaladva egy kisebb, kör alakú tisztáshoz értek, melyet sűrűn nőtt fák kereteztek.

Az angyal képtelen volt tüzetesebben körülnézni, ugyanis kislánya akkora sírásba fogott, melyhez foghatót még sosem tapasztalt. Az anyán úrrá lett a pánik. Tisztában volt azzal, hogy olyan messzire merészkedtek, hogy szerettei még Helena velőtrázó sírását sem hallhatták meg, így ha bármi baj adódna, nem tudnak a segítségükre sietni.

"Mégis mi bajunk lehetne a Túlvilágon? Ne keverd össze a földi léttel!" - dorgálta magát, melytől megnyugodott. Vele ellentétben azonban Helena megállás nélkül méltatlankodott. Édesanyja kétségbeesve törte a fejét, mit szeretne a kislánya, végül valami az súgta neki, tegye le a földre.

Elizabeth-nek elkerekedett a szeme, amikor alaposabban is megszemlélte a füves területet: az hemzsegett a szárnyal rendelkező egerektől és pockoktól. Kis híján felkapta a sírásból gügyögésbe fogó gyermekét. Félt, hogy az állatok eleségnek nézik őt, ám amikor észrevette, hogy azok ügyet sem vetve rá üveges szemmel mászkáltak fel, s alá, egyre kevésbé érezte veszélyben a csecsemőt.

- Helena, mit művelsz? - Elizabeth-et valósággal megrémítette kislánya tette: hátáról a hasára fordult, és nagy erőlködés árán mászni kezdett. Látszott rajta, hogy fölöttébb megerőltette az egyszerűnek tűnő mozdulatsor végrehajtása - hiszen az izomzata is visszafejlődött, így nem bírta el magát -, mégis eltökélten kúszott előre. Édesanyja leguggolt mellé. Végigsimította az ujjait Helena csökevényes, parányi pihetollakkal fedett szárnyán, majd megkérdezte tőle, miben tudna neki segíteni. A gyermek tettekben felelt: egy, a közelükben lévő kisebb domb felé nyújtózkodott, mely valamelyik állatcsalád odúja lehetett. A kisebb domb telis-tele

volt virágokkal, melyek nem illatoztak, és nem is éltek. Mínta megfagytak volna.

- Ez nem is egy állatcsalád otthona, hanem egy rejtekhely, ugye, Kislányom? - kérdezte Elizabeth, amikor Helena már az egész felsőtestével az üregbe bújt. Minél beljebb mászott, annál boldogabban kacagott. Az anya aggódó pillantást vetett a közelükben kószáló állatokra: azok még mindig bambán kóvályogtak lassan és céltalanul, így ő magabiztosan húzta ki a csecsemőt az üregből. Helena ekkor felháborodottan sírva fakadt, de amint meglátta édesanyját, ahogy kezével az odú belsejében matatott, lecsillapodott.

Az angyal kitartóan tapogatózott az üregben attól tartva, hogy odabent valami tőből leharapja a kezét. Szerencsére e szörnyűség nem szenvedte el, de a szérumot sem találta: csak sárral borított gallyakat markolt, semmi mást.

Könnyen feladta volna, ha lánya reakciójából nem feltételezte volna azt, hogy közel járt a keresett szer megleléséhez.

- Egy hajszál választ el attól, hogy Helena életben maradjon - biztatta magát. Saját szavai erőt adtak neki és további tettekre ösztökélték: kezdetben körmei a nyirkos földet kaparták, majd ujjai egészen zsibbadásig vad ásásba fogtak. Erőfeszítését végül siker koronázta: megragadta a földben lapuló keskeny, domború mintákkal díszített üvegcsét, és magához húzta. Szabad kezével

kisöpörte arcából a kósza hajtincseit, másik kezével pedig megforgatta a tárgyat, hogy jobban szemügyre vehesse: az egy zafírkék fiola volt, melyre apró, domború üvegrózsákat illesztettek.

- Megvan, Helena! Sikerült! Növényt kellett volna keresnünk, de úgy tűnik, valaki már kinyerte belőle a szert, és üvegbe zárva ide rejtette - sóhajtott fel, mire gyermeke elkacagta magát. - Milyen csodálatos teremtés vagy! Minden erőddel igyekeztél, hogy mutasd nekem az utat. Benned van a túlélés ösztöne. - Szabad kezével egy határozott mozdulattal kihúzta az üveg dugóját. Feleslegesnek tűnt azonban a nagy lendület, hiszen az nem tanúsított különösebb ellenállást.

Émelyítő bűz csapta meg az orrát, mely leginkább a földi lakásuk szekrényében lógó molyirtó szagára emlékeztette.

Gyermeke egy pissenést sem hallatott, csak csendesen szuszogott, olykor pedig felsóhajtott. Elizabeth meg volt róla győződve, hogy kislánya ekképp jelezte felé: készen áll. Nem is tétlenkedett tovább: ölébe kapta a csöppséget, és karjával alátámasztotta a fejét. A következő lépés az lett volna, hogy enyhe nyomást gyakoroljon az állkapcsára, arra készítve, hogy kinyissa a száját, ám Helena fürgébb volt: magától is kítátotta azt.

- Semmi baj. Megmentelek. - E mondatok kíséretében csorgatta a gyermek torkára a rozsdabarna folyadékot, melyet ő készségesen kortyolt.

Innentől felgyorsultak az események: egy éles sikoly akarta darabokra törni Elizabeth koponyáját, melyet aztán két öblös kiáltás követett. Az angyal a hang irányába kapta a fejét: szüleit és párját pillantotta meg, akik egyszerre rohantak feléjük. Értetlenkedve fordult vissza a gyermekhez, kinek teste már erőtlenül lógott a karján.

- Mit tettél? - hallotta Paul vádló hangját, melynél egészen addig úgy gondolta, nem létezik rosszabb, míg a rémületben úszó szemébe nem nézett. Mary most elvette tőle Helenát. A földre fektette, hogy Paul újraélesztésbe kezdhessen.

- Elizabeth, ez nem az igazi szérum! - torkollta le az önuralmát vesztett édesapja. - Látod a körülöttünk hemzsegó állatokat? Ha az eredeti szert őriznék, harcba szállnának ellenünk, és az életük árán is megvédenék azt. Itt azért ilyen élettelen minden, mert valaki már megelőzött bennünket. Nincs mi éltesse az élőlényeket, ezért ridegek és lelketlenek - hadarta megrovón. Elizabeth nem reagált a mondatokra.

Legszívesebben megszűnt volna létezni. Marta a lelkét a tudat, hogy a halálba segítette a saját gyermekét. Az sem vigasztalta, hogy Helena gesztikulációval fejezte ki a szérum iránti vágyát. Már sosem tudhatja meg, hogy a gyermek felismerte-e a hamis szert, továbbá azt sem, hogy az élni akarás hajtotta-e őt vagy csak elbúcsúzni készült a világtól.

Csípő könnyben úszó szemmel tekintett fel szeretteire, kik mindannyian őt nézték. Mozgott a szájuk, de annyira zúgott a füle és zakatolt a szíve, hogy egy hangfoszlány sem ért el hozzá.

Lánya ernyedte testére nézett: rongybabaként terült el a földön. Gyönyörű arca végtelenül nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak tűnt. Mintha békére lelt volna.

Hosszú percekbe telt, mire képessé vált a racionális gondolkodásra. Meg hánytá-vetette magában a történéseket, csak azután tudott érthető, összefüggő mondatokat alkotni: elmesélte, mi minden történt, miután Helenával együtt lehagyta a család többi tagját.

Később megtudta, hogy szerettei azért maradtak le, mert egy agg botorkált ki a fák sűrűjéből. Az idős angyal haldokolni ment volna az erdőbe, több évtizeddel ezelőtt. Mivel nem érte utol a halál, az életét tette fel azért, hogy társuljon a Halhatatlanság Szérumának őrzői közé. Egy lényeges információt adott át Paulnak és a nagyszülőknek: nemrég egy illető ólalkodott az erdőben. Megfenyegette őt, hogy elpusztítja a családját, ha nem mondja meg, merre található a szer. A köztük kialakuló szóváltásban aztán az idegen személy kerekedett felül. Amint tudomására jutott a keresett tárgy holléte, azonnal továbbállt. Az őt állította, hogy azóta változott át a hely élővilága életteleenné. Óvva intette a látogatókat, fel ne használják a talált szérumot, ugyanis senki sem tudja mi az, és mire képes.

Paul most leguggolt Elizabeth mellé. Kezét a nő vállára helyezte, majd megszorította azt. Lehorgasztott fejjel bocsánatot kért a kirohanásáért, majd így szólt:

- Ennek így kellett történnie. Helena tudta, hogy közel a vég, így fel akarta gyorsítani a haldoklásának idejét. Ne magad okold! - Elizabeth egy szóval sem reagált a mondataira, helyette így szólt:

- Lucy lopta el a szérumot. Ez magyarázatot ad arra, hogy mit keresett ezen a létsíkon. A szerrel bebiztosította magát és Kegyetlen Fenséget: ha elpusztul az Alvilág, ők a szer által akkor is örökké élhetnek. - Paul rosszállóan csóválta a fejét.

- Ez erőt ad nekünk, hogy győzedelmeskedjünk felettük. - Elizabeth nem válaszolt, de a lelke mélyén egyetértett.

- El kell búcsúznunk Helenától - nyögte végül bűnbánattól meggyötört hangon.

- Rendben. Temessük el.

- Eltemetni? Úgy érted a földbe? - Mary nem leplezte a csodálkozását. - Ha a Túlvilágon egy lelketlen testet a földbe temetsz, azonnal kidobja magából.

- Az elhunyt angyalokat kivétel nélkül el kell kísérni az utolsó repülésükre - magyarázta Craig. - Ez azt jelenti, hogy a közeli hozzátartozóik levetik őket a Búcsú Hegyről, miután a szárnyukat levágják. Lelkük így megnyugszik, porrá vált testük pedig örökké a mélyben tomboló vulkán belsejében kering. - Elizabeth a szeme

sarkából észrevette, hogy szerelme arcára a kétségbeesés vonalai gyülekeznek.

- Biztos ez a legemberségesebb módja a búcsúzásnak?

- Helena nem csak ember volt, hanem túlvilági személy is. A Túlvilág hozta őt létre. Annak ellenére, hogy embervér is csörgedezett az ereiben, e világnak mindennél nagyobb befolyása van a sorsára - Elizabeth lomhán ejtette ki a szavakat.

- Értem, viszont a szárnyát nem engedem levágni - közölte konokul.

- Úgy tudom, a szertartás ezen része csak a kifejlett szárnyal rendelkezőkre vonatkozik - így Mary.

- Rendben - lélegzett fel Paul. - Akkor szóljunk a rokonainknak! Megszakad a szívem, ha arra gondolok, hogy a szüleim a búcsúzáskor látják őt először és utoljára. - A férfi valószínűleg fel sem fogta, hogy szavai mekkora kézzúrásaként hatoltak Elizabeth szívébe.

- Csak szülők vagy azok hiányában további rokonai kísérhetik utolsó repülésére a halott angyalt - közölte Craig.

- Miért? A nagyszülők is elköszönhetnek tőle.

- A Túlvilág szerint nem, és nem a törvények vagy a hagyomány végett, hanem mert a hegy nem engedi.

Mary és Craig búcsúzásképp egyszerre ölelték meg az unokájuk testét.

A gyászoló szülők tudták, hogy minél inkább halogatják a nagy feladatot, annál fájdalmasabb lesz megválni a csöppnyi gyermektől. Behunyták hát a szemüket, és erősen összpontosítottak azon bizonyos hegyre, melyről már oly sok túlvilági személy testét vetették le.

Amikor megérkeztek, nem mertek körülnézni, viszont hallották a mélyben bugyogó vulkán agresszív dühöngését. Biztosak voltak abban, hogy a hang hosszú ideig fogja kísértetni őket álmukban.

Elizabeth remegő lábbal állt a szakadék szélén, Paul azonban nem engedhette meg magának, hogy a gyengeség uralkodjon rajta, hiszen karjában erősen kellett tartania a kislányát.

Út közben megfogadták, hogy bármennyire is nehéz lesz, nem hullajtanak könnyeket, hiszen gyermekük azt biztosan nem szeretne volna. Éppen ezért torkukban egy-egy hatalmas, tüskés gombóccal küzdöttek, miközben pusztit nyomtak a kislány homlokára.

- Kezdjük el! - szólt az édesanya. Paul válaszul kinyújtotta a karját kezében a kihűlt testű Helenával. Elizabeth ujjai is a gyermek hátára simultak. Egy röpké másodperc erejéig összetalálkozott a tekintetük. Meg sem kellett pisszenniük, a másik megakadt lélegzetéből tudták, mikor érkezett el az idő. Paul elernyesztette az ujjait, mire a kislány teste legurult azokról. Elizabeth megfogadta,

hogy nem nézi végig a zuhanást, de amikor szerelme elengedte Helenát, meggondolta magát: úgy vélte, tartozott annyival gyermekének, hogy részese legyen az utolsó repülésének.

Szívét a bűntudat szaggatta, amikor a lelketlen testet zuhanni látta a zord, nyirkos és jéghideg sziklák között.

Egy darabig reménykedett, hogy az utolsó pillanatban Helena felébred, és egy csoda folytán képes használni a csökevényes szárnyát. A felnőttek fülét megüti a gyermek vidám kacaja, aki amint eléri a kellő magasságot, abbahagyja a szárnycsapkodást, és az édesapja ölébe esik. A szülők úgy szorítják meg Helena erőlködéstől felhevült csöppnyi testét, hogy a kislánynak levegő után kell kapkodnia.

A képzelet azonban nem mindig azonos a valósággal: Elizabeth most egy halk csobbanást észlelt, mely meglehet, gyermeke testének vörösen izzó lávába pottyanását jelezte.

- Elment - nyögte. Szava után elvesztette az egyensúlyát, és előre dőlt. Nem kívánt ellenkezni a gravitációval, ezért ellazította minden izmát. Érezte, ahogy Paul karon ragadta, de nem elég erősen, így kicsúszott a kezei közül.

Az angyalt most erősen fejbe ütötte valami: közvetlenül a szakadék szélén egy láthatatlan fal képezett akadályt az élő személyek részére. A gyászoló édesanya a falnak támaszkodva tápázkodott fel. Amikor már biztosan állt a lábán, a párjához fordult. Szerette

volna megölelni, de Paul elutasította a közeledését. Az angyal kissé értetlenül, ám mégis beletörődve hajtotta le a fejét. A férfi behajlított mutatóujjával felemelte szerelme fejét, majd két kezét a vállára helyezte, és száznyolcvan fokban megfordította. Elizabeth nem hitt a szemének: közvetlenül előttük lebegett két, szárnyukat hevesen verdeső kolibri. Bár az állatok képtelenek voltak kifejezni örömüket, a kisugárzásuk arra engedett következtetni, hogy végtelenül szabad lélekkel rendelkeztek.

- Helena lelke velünk maradt - így Paul. - Ez a két madár az állat-
másaink. A kislányunk a kettejük lelkét birtokolta, míg a madarak
testét Kenneth őrizte. Ezek szerint Helena lelke halála után újból
kettévált, és a kis lelkek visszaszálltak az eredeti otthonukba.
Valószínűleg Kenneth észrevette, hogy feléledtek a madarak, ezért
kiengedte őket.

- A feltételezés a valóságban is megállja a helyét. - A hátuk mögül
érkező határozott, keményen kiejtett mondatra a gyászoló pár
megpördült a tengelye körül. Kenneth földig érő, bordó
selyemköpenyben feszített előttük. Grófhoz méltó, tiszteletet
parancsoló és figyelmet követelő testtartása nyomban elhallgattatta
őket. - Amint a ketrechen mozgólódást észleltem, kinyitottam az
ajtáját. Szomorú a gyermek halála, ámbár engedjétek meg, hogy
megjegyezzem: így kellett történnie. Feladata volt, melyet teljesített.

- Lehet, még mindig életben lenne, ha nem mentünk volna el felkutatni a Halhatatlanság Szérumát, és nem adtam volna be neki a hamis szert - vetette saját szemére a keserű igazságot Elizabeth. Az angyal őszintén remélte, hogy a bölcs majd vigaszt nyújt neki, de csalódnia kellett, ugyanis az agg egy árva szót sem szólt.

Hosszú szünet következett, mely alatt az angyal a mélybe bámult. A fortyogó láva felpattanó cseppjeit már nem látta, de a vulkán goromba morgását még tisztán hallotta.

- Ideje mennünk - törte meg a csendet Paul. Elizabeth könnytől izzó szemmel pislogott rá, majd bólintott.

- Kövessetek a hajlékomba! Mondandóm van számotokra - közölte Kenneth.

A köddé vált nyomában

A fiatal pár elfogadta a meghívást. Rövid időn belül a lenyugvó Naptól bíbor színben morajló tenger partjához értek, majd onnan a tengerpart melletti kisebb erdőbe mentek. Elizabeth dobhártyáját karcolta a madarak örömteli dalolása és az apró tündérfajak vidám kacaja. Kedve lett volna az összes boldog lényt elhallgattatni, hogy önmagába fordulhasson és gyászolhasson. Azt kívánta, bárcsak feláldozhatta volna magát Helena helyett, hiszen akkor nem egy ártatlan léleknek kellett volna meghalnia - ő úgysem tudta a hadseregét irányítani, legalább egy hasztalan angyallal kevesebb létezett volna.

Önmarcangolásából Paul zökkenetett ki, hiszen a nevén szólongatta őt. A férfi épp felnyitotta a Kenneth otthonához vezető, avar borította csapóajtót, azután pedig letessékelte a jelenlévőket.

- A saját otthonomba senki ne invitáljon be - morogta dacosan a gróf.

Egy végtelenbe nyúló, gyökerek alkotta lépcsősor vezetett a tenger feneké alá. A lépcsőház falát ugyancsak gyökerek fedték, melyek némelyikét Elizabeth kapaszkodóként használt.

Amikor a lépcső végére értek, Kenneth megelőzte a párt, ugyanis a bejárati ajtó hajszalerek alkotta kilincse nem moccan meg akárkinek: a gróf az ujjait a kilincsre helyezte, mely hatására azonnal feléledtek az egymásba fonódott hajszalerek: kezdetben csak kíváncsian nyújtózkodtak, majd felbátorodva egyre hosszabbra engedték magukat. Egyenesen az agg fejéhez kúsztak. Kezdetben csak simogatták a halántékát, majd egy óvatlan pillanatban felszakították a bőrét, és a lüktető ereibe bújtak. Elizabeth nem lepődött meg a közjátékon, ugyanis jól ismerte már Kenneth otthonának e szokását: így bizonyosodott meg arról, hogy nem illetéktelenek lépnek át a küszöbén.

- Fáradjatok be! - így a gróf, kinek olyannyira szívéhez nőhetett az általa megálmodott elmeegógyintézet, hogy a túlvilági otthonában felépítette annak hasonmását.

Egyenesen az igazgatói iroda felé tartottak. Amint betértek a helyiségbe, Kenneth gondosan bezárta maguk mögött az ajtót. Elizabeth e cselekedetét nem hagyta szó nélkül:

- Mintha attól félnél, hogy ebben az üres épületben bárki is meghallana bennünket.

- A feltételezés helyes.

- Azt akarod mondani, hogy tébolyultakat is telepítettél az általam vezetett földi elmeegógyintézet ikertestvérébe, azaz ide? - meredt ki Paul szeme. - Itt nincsenek is betegek, hiszen a túlvilági erők annyi

negatív érzést nyelnek el, hogy itt nem létezik a betegség fogalma. - Kenneth türelmetlenül dobolt a lábával, majd így felelt:

- Nem azért vagyunk itt, hogy a magánéletemben vájkálj. Amennyiben méltóztatnál elhallgatni, belekezdenék a mondandómba. - Paul egy biccentéssel adta a vendéglátó tudtára, hogy kész csendben végighallgatni a beszédét.

- Két ok miatt hívtalak ide benneteket. Az egyik az, hogy Gerald tudomásomra hozta a tényt, miszerint elfogytak a Földre bocsájtott tartalék csapataink. Nem fertőződtek meg többen, csupán nem bírják követni a pusztítást. Erőtlenek. - Elizabeth hirtelen jelentkező gyomorgörcse sokszorosára fokozódott, amint a gróf tovább folytatta a beszédét: - Botorság azt hinni, hogy a Túlvilági Bizottság nincs tisztában azzal, mire készülsz, Elizabeth. Közel állsz a tűzhöz.

- Hogy tudták meg a tervem? - nyögte az angyal.

- Bár minimálisan, de kapcsolatban állnak az Alvilág Urával, így személyesen tőle tudják. Kegyetlen Fenség átlát rajtad, és ezt örömmel hozta a vezetőink tudomására. - Elizabeth ezen információk hallatán legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében. "Nem is tudom, miért képzeltem azt, hogy sunyi módon titokban tarthatom az ügyködésünket" - vetette a saját szemére.

- Ezek szerint mindenki számára világos, mire készülök. - A gróf egy barátságtalan kacajt hallatott, majd ezt kérdezte:

- Miért is köntörfalazol? Azért nem öntöd szavakba a szándékodat, mert attól félsz, hogy olyasvalaki tudomására jut, akinek eddig még csak sejtése volt felőle? Vagy talán attól tartasz, hogy ha hangosan kimondod, akkor már képtelenség megváltoztatni azt? - Nem hagyott időt megválaszolni a kérdéseket, mert tovább folytatta: - El akarod pusztítani az Alvilágot, nincs igazam? Még hozzá egy igencsak furfangos tervet eszeltél ki: jobbá akarod tenni azon alvilágiak lelkét, akiknek engedélyezett átjutni a földi létsíkra. - Elizabeth szégyenkezve bólintott. A bűnbánat emésztette, hiszen jól tudta, hogy messze nem e feladatra kapta a megbízatást.

"Mégis hogy gondoltam ezt? Nem pusztíthatok el egy egész létsíkot" - szállt szembe önmagával.

Hosszú, kínos csend beálltát követően a gróf újból megszólalt:

- Legalább velem megbeszélhetted volna az elméletedet. Kétkem, hogy tisztában vagy a negatív végkimenetellel: könnyen fordulhat is a kocka, és a mi létsíkunk pusztul el. Nem vagyok a változtatás ellen, de eme új módszer kipróbálásához nem ez a megfelelő alkalom.

- Mit tehetnék ezek után? - tette fel a kérdést zúgó fejjel az angyal.

- Már semmit - felelte a gróf, majd kis tépelődést követően így szólt: - Tudok mindent, ami ennek az épületnek a hasonmásában történik. Többek között azt is, Paul, hogy annak idején goromba módon darabjaira szereltétek és tönkretettétek valamennyi,

pszichés betegek számára készített gyógyszerközt. Van fogalmad róla, azok milyen becses kincseim voltak nekem?

- Kérlek, ne most nyissunk vitát arról, hogy abban a helyzetben mi lett volna a megfelelő döntés! Régen volt, megtörtént.

- Bocsánatodért esedezem, amiért elragadtattam magam, és választ vártam egy lényegtelen kérdésre - így gúnyosan az agg.

- Hogy érted azt, hogy tudsz mindent, ami a földi tébolydában történik? Talán bekameráztad a helyet? Létezik, hogy két létsík között működjön bármiféle műszer? - kérdezte Elizabeth.

- Ugyan, ne légy nevetséges! Maradjunk annyiban, hogy a két világ elmeegógyintézete összeköttetésben áll egymással. Ez a hely egyfajta tükörként szolgál. Hogy is tudtam volna megválni a házban zajló, nyüzsgő élettől?

Újabb hosszabb szünet következett, melyet Paul elégelt meg:

- Nos, mikor árulod el, hogy miért hívtál ide bennünket? - jól hallhatóan próbálta utánozni Kenneth jellegzetes, gőgös modorát, melyet a gróf egy lesújtó pillantással díjazott.

- Foglaljatok helyet! Mint említettem, világunk vezetősége többet tud, mint amennyit kellene. - Rövid töprengést követően megjegyezte: - Mielőtt még félbeszakítanátok, és felesleges kérdéseket szegeznétek hozzám közlöm, hogy jómagam vagyok a főtanácsosuk, ezért értesülök a fejleményekről. Szóval Elizabeth, sikerült felbosszantanod őket a merész gondolatoddal, azonban

mégsem avatkoznak közbe, ugyanis szent meggyőződésük, hogy tudod, mit csinálsz. Én ezt már kevésbé látom így, mégis bátorkodtam további harcosokat delegálni a csapatodba. Beavattam őket a "kulisszatitokba" tekintve, mennyire felbőszültek a harcosok, amikor megtudták, hogy vérre menő háború helyett csupán pesztrálni fogják az ellenséget.

- Köszönöm - a pár egyszerre fejezte ki a háláját. Elizabeth meghatódott a gróf tettétől. Kenneth-nek nem kellett mondania, az angyal tudta jól, hogy kapott egy utolsó esélyt.

- Van még egy dolog, mely végett beszélni akartam veletek: létezik egy lehetőség, hogy visszahozzuk a lányotokat. - Elizabeth szíve e mondatra heves kalapálásba fogott. Paulra lesett, aki döbbenetében eltátotta a száját, szeme pedig vadul csillogott. Egyikőjük sem szólalt meg, nehogy a vendéglátójuk kizökkenjen a gondolatmenetéből. - Viszont ahhoz mindkettőtökre szükség lenne.

- Mit kell tennünk? - dőlt előre Elizabeth gondolván, ha közelebb hajol a bölcshez, hamarabb meghallja a választ.

- Rá kellene bírnotok a két kolibrit, hogy hozzák fel a lány testét a szakadék mélyéről. Amennyiben ezt megtennék, az egyet jelentene a hajlammal, hogy örökre elhagyják a saját testüket a gyermek javára.

- Valamiért úgy érzem, itt még nem érne véget a történet.

- Így van - helyeselt Kenneth. - Jelenleg a Búcsúhegy birtokolja a kislány testét. Ha a madarak fel is tudnák hozni - kockáztatva azzal az életüket -, egy testet akkor is adni kellene a hegynek, különben maga taszítja a mélybe azt az élő, aki legközelebb a tetején áll. Mivel a feltámasztott személyhez hasonló vérű áldozat kell ahhoz, hogy lecsillapodjon, így kettőtök közül kellene választanotok - közölte rezzentelen arccal. - Ha sikerül Helenát visszahozni, értelemszerűen már nem fiatalodna tovább, hanem átlagos félvér, azaz angyal-ember életet élne. - Mindezen mondatok elhangzása alatt Elizabeth gondolatai örvényszerűen kavarogtak, majd amikor döntésre jutott, csüggedten lehajtotta a fejét.

- Önzőnek tűnhetek, de el kell őt engednünk. Szükség van ránk ebben az életben. Talán kis varázslattal megoldható lenne, hogy halálom után a szellemem irányítsa a sereget, de nem vagyok biztos benne, hogy okos döntés lenne. - Kisvártatva hozzátette: - Paul pedig nem áldozhatná fel magát, ugyanis azt nem engedném. - A szóban forgó személy leejtette az állát. Elizabeth azt hitte, mondani akar valamit, ám amikor észrevette a kétségbeesett ábrázatát, nyomban tudta, valami más állhat a háttérben.

- Jól érzed magad? - Nyomban a férfihoz ugrott, kinek szeme kimeredt, teste reszketett, mellkasa pedig vészjóslóan befejezte a levegővételek általi ütemes mozgást. - Paul, mi történt veled? - rikoltotta újból Elizabeth, ki bár tiszta szívéből szerette párját,

ijedtében hátrált egy lépést. Mivel kérdésére nem érkezett válasz, Kenneth-hez fordult:

- Mi történik? - A gróf szemmel láthatóan igyekezett megőrizni a hidegvérét, de arcát bíbor színűre festette a fejébe szállt vér.

- Ma... magához ragadja egy létsík - dadogta. Hangjában félelem érződött.

- Melyik? És miért? Paul! - kiáltotta a nő elcsukló hangon, amikor észrevette, hogy párja körvonalai fokozatosan elhalványodnak. Már nem érezte a jelenlétét, se a szívének dobogását, csak fizikai valójában érzékelte őt.

Olyan hirtelen és érthetetlen módon történt Paul köddé válása, hogy Elizabeth már a saját józan eszének birtoklását is megkérdőjelezte. Valóban könnyebb lett volna önnön zavarodottságának betudni az eseményeket, ám a valóság sokkal zordabb volt, mint azt hitte.

- Hova tűnt? Semmi előjele nem volt, akkor meg hogyan... - Idegszálaikat úgy szaggatta Paul eltűnésének ténye, mint ahogy egy felbőszült fenevad tépne cafatokra egy ártatlan jószágot.

Az angyal csak akkor lépett előre, amikor már késő volt. Szapora pulzussal és könnybe lábadt szemmel markolta a levegőt abban bízva, hogy Paul egyszer csak előkerül a semmiből.

- Ezt nem értem - motyogta csendesen Kenneth. - Efféléről csak a könyvekben olvastam, így mindig is betudtam holmi mende-mondának.

- Hány létsík létezik? - nyögte Elizabeth. Nem akarta elfogadni, hogy gyermeke elvesztését követően élete szerelmétől is búcsúznia kell. Kérdésére a gróf az ujjait segítségül hívva hangos számolásba fogott.

- Eddigi életem során összesen hét világról szereztem tudomást, de korántsem biztos, hogy annyi is van. Ezek a világok a Föld és a Menny vagy a Föld és a Pokol között helyezkednek el, csakúgy, mint ahogy a Túlvilág a Föld és a Menny között fekszik.

- Értem-értem - sürgette az angyal, amikor észlelte, hogy az agg kezdett belemerülni a részletekbe. - Hol lehet most Paul? Vissza kell hoznunk!

- Az nem megy olyan könnyen: nem tudjuk, melyik létsíkról ragadták el, és mi okuk volt rá. Továbbá efféle tettezh nagy erő szükséges, mely alapján levonható a következtetés, hogy Paul egy kifejezetten erős világba került. Kíváncsi lennék, hány varázsló kellett hozzá.

- Bánom is én mennyi kellett hozzá! Riadóztassuk mi is a sajátjainkat, és szerezzük vissza őt! - Kenneth felállt ültéből, és az ablakhoz lépett. Az angyal csak akkor vette észre, hogy bár a tenger

feneke alatt voltak, gyönyörű, mélyzöld lombkoronákkal ékesített fák képezték a látképet.

- Te is varázsló vagy - állapította meg.

- E világban az egyetlen - húzta ki magát büszkén Kenneth.

- Hogy lehetsz te az egyedüli? Ez a Túlvilág. Én is egy természetfeletti lény vagyok csakúgy, mint az itt élők többsége.

- Igaz, de ettől még e világ nem hemzseg a varázslóktól. - Elizabeth tehetetlenségében az élő leveleket tépkedte a ruhájáról.

- Meglehet, több világ vezetőjének is felnyílt a szeme, és igényt tart a kapujuk kinyitására - fejtette ki a véleményét az angyal. - Biztosan felismerték, hogy szükségük van Paulra, de ez nem azt jelenti, hogy szó nélkül elragadnák őt. Mindketten tudjuk, hol lehet Paul. Ha viszont mégsem az Alvilágba vitték, akkor számításba vehetjük a többi eshetőséget is - amint véleménye elhagyta a száját, máris egy árnyalatnyival nyugodtabbá vált. - Értesítenünk kell a Túlvilági Bizottságot.

- Nincs rá szükség - vágta rá Kenneth. - A világ fejeként többet tudnak, mint amennyit el tudsz képzelni. Nem győzőm hangsúlyozni, hogy folyamatosan szemmel tartanak mindent. Ha nem tetszene nekik valami, arról tudnál.

- Akkor most mi tévő legyek? - Elizabeth érezte, hogy kezd elhatalmasodni rajta a pánik.

- Állj a sarkadra, és ne mástól várd a megoldást! - a gróf szavai keményen és ridegen érték a füléhez.

- Igazad van. Indulnom kell.

Vidám dallam harsant az elmeógyógyintézetben: gondozottak énekeltek a társalkodóban. Minden jel arra utalt, hogy senki sem figyelt fel Elizabeth jöttére, ugyanis a betegekkel és a szakemberekkel megtöltött szoba ajtaja még akkor is zárva maradt, amikor óvatos léptekkel elosont mellette.

Kihaltnak és lelketlennek tűnt számára az épület annak tudata mellett, hogy szerelme nem tartózkodott a falakon belül. Legszívesebben utána ment volna az Alvilágba, de tudta, hogy szívét nem nyomja a bűn, így az örök nem engednék át a kapun.

Félőn lépett az alagsorba vezető lépcső legfelső fokára, majd robot módjára haladt egyre lejjebb.

Szerette volna azt hinni, hogy Paul csak hazament megbizonyosodni a városban élők háborítatlanságáról. Amint megszületett e gondolat a fejében, rögtön magyarázatot talált arra, hogy a valóságban a felvetés miatt nem állja meg a helyét: Kenneth otthonából lehetetlen volt létsíkot váltani.

Feszélyező csend honolt a titkot rejtő, sötét labirintus előterére. Mindössze csak ő, Elizabeth és az angyalok tartózkodtak odalent - utóbbiak jelentős része remélhetőleg már kijutott az útvesztőből.

- Hahó! - kezdte bátortalanul. Hangja bár gyermekesen szökött ki a szájából, a falak rengetege végett mégis erőteljesen hatott. - Van itt valaki?

- Ne rikácsolj már! - förmedt rá egy láthatatlan illető. A szavak túlságosan is közelinek tűntek. Elizabeth minden félelmét hátrahagyva a hang irányába indult, egyenesen az útvesztő szájához. Fülét most szaggatott levegővételek zaja ütötte meg, mely ezúttal közvetlenül mellőle származott. Néhány másodpercbe telt, mire a szeme hozzászokott a sötétséghez, csak azután látta a társaságát képező személyt. A férfi törökülésben ült a padlón. Bokája és csuklója vastag láncoktól nehezült, fejét pedig egy falra szerelt szíj feszítette hátra.

- Végre valaki - mordult fel a testes, kopasz, csupasz arcú férfi. Bűzös testszagától Elizabeth émelyegett, de nem engedte, hogy e kellemetlen körülmény miatt megghiúsuljon a terve.

- Szükségem van a segítségedre. Van még benned alvilági lélek?

- Van. Azért tartanak fogva, mert elkotyogtam, hogy a kijutásom után az egész várost le akarom kaszabolni.

- Értem... Jól figyelj rám! - kezdte. - Engem Elizabeth-nek hívnak.

- Örvendek. Én Frank vagyok. - A férfi nem palástolta, hogy Elizabeth-nél zavaróbb személyt elképzelni sem tudott volna az adott helyzetében: egy kiadósat köpött a földre, közvetlenül a nő lába elé.

- Frank, haza kell menned! Küldetésem van számodra. - A férfi felhorkant, majd ezt a választ adta:

- Ha nem vennéd észre, láncra vertek és leszíjztak. Így mégis hogy mennék bármerre is?

- Megszerzem a kulcsot, azzal a feltétellel, hogy a szabadságodat arra használod, amire kérem: keresd meg Alant, az öcsémet, és mondd meg neki, hogy segítsen Paulnak, mert bajban van.

- Csak nem Paul Holtról van szó? Te pedig az a híres fehér sereg vezére lennél? Ezek szerint igaz a szóbeszéd: egy tudatlan fruska áll a hadsereg élén, aki még a maga életét sem bírja irányítani. Elizabeth torkában gombóc keletkezett.

- Mégis honnan tudod, milyen életét élek?

- Nyitott könyv vagy mindannyiunk számára. - A nőnek olyannyira ökolbe szorult a keze, hogy a szokásosnál kissé hosszabb körmei a húsába mélyedtek.

- Ne engedd, hogy megtépázza az idegeidet, mert pont az a célja, hogy elgyengülj! - A jó tanács Elizabeth háta mögül érkezett, így hátrafordult. Az idős, alacsony nőt soha életében nem látta. Egy zseblámpát tartott a kezében, melynek erős fényében még ijesztőbbnek hatott a soványsága: Elizabeth-et aggodalommal töltötte el a gondolat, hogy az asszony kulcsontjának vége könnyen az ő szeme láttára szúrhatná át a bőrét.

- Még nem találkoztunk. A nevem Margaret. Paul kért meg rá, hogy tartsak itt rendet - mondta, majd hozzátette: - Segíthetek neked. Meggyilkolhatom.

- Hogy mi? - sikkantott az angyal. A hideg futkosott a hátán az időő nő nemes egyszerűséggel kiejtett szavaitól.

- Mégis hogy akarsz visszaküldeni az Alvilágba, ha nem úgy?

- Nem tudom, de biztosan nem a gyilkolást választanám.

- Nem fog fájni neki. Emlékeztetnék, hogy ő egy alvilági. Félig-meddig halhatatlan.

- Miért lenne jó, ha megölné őt? - A szóban forgó személy gúnyosan heherészett, miközben a téma az ő halála volt.

- Azért, mert az egész családomat megölte. Hajt a bosszúvág. És kérlek, maradjunk a tegeződésnél, nem vagyok én olyan időő... Csak megaszalt az élet.

- Rendben. Biztos vagy benne, hogy ő ölte meg a rokonaidat?

- Ennél biztosabb már nem is lehetnék.

Elizabeth hosszasan elgondolkodott a javaslaton. Végül úgy döntött, hogy szabad kezet ad Margaretnek.

- Lépj hátrébb, ha nem akarsz, hogy véres legyen a ruhád! - tanácsolta az asszony. Elizabeth feljajdult ijedtében, mellyel kiharcolta a nő méltatlankodását: - Azt hitted, majd esti mesét olvasok neki, és máris meghal?

Margaret nem késlekedett: amint Elizabeth tisztos távolságba került tőlük, megragadta a közölt információktól megilletődött férfi fejét, és egy határozott mozdulattal, iszonytató recsenés kíséretében oldalra rántotta azt. Elizabeth biztos volt abban, hogy egész életében kísérteni fogja a nyaki csigolyák egymáson való elmozdulásának hangja.

A férfi feje ernyedten lógott a mellkasára.

- Meghalt. Bocsi, mégsem volt véres - így az idős hölgy.

- Még meg sem bizonyosodtam róla, hogy valóban segíteni akarsz nekem - jegyezte meg Elizabeth, miközben a helyiség legtávolabbi pontját kereste tekintetével, hogy egy pillanatig se kelljen a halott férfire néznie. - Ki vagy te? Még sosem találkoztam veled, mégis olyan ismerős a neved.

- Bármilyen meglepő, sok Margaret létezik a Földön - húzta el a száját. Később hozzátette: - Most biztosan arra keresed a választ, miért gyilkoltam hidegvérrel. A válasz egyszerű: azért, mert bérgyilkos vagyok.

- Hogy micsoda?

- Igazából csak voltam. Annak idején tettem egy szívességet Paulnak, cserébe ő lehetőséget adott a Túlvilágra jutni akkor, amikor csak akarok. A pozitív lét elindított bennem egy folyamatot, mely révén, ha nem is teljesen jóvá, de a régi énemhez képest lényegesen jobbá váltam.

- Nem akarom hallani, mire kért Paul - szögezte le azonnal az angyal attól tartva, hogy még a végén olyan információk birtokába jut, melytől meginogna a szerelme felé tanúsított bizalma.

- Rendben, ha nem akarsz, nem mesélem el. Egyet azért mondhatok: rengeteget köszönhetek neki. Kívül-belül megváltoztam. Igen, kívülről is: egész életemben műanyag burkot építettem magam köré, melyet aztán magamra is olvasztottam kilónyi póthaj, arcfesték és körömlakk formájában, hogy a benső, valódi énemet elfedjem. Mára már a platina szőke tincseknek és a festéktől nehezült műszempilláknak vége, helyette inkább a természetességnek adtam teret. Ráadásul már nem gyilkolok megszokásból, csupán kényszerből. - Elizabeth nem tudta, mit reagáljon a súlyos szavakra, így hát csendben maradt.

- Látom nem vagy barátkozás kedvedben - állapította meg Margaret. - Megyek, megnézem, minden rendben van-e a labirintusban - azzal a testét már el is nyelte az útvesztő sötétsége.

- Várj! Ne menj be, nagyon veszélyes! - A hölgy valószínűleg még el sem indult a járat gyomra felé, hiszen felelete közlelő hallatszódott.

- Engem nem tudnak se megtörni, sem pedig elpusztítani, szóval ne aggódj! Egész életemben piszkos munkát végeztem. Sziklaszilárd vagyok.

- Vigyázz magadra! Visszajövök, amint tudok.

- Ugyan, ne fáradj! Keményebb fickókkal is elbántam annak idején.
- De akkor fiatalabb lehettél.
- Velem nem érdemes vitába szállni, úgyhogy távozhatsz. Ha jól tudom, hadvezérként bőven akad dolgod - szólt cseppnyi iróniával a hangjában. Elizabeth egy darabig megszeppenten bámult maga elé, majd útnak indult.

Kölcsönvett test

Vörössárga árnyalatú leveleken lépdelt, melyek szőnyegként borították az elmeógyógyintézetből kanyargó, betonos útszakaszt. Meglepetten észlelte, hogy beköszöntött az ősz, az elmúlást jelző időszak. A Túlvilág is rendelkezett ezen évszakkal, viszont mivel a világot uraló erők elszívták a negatív érzések nagy részét, azt csak a meleg színek kavalkádja jellemezte. Most azonban, hogy az angyal előtt leolvadt a cukormáz ezen évszakra, meglátta, milyen is az valójában: csendes és mélabús, csak úgy, mint az ő lelkivilága. Lassított hát léptein és engedte, hogy tekintete a kopaszodó faágakon függjön, majd a lenyugvó Napba süllyedjen. Hagyta, hogy a gyász keserű hulláma végigsöpörjön rajta, majd a tagjaiba férközzön. Amikor az a szívéhez ért, a mellkasára szorította a kezét, hiszen úgy érezte, mintha a legfontosabb szerve savat pumpált volna a teste minden zugába.

Letargiájából egy férfi kiáltása zökkentette ki. Felkapta a fejét, mire meglepetten észlelte, hogy egy körforgalom melletti járdán sétált. A körforgalom közepén egy nagy, erős vízsugarat az égbe köpő szökőkút helyezkedett el, mely még annak tudatában is szorgalmasan dolgozott, hogy lassan kénytelen téli álomba szenderülni.

Az angyalhoz legközelebb eső, körforgalomból kivezető útszakasz egy hídra vezetett fel, melyen jó néhány fekete ruhába öltözött alak tömörült. Elizabeth-nek ráncba gyűrődött a homloka, úgy indult a rémisztő személyek felé. A mellette elszáguldó autók felháborodva rádudáltak, miközben nagy ívben kikerülték őt. Elizabeth uralkodott magán, és nem engedte, hogy a nagy és hangos fémszörnyetegektől a pánik borzolja az idegeit. Mélyen sóhajtott, melynek köszönhetően tüdejébe tódult a fojtogató és maró kipufogógáz, így több métert fuldokolva tett meg. Szívesen szemügyre vette volna a fekete alakok szárnyait - hogy azok sötétségéből megállapítsa, mennyire gonoszak -, ám kívánsága beteljesületlen maradt, mivel gondosan a kabátjuk alá rejtették azokat.

Amikor vagy tízlépcsényire volt a tömegtől észrevette, hogy az alvilágiak egy sor városi lakost szorítottak le olyannyira, hogy a híd szalagkorlátjához préselték őket.

Elizabeth körülnézett remélvén, hogy rábukkan egy túlvilági társára, de hamar belátta: csakis magára számíthatott. Mélyet szippantott a káros gázzal terhelt levegőből - bízva abban, hogy kis oxigénhez is jut -, és határozott léptekkel elindult feléjük.

A terve az volt, hogy mögéjük oson és kihallgatja őket, de végül nem tudta tartani a száját:

- Azonnal fejezzétek be! - Amint kiejtette a mondatot, vagy hús személy szempárját érezte magán. Nem hagyta, hogy a lámpaláz pír csaljjon az arcára, helyette inkább az alvilágiakat figyelmen kívül hagyva felmérte a leszorított emberek állapotát: mind a tízen kétségbeesett ábrázatot öltöttek, látványuk súlyosságát pedig tovább fokozták a szemük körül tátongó sötét karikák. Egy árva hangot sem eresztettek ki magukból, a szemük azonban beszédesebb volt: segítséget vártak az újonnan érkező angyaltól. - Menjetek távol tőlük! - rikácsolta Elizabeth olyan magas hangon, hogy az még a saját fülét is sértette.

- Ha megtesszük, mindegyikünk pórul jár. - Egy zsíros hajú, vézna alvilági szavai voltak ezek, aki most a szakadt pulóverének ujjával megtörölte a folyó orrát.

Elizabeth megismételte a parancsot, ám magabiztos kiállására gúnyos horkantás érkezett válaszul.

- Nem érted, hogy nem tehetjük? Parancsot kaptunk, muszáj ezt csinálnunk.

- Elhiszem, hogy Kegyetlen Fenség megbüntet benneteket, ha nem teljesítitek az előírt feladatot, de meg kell értenetek, hogy ez nem vezet megoldáshoz - könyörgött.

- Kegyetlen Fenség - ízlelgette a szót egy másik alvilági, ki társának szöges ellentéte volt, mely tulajdonsága leginkább méretes testalkatában mutatkozott meg. Elizabeth kérdő tekintetét látván

magyarázatba forgott: - Ha ellenszegülünk a vezérünk parancsának, újból börtönben találjuk magunkat.

- Nem kell ott sínylődnötök, ha elengeditek ezeket az embereket, és meghallgatjátok az ajánlatomat. - Ezután ajka már formálta is javaslatának első betűjét, de a jelenlévők türelmüket veszítve felcsattantak:

- Fejezd már be! - Elizabeth zavarodottan pislogott.

- Már kijózanodtunk - kezdte az egyik. - Ezek itt csoportos öngyilkosságot akarnak végrehajtani, amit mi megpróbálunk megakadályozni feltéve, ha nem avatkozol bele a dolgunkba.

A túlvilági angyal elképedt az információ hallatán. Kezdetben nem hitt a fülének, de amikor arra gondolt, hogy ha az alvilágiak hazudtak volna, már rég lelökték volna a földi embereket a mélybe belátta, hogy túl hamar ítélkezett.

A következő egy órában Elizabeth egy csapatmunka részesévé vált, melynek keretén belül az öngyilkossági kísérlet tagjait sikerült beljebb tessékelnük a korláttól. Ezt úgy érték el, hogy az alvilágiak egyik fele mögéjük lopózott, míg a másik fele Elizabeth vezetésével elterelte a figyelmüket. Ez egész különös módszerrel sikerült: elhittették velük, hogy segítenek nekik megvalósítani a tervüket. Javaslatot tettek: az öngyilkosságot leplezzék inkább szándékos gyilkosságnak, hogy a családtagjaik és ismerőseik ne csak az elvesztésüket sirassák, hanem még haragot is érezzenek az

ismeretlen tettessel szemben. Ennek megvalósítása érdekében arra kérték őket, lépjenek előrébb, hogy az előttük álló alvilágiak a kellő lendülettel tudják őket letaszítani a hídról.

Az elkeseredett emberek - akik között egyaránt volt húszon- és hetvenes éveiben járó személy is - egy óvatos lépést tettek előre, melyet kihasználva az alvilágiak és Elizabeth egy általuk alkotott körbe zárták őket. Erre az öngyilkosságba menekülni kívánók éktelen haragra gerjedtek. Egyesek beleharaptak a kör egy-egy tagjába, többen pedig teljes erejükkel ütlegelték és rugdosták őket.

- Most engedjük el egymást, és mindenki ragadja meg az előtte álló személyt! Legyetek résen, nehogy elszökjenek! - így csendesen Elizabeth. Az alvilágiak bólintottak jelezvén, megértették a feladatot. Elizabeth érezte, ahogy karjáról leváltak a szorongató ujjak, melyek aztán közrefogták az elesett emberek csuklóját.

Eszeveszett kiabálás és jajgatás harsant, amint a segítségre szorulóknak észlelték, hogy hirtelen jött szabadságuk csupán egy másodperc törtrészéig tartott, ráadásul a fogva tartóik sokkal erősebbnek bizonyultak náluk.

- Vigyük őket a tébolydába! - adta ki a további parancsot Elizabeth.

- Miért oda?

- Több pszichiáter dolgozik ott. Ők majd felméri az elmeállapotukat, és tovább küldik a megfelelő intézménybe - felelte, mire felháborodott morgás tört ki. Elizabeth eleinte azt

hitte azért, mert nem értettek vele egyet, ám amikor körbetekintett, szörnyű tettek lett a szemtanúja: a mellette álló molett testalkatú, hosszú fonatot viselő alvilági nő átkarolta az egyik megmentett, sorsába szemlátomást beletörődött férfit. Nagy lendületet vett vele, kikerülte a jelenlévőket, és egy diadalittas kiáltással egyenesen a beton fenekű mélységbe ugrott.

Elizabeth-nek tátva maradt a szája döbbenetében. Elengedte a saját párját, és a korláthoz rohant. A mélység ellenére tisztán kivehető volt a két élettelen, összezúzott test. Az angyal olyan hosszan és erősen szorította a hideg korlátot, hogy az ujjai elfehéredtek, végül elzsibbadtak.

Sürgősen össze kellett szednie magát, ám azt könnyebb volt elképzelnie, mint megvalósítania. Hangosan kalapáló szívvel és zúgó fejjel megpördült a tengelye körül. Az előtte állókat vizslatta: még azon személyek is földbe gyökerezett lábbal álltak és kerekre tárgult szemmel meredtek maguk elé, akik pár pillanattal ezelőtt rúgkapálva igyekeztek lefejteni magukról a fekete ruhát viselő angyalokat.

Elizabeth összeszedte minden bátorságát, és így szólt:

- Megismétlem a parancsomat: azonnal vigyétek őket az elmeógyógyintézetbe!
- Lám-lám, kit látnak szemeim. - A mély, lágyan bűgő férfihang az angyal háta mögül érkezett.

- Gerald! - kiáltott fel a nő. Nem hitte volna, hogy valaha is annyira fog örülni az ezredesnek, mint abban a pillanatban. A jövevény fáradtan beletúrt a vállig érő, fekete hajába, miközben nyílegyenes háttal Elizabeth elé lépett.

- Gyere velem! - mondta, miközben nyugalmat sugárzó tekintetét a nőre függesztette.

- Veled? Mégis hová?

- Egy igazán fontos dolgot kell megbeszélnem veled.

- Örömmel, amint az öngyilkosjelölteket biztonságos helyre visszük. - Gerald élesen felkacagott, mire Elizabeth rosszállóan csípőre tette a kezét. - Nem gondolod, hogy magukra hagyjuk őket?

- Te kikről beszélsz?

- Róluk, itt mögöttem... Hova tűntek?

- Ötletem sincs, mi ütött beléd. - Elizabeth elengedte a füle mellett a megjegyzést.

- Nem tudod, merre mentek? - körmeivel idegesen karcogatni kezdte a hideg fémkorlátot. - Az előbb még itt voltak...

- Nem hallottam és nem is láttam semmit - így Gerald, de a biztonság kedvéért körbetekintett.

- Ne falazz nekik! - azzal egy lépést oldalra tett, majd hátrálni kezdett. Amikor úgy érezte, tisztas távolságba került Geraldtól, ezt kérdezte: - Közéjük való vagy, igaz? Az öcsémmel azonos

gondolatmeneted lehet: az Alvilágba kellett volna születned, így amióta csak tudsz annak létezéséről, oda vágysz. Mindent elkövetsz annak érdekében, hogy megmentsd a fajtádat és az otthonodat. Még a Túlvilág vezetőségét is átvered, és alattomos módon a bizalmamba férközöl. Meglehet az is, hogy... - de nem tudta befejezni megkezdett mondatát, mert a társaságát képező személy felcsattant:

- Ezt egy percig sem hallgatom tovább! Mégis mit képzelsz magadról? Szívem-lelkem kiteszem azért, hogy a hadsereget erőmön felül összetartsam. Van fogalmad róla, ez mennyi lemondással, aggodalommal és álmatlan éjszakával jár? - Elizabeth felelni akart, de Gerald nem hagyta: - Sosem fogod megtudni, ha továbbra is a homokba dugod a fejed és a sebeidet nyalogatod. Tudom, hogy meghalt a lányod, ez már akkor sejthető volt, amikor hozzátok került. Azt hiszed, a sereg tagjai holmi érzéketlen robotok, és csak neked van magánéleted? Tudtad, hogy Ryan szerelmét elragadta egy alvilági, amikor ő a kórház csecsemőosztályán fekvő kicsiket mentette meg Nicolas bandájától? A jótettért cserébe Ryan a Sorstól mégis egy csapást kapott. Ennek ellenére azonnal talpra állt, így az ő irányításával sikerült az aznap este kirobbanó tömegverekedést lecsitítani.

- A férfiak könnyen túljutnak a traumákon - vont vállat az angyal, aki remélte, hogy szavaival palástolni tudja a szégyenérzetét.

- Te aztán nem fogysz ki a kifogásokból - így Gerald közönyösen. - Tudni akarod, miért vetették magukat a mélybe az alvilágiak? Mert még mindig embereket toboroznak. Azt mondták neked, hogy a labirintusból kerültek ki, így azt a hitet táplálták benned, hogy a mi oldalunkra álltak. Jól értenek a manipuláláshoz, ugye? - A kérdezett nem felelt, csak a földet bámulta.

Hosszú hallgatás vette kezdetét, mely Elizabeth részéről tépelődéssel telt. Végül Gerald törte meg a csendet:

- Menjünk le az Alvilágba!

- Tessék?

- Jól hallottad. Vissza kell kapnunk a vezérünket, aki még egy napot sem szolgált a hadseregünk élén. Jobb, ha összeszeded magad és eléred, hogy a látóköröd ne csak az orrod hegyéig érjen.

- Semelyikünk sem térhet le az Alvilágba, mert túlvilági angyalok vagyunk. Nincs akkora bűnünk, hogy befogadjon minket az a létsík - érvelt reményvesztetten a nő.

- Ketten minden könnyebb lesz, Kedvesem! - Gerald kellemetlen közelségbe került Elizabeth-hez. A nő ijedten hátrált, de az ezredes megragadta a derekát, és magához húzta őt. Elizabeth kipirult arcbőrét a férfi mentolos lehelete hűtötte.

- Mit művelsz? - nyögte, mire derekáról leestek az erős ujjak.

- Elnézést, szörnyen röstellem magam! Ezt tekintsük meg sem történtnek, rendben? - Elizabeth nem adott választ, csak zavartan meredt maga elé. Később így szólt:

- Ha megoldható, hogy átlépjük az Alvilág kapuját, akkor állok elébe. Viszont ha ilyen könnyen le tudják rántani az alvilágiak a gyanútlan, megkeseredett embereket, akkor a város lakossága veszélyben van. A fekete angyalok még szabadon mászkálnak, úgyhogy előbb kötelességemnek érzem begyűjteni őket.

- Veled tartok! - vágta rá Gerald a tőle megszokott határozott stílusban.

- Nem kérek segítséget. Úgy érzem, annyira leterheltelek, hogy a fáradságtól elveszítetted a józan eszed. - Elizabeth arra számított, hogy a férfi felbőszülten kikéri magának a sértő jelzőt, ám helyette sarkon fordult. - Egy napot kérek, hogy elrendezhessem ezt a bonyodalmat. Holnap ugyanitt, ugyanebben az időpontban találkozunk! - kiáltotta utána a nő. Gerald egy hanyag intéssel jelezte, hogy úgy lesz, ahogy azt az angyal kéri, és már el is tűnt a sötétségben.

Elizabeth magára maradt. Amikor még társasága volt, úgy vélte, szüksége lenne a magányra, de mihelyst az megadatott neki, kényelmetlenül érezte magát.

Lomha léptekkel indult el a földi otthona felé. A napközben hangos autókkal zsúfolt út most éppen olyan üres volt, mint a

lelke. Csak a vékony cipőtálpának csattanásait hallotta, ahogyan a hideg betonhoz ütődött. Magányosnak és kiszolgáltatottnak érezte magát.

Gyötrő érzését csak e kérdés száműzte: "Van kulcsom a lakáshoz?" - Visszaemlékezett arra, amikor összeköltözésnél Paul azzal az ötlettel rukkolt elő, hogy a kulcsot a bejárati ajtó melletti virágcserepbe dobják. Elizabeth - mivel a túlvilági iskolájában a földi lét ismerete tantárgy tanítója egy alkalommal részletesen kitért a betörők szörnyű cselekedeteire -, nem hagyta, hogy párjával kialakítsák e szokást.

"Miért nem másoltattunk nekem is kulcsot?" - korholta magát, majd megenyhült: "Nem tudhattam, hogy egyszer úgy kell hazajönnöm, hogy Paul nem lesz itthon."

Nem sokkal a mondata után feljajdult, hiszen kellemetlen, nyilálló érzés futott át rajta a bokájától a lábujjai hegyéig.

- Elizabeth, csak nem te vagy az? - rekedt, idős női hang ütötte meg a fülét. Pillanatokon belül szemben találta magát a mély ráncokkal borított, opálos szemű nyugdíjas szomszédjukkal, akinek fehér botja felelt az angyal fájdalmáért.

- Carolyn, hol a vakvezető kutyája? - tűnődött Elizabeth.

- Kiképzésen, ezért Carolyn addig bottal közlekedik.

- Úgy érte, ön használ botot - javította ki az angyal, akinek különös volt hallani, hogy az idős hölgy harmadik személyként említette saját magát.

- Nem én, hanem Carolyn - erősködött a magából átható mályva- és levendulaillat keverékét árasztó nyugdíjas. - Kísérj fel, beszélnem kell veled! - Elizabeth bólintott, ám amikor eszébe jutott, hogy a hölgy nem láthatta a fejmozgását, hangos szóban is kifejezésre juttatta az egyetértését.

A végtelennek tűnő lépcsősor ötödik fokára léptek, amikor Carolyn akkora fújtatásba kezdett, mintha épp akkor teljesítette volna a maratoni távot. Elizabeth kedvesen megsimogatta a hátát, majd támogatóan átkarolta. Engedte, hogy a hölgy csaknem teljes testsúlyával rá támaszkodjon. Mindezek mellett türelmesen hagyta, hogy a nyugdíjas olykor megpihenjen az őrülden zakatoló szívverésének csillapítása érdekében.

Amikor a lépcsősor tetejére értek, Elizabeth úgy érezte, mintha a találkozásuk óta egy egész hét telt volna el.

- Mondanom kell valamit - sietett a hölgy gyorsan megformálni a szavakat, hogy utána úgy zihálhasson, mint aki az összes, egész életében beszívott levegőt száműzni akarná a tüdejéből. Elengedte az angyalt, az ajtókeretre támasztotta az alkarját, fejét pedig ráhajtotta. - Sok volt ez Carolyn tüdejének. - Többet nem bírt szólni. Reszketeg kezével kotorászni kezdett a virágmintás

otthonkája zsebében, mely folytán iszonyatos hangzavarral járó csörömpölés keletkezett. Elizabeth mozdulatlanul figyelte az eseményeket, és csak azután eszmélt rá, hogy segítenie kellene, miután már előkerült a lakáskulcs.

- Gyere be! - invitálta lakásába az idős asszony. Az angyal vágyakozó pillantást vetett az otthonuk ajtajára, majd engedte, hogy a hölgy a hátára tapasztott tenyerével belökje a lakásba. Olyan nagy erő lakozott a nyugdíjasban, hogy ha Elizabeth nem kapaszkodott volna meg az ajtó melletti komódban, könnyűszerrel hasra vágódott volna. Mikor a hölgy füléhez értek az esés kivédéséből származó zajok, sűrű bocsánatkérések közepette ecsetelni kezdte, mennyire nincs tisztában az erejével.

Bár az angyal már nem egyszer vendégeskedett a szomszédjánál, most mégis újból rácsodálkozott a lakás tiszta, rendezett voltára: a virágmintás járólappal borított folyosó egy nagy nappaliba torkollt, mely zsúfolásig tele volt állványokon pihenő növényekkel. Kényelmes fotelek is tartoztak a helyiséghez, melyek egy ódon asztalt öleltek körbe.

- Ül le! Sietnem kell - hadarta rekedten. Elizabeth szívesen megkérdezte volna, hova siet annyira, de mivel látta, hogy a hölgynek fontos mondandója volt számára, csendben maradt. - Olyan szívesen látnám az arcod, de ezen a hályogon keresztül lehetetlen - sóhajtott a nyugdíjas, majd olyan mozdulattal borzolta

meg a szoros kontyba fogott ősz haját, mely Elizabeth-et a számára legkedvesebb személyre, Paulra emlékeztette. Nem mertte elő szóban kifejezni a hirtelen jött képtelen gondolatát, ugyanis attól tartott, hogy a hölgy bolondnak nézné.

- Hallgatom - mondta inkább.

- Elizabeth, én vagyok az! - Több bizonyítékra nem is volt szükség: az asszony hanglejtése félreismerhetetlen volt.

- Paul? - nyílt tágra a szeme. - Ez hogy lehet?

- Az Alvilágban vagyok. Fogva tartanak. Azt akarják, hogy nyissam ki a kapujukat.

- Utánad küldtem az öcsémet. Rád talált?

- Igen, de Kegyetlen Fenség rájött, hogy elpártolt tőle, így kitagadta.

- Ezek szerint visszajött - állapította meg az angyal.

- Sajnálom, de nem így történt. Kegyetlen Fenség képes a létsíkok közé taszítani a lelkeket, az úgynevezett *üres térbe*. Alan most ott lehet. A terv maradjon változatlan: véget kell vetnünk ennek a romlott világnak, hogy mindannyian szabadok lehessünk.

- Magaddal tudsz ragadni?

- Ezt hogy érted? Ide akarsz jönni? Ne tedd, ezt a létsíkot nem bírnád elviselni!

- Nagy a tűrőképességem - így a nő konokul. - Ha valóban nem tudsz segíteni, kíméletlen módszerhez kell folyamodnom: tudod,

egy ártatlan angyal nem léphet át az Alvilág kapuján, de a mi fajtánk nem azonos a mennybéli angyalokkal. Képesek vagyunk bűnt elkövetni.

- Kérlek, ne tedd! Részesem voltam a gonosszá válásodnak. Beláthatatlan következményei lennének egy újabbnak.

- Már tapasztaltabb vagyok: megtanultam uralni a bennem lakozó veszedelmet.

- Viszont ez a világ minden negatív érzésedet felerősíti. Beleég a tudatodba, és nem tudsz tőle szabadulni.

- Ezen később is ráérek aggódni. Inkább azt mondd meg, hol talállok rád!

- Fogva tartanak. Kegyetlen Fenség trónjának ülőtámlája egyben a cellám ajtaja is.

- Hogy tudsz a hölgyön keresztül beszélni?

- Kezdetben szabadon engedtek bízva abban, hogy fenyegetés nélkül is segíteni fogok. Ekkor megkeresett egy Földről jött alvilági. Franknak hívták. Azt mondta, beszélt veled, és hogy segíteni akar. Mesélte, hogy a nagyapja bájjalokat kever, melyek közül egy hasznos lenne számomra. Elmondta, hol találom a műhelyét. Betörtem hozzá, és mielőtt még elfogtak volna, elloptam az italt. Carolyn még születésnapomra adott egy zsebkendőtartót, melyet mindig a zsebemben hordok. Pár hajszálát véletlenül a tokba kötötte, így nem is volt kérdés, kin keresztül beszéljek veled.

Viszont tényleg mennem kell, mert nem tudom, hogy az akcióm mekkora terheléssel jár a szervezetére. - Röviddel ezután hozzátette: - Vigyázz magadra!

Elizabeth nem tudta viszonozni a búcsúszavakat, mivel amint párja lelke kimondatta a nyugdíjossal az utolsó szavakat, már távozott is - ezt az angyal abból tudta, hogy a hölgy mellkasa kissé felemelkedett, majd visszasüppedt a fotelba.

- Carolyn, itt van velem? - Megragadta az idős hölgy kezét, és megszorította azt: inai csillapíthatatlanul remegtek. - Semmi baj, itt vagyok. - A megszólított alig hallhatóan nyöszörgött, majd a száját mozgatta, de hangot már nem adott ki. Kinyitotta opálos szemét, és Elizabeth-re meredt. Egy halvány mosoly bújt meg a szája sarkában, mely azonnal az arcára fagyott.

- Kérem, szólaljon meg! - könnyörgött az angyal, majd amikor észrevette, hogy a hölgy mellkasa nem mozdult, behunyta a szemét, és minden őrangyal erejét összegyűjtötte. Erősen összpontosított, hogy a különleges erő áthatoljon a bőrén, és egy pontba, a tenyere közepébe sűrűsödjön. Bal karja bizsergett, ahogy végigfutottak rajta erejének darabkái. Az érzés egyre csak növekedett, ahogy a részek egy egésszé egyesültek. Amikor már szemmel látható volt a tenyerén lebegő összesűrűsödött levegő, sebesen kinyújtotta a karját. Hagyta, hogy a védelmező erőgömb leguruljon az utolsó ujjpercéről is, és szétszakadva körbelelje a

bajban lévőt. Közben elképzelte, hogy az özvegy teste megtelik étellel.

A nagy erőfeszítés ellenére sem sikerült a terve, ugyanis a nyugdíjas egy élettelen bábuvá vált: nyaka már képtelen volt tartást biztosítani, s gerince is ugyanerre a sorsra jutott - feje így élettelenül pihent a vállán, felsőteste pedig oldalra dőlt.

- Nem, ez nem lehet! Carolyn, nem halhatott meg! Kérem, térjen vissza! - Az angyal szíve a torkában dobogott, szemébe könnycseppek gyűltek. - Nem mehet el - nyögte, de már húzta is vissza a karját és magába gyűjtötte az energiáját, hiszen a Paultól tanult újraélesztési módszer alkalmazására akart sort keríteni.

Hiába végezte el a szívmasszázst, közben pedig hiába lélegeztette szájon át, a nyugdíjas teste élettelen maradt. Nem tartott sokáig, mire belátta, hogy segítséget kell hívnia. Szerencséjére a hozzá legközelebb lévő komódon egy vezetékes telefon pihent, melyre a mentők számát is gondosan felragasztották.

- Tartson ki, hamarosan kiérkeznek a mentők! - biztatta, miután befejezte a rövid, lényegre törő beszélgetést a diszpécserrel. Carolynhoz sietett. Óvatosan felemelte a csuklóját, hogy kitapintsa a pulzusát. Ujjbegyeit hiába szorította az erekhez, végül arra a következtetésre jutott, hogy a megöregedett szív többé már nem pumpált vért.

Zúgó fejfel folytatta az újraélesztést. Szíve olyan hevesen vert, mintha az a hölgy szíve helyett is végezte volna a munkát.

Távolból jövő, sietős léptek zajára kapta fel a fejét, melyeket egyre közelebb észlelt magához. Nem sokkal ezután kemény kopogtatás akarta szétválasztani a fából készült bejárati ajtó egymáshoz sziklaszilárdan ragaszkodó rostjait.

Elizabeth felpattant, és kinyitotta az ajtót a két rövid hajú, jól megtermett mentőtisztnek.

- Nincs magánál, és a pulzusát sem találtam - hadarta az angyal. Tekintetével követte a szakembereket, kik megkísérelték gép segítségével visszahozni Carolynt az élők sorába.

Miután Elizabeth-nek számtalan kérdést tettek fel a hölgy egészségi állapotára vonatkozóan - melyekre ő rendre nem tudott felelni - megkérték, hogy fáradjon ki a szobából. A nő megértette a kérést, de nem tett tökéletesen eleget annak: bár távozott a helyiségből, de a résnyire nyitva hagyott ajtó mögött maradt, hogy követhesse az eseményeket.

Percekig csak az újraélesztő gép hangját lehetett hallani, idővel azonban halk duruzsolást észlelt. A fülét szorosan az ajtóra tapasztotta, gondosan ügyelve arra, hogy az ajtókeret segítségével megtartsa az egyensúlyát.

- Még sosem csináltunk ilyet, honnan tudod, hogy sikerülni fog? - kérdezte az egyik férfi.

- Egy próbát megér. Muszáj dobogásra késztetnünk a szívét, ahhoz pedig közvetlenül meg kell érintenünk azt - felelte a társa.

- És ha nem sikerül? - jött az újabb kérdés, majd kis szünet után folytatta: - Hangosítsd már fel ezt a kenyerét, simán lebukhatunk! - Matató hang szűrődött ki az ajtóreszen át, majd a gép jóval nagyobb robajjal működött, mint azelőtt. Elizabeth-nek a torkában dobogott a szíve, úgy vágta ki az ajtót.

- Tűnés onnan! - kiáltotta torkaszakadtából. Az álmentőtisztek fel sem tekintettek, helyette inkább olyat tettek, melytől Elizabeth-nek a lélegzete is elállt: a hölgy felsőtestét fedő ruhát széttépték. A szabaddá vált mellkast az egyik férfi az éles körmével felszakította, ezután két kezét a szív tájékra helyezte, végül egy erősen hátborzongató reccsenéssel betörte a bordákat. Elizabeth lábából ekkor oldódott ki a merevség, mely lehetőséget adott neki arra, hogy egy ugrással mellettük teremhessen. Minden igyekezete ellenére elkésett: a férfi csuklóig merült a mozdulatlan mellkasban, majd amikor elérte a kellő mélységet, matatni kezdett a szervek között. Elizabeth közelebb lépett hozzá, hogy félreüthesse a kezét, de erre végül nem került sor, mert belátta, nem tudná visszafordítani a kegyetlenséget: a táská módjára felnyitott testből kettétört, vérral borított bordák ágaskodtak a plafon felé, a szegycsont, valamint annak markolata pedig szilánkosra törve nyugodott a mellhártyán.

A mentőtiszteknek álcázott személyek továbbra sem tétlenkedtek: megmagyarázhatatlan módon egy velőtrázó sikolyt hallattak, majd a mozdulatlan szívre helyezték a kezüket. Elizabeth még mindig nem adta fel az ellenük vívott harcot: nagy lendületet vett, hogy eltántoríthassa a bajtevőket, viszont amikor ezt megtette, mintha villámcsapás futott volna át a testén. A férfiak felháborodottan morogtak, de Carolyn felnyitott mellkasáról le sem vették a szemüket. Az angyal tehetetlen volt: teste minden egyes porcikája megfeszült a sokkoló energiacsapástól, ezért agya hiába bombázta tagjait parancsok tömkelegével, azok megmakacsolták magukat.

Most a két férfi elengedte az élettelen testet, és tekintetüket Elizabeth-re függesztették.

- Elment - nyögte az egyik, és nagyot nyelt. A túlvilági angyal összevont szemöldökkel, tördelő kezekkel tette fel a kérdést:

- Mégis mit gondoltatok? Azt hittétek, hogy Carolyn a továbbiakban gonosz alvilágiként él majd, szörnyű cselekedeteivel megkeserítve az ismerősei életét?

- Gonosz alvilágiként? - hüledezett a másik. - Ez jött le abból, amit érte tettünk? - Az angyal egy pillanatig töprengett.

- Kijutottatok az alagútból? - kérdezte.

- Hallod ezt, Scott, mennyire reménykedik? - Ezután Elizabeth-hez fordult. - Azt hiszed, hogy attól a kacskaringós alagúttól jóvá válik az, aki eredendően velejéig romlott volt?

- Joseph pontosan háromszor, én négyszer mentem végig a labirintuson, de semmivel sem váltunk jobbá.
- Ez nem igaz - ellenkezett a nő -, hiszen meg akartátok menteni Carolyn életét.
- Tudod, mi térített észhez? - csattant fel Scott. Elizabeth csak most vette észre, hogy a férfi szemét hajszálerék színezték vörösre.
- Az, hogy a kórház alvilági bolyként működik, és a gonosz angyalok az ott gyógyuló emberekből táplálkoznak. - Utolsó szava után a társa is felállt, aki tovább folytatta a gondolatmenetét:
- Sokat kell még tanulnod arról a világról, ahonnan mi jöttünk. Nem is tudod elképzelni, közülünk hányan tartanak téged nevetségesnek. Lehet, hogy a Földön elzüllött embereket meg tudod téríteni, de a mi fajtánknál egy teljes túlvilági angyalvér-átömlesztés is kevés lenne. Kegyetlen Fenség alapos munkát végez, ha a csatlósai mozgósításáról van szó: a legmélyebb szintekről származunk. - Elizabeth kételkedett a hallottak igazságtartalmában.
- Ha valóban úgy van, ahogy mondjátok, miért akartátok megmenteni Carolyn? Csak nem azért, hogy kínozzátok?
- Még mindig nem hiszed el, hogy megváltoztunk - állapította meg Scott, miközben szemét le sem vette az elhunyt asszonyról.
- Azért nem hiszem el, mert nem magyarázzátok meg, hogyan sikerült - felelte Elizabeth.

- Mi nem úgy működünk, mint a földiek és a túlvilágiak zöme: mi tanulunk egymás hibájából. Saját erőnkől váltunk jobba, ennyi a válasz a kérdésre - felelte, majd témát váltott: - Mint említettem, a kórház hemzseg az alvilágiaktól. Minél mélyebb szintről származik valaki, annál gonoszabb. Közéjük még Kegyetlen Fenség is csak akkor megy, ha nagyon szükségét érzi.

- Rendben, a kórházba megyek. Van egy ötletem - jelentette ki eltökélten a nő.

- A vesztedbe futsz.

- Nem hagyhatom, hogy még egy ártatlan léleknek bántódása essen csak azért, mert nem vagyok képes megoldást találni a problémákra - jelentette ki inkább magának, semmint a két férfinak.

Kicsörtetett a lakásból. Még csak az első lépcsőfordulónál járt, amikor Scott utolérte.

- Veled tartok - közölte olyan természetességgel, mintha csak az aznapi időjárásról alkotna véleményt.

- Kizárt - bökte ki néhány másodperc tanakodást követően Elizabeth, majd újból megindult. - Ha nagyon segíteni akartok, gondoskodjatok Carolynról! - Scott megadóan bólintott.

Elizabeth úgy rohant a hűvös éjszakában, ahogy csak a lába bírta. Szerencséjére elvélve haladtak el mellette autók, így az utat könnyűszerrel lerövidíthette az úttesten való átkeléssel.

Egészen addig szaladt, amíg meg nem botlott egy kis fás szárú növényben, mely két macskakő közötti hézagon keresztül tört a felszínre. Egy hangos recsenésre lett figyelmes, mialatt érezte a bokacsontjait eltávolodni egymástól. Pillanatokon belül éles, nyilalló érzés kínozta a bokáját. Bár tudatában volt a fájdalomnak, nem hagyta azt eluralkodni magán.

Bicegése ellenére a vártnál lényegesen gyorsabban tért le az üres főútról egy magányos mellékutcába, mely legvégén a kórház tízemeletes, fehérre festett épülete magasodott. Mivel nemrég sötétedett be, minden egyes ablakából fény szűrődött ki.

Körbenézett, miután megfejtette annak okát, miért érzi egy ideje úgy, mintha ököllel háton vágták volna: valaki figyelte őt. A félhomály miatt farkasvakság gyötörte, így akármilyen vékony résnyire húzta össze a szemét, az intézmény telekhatárát szegélyező, nagyra nőtt tujákon kívül nem látott egyebet.

Behunyt szemmel hegyezte a fülét, ám a messziről jövő kutyaugatáson és a közeli ház nyitott ablakán keresztül kiszivárgó tévé zaján kívül semmi mást nem hallott.

Lehetősége sem volt megtalálni a kórház kapuját, mivel egy fekete alak bukkant fel előtte. Tisztában volt azzal, hogy személye

illetéktelennek számított, így már út közben felkészítette magát az esetleges támadásra, mely révén most sikerült megőriznie a hidegvérét. Kiáltásra nyitotta a száját, de támadója orvul meggátolta, hogy hangot eressen ki magából: egy kendőt szorított a szájához, majd olyan szoros csomóra kötötte, hogy Elizabeth szentül hitte, soha nem tudja leszedni magáról.

Rögtön ezután egy kisebb dulakodás alakult ki közöttük, mely során Elizabeth karmolással igyekezte lefejtetni magáról a támadóját, azonban az idegen egyszerre kapta el a nő mindkét kezét. Elizabeth vékony ujjaira ráfektette a sajátját, és egy ujjpercropogtató mozdulattal behajlításra kényszerítette azokat. Elizabeth saját körme által a húsába hatoló fájdalom nagyban hozzájárult ahhoz, hogy megadja magát: engedte, hogy a ziháló férfi megragadja a felkarját, aztán pedig maga után rángassa.

A kapu mogorva nyekkenéssel nyílt ki, mely jéghideg voltához egy pillanatra hozzányomódott Elizabeth csupasz válla.

Lépteik hangja visszhangot vert a gyéren megvilágított recepción, ahol egy árva lélek sem volt rajtuk kívül. A parányi előteret elhagyva a lépcső felé vették az útjukat.

Elizabeth földi létének első hetében túlzottan is megbarátkozott a televízióval, így előszeretettel nézett emberrablásokról szóló sorozatokat. Éppen ezért most úgy sejtette, hogy az ismeretlen beráncigálja őt egy sötét szobába, egy székhez kötözi, azután pedig

addig kínozza, amíg olyan információt nem ad, melyet az elrablója kielégítőnek talál.

Az angyal legnagyobb meglepetésére azonban a mindaddig a háta mögött lépdelő férfi finom, terelő mozdulattal egy kisebb tárgyalóhelyiségbe vezette őt. Csak ezután pillantotta meg a vele kezdetben ellenségesen, majd egyre kedvesebben viselkedő illetőt: Ryan pislogott rá égszínkék, táskás szemével. Amióta nem látták egymást vállig érő haját növesztett, mely olyan kócos volt, hogy Elizabeth rácsodálkozott, hogyan állhat minden egyes hajszála egymástól eltérő irányba.

- Perceken múlt, hogy nem támadt rád egy maroknyi alvilági - róttá meg a férfi, miközben vaskos ujjával megpróbálta kibogozni azon kisméretű, szoros csomót, mely már Elizabeth tarkójára csúszott. Az angyal úgy hitte, a férfi viselkedése betehető volt annak, hogy a lelkét beszennyezze egy alvilági, azonban véleményét megcáfolta e magyarázat: - Támadást kellett színlelnem: csak így tudtam elkerülni, hogy ne keltsd fel az örök figyelmét. Ne haragudj rám ezért! - Kisebb szünet után folytatta: - Nem kell aggódni, kivételesen a hétvégi nátharongyomat választottam, amit a nevéből adódóan csak alig, pontosabban hétvégente használok. - Az angyalnak pár másodpercre szüksége volt ahhoz, hogy felfogja a hallottakat. Arca fájdalmas fintorba rándult.

- Mi történik idebent? - Kérdésével egy időben egy harmadik személy közeledtének zaja rázta fel nyugodni látszó állapotából. Tekintetük összetalálkozott, majd Ryan a mutatóujját az összepréselt ajkaihoz emelte.

- Maradj csendben! - tátogta. Elizabeth bólintott, s hegyezte a fülét. Az egyre hangosabb léptek egy idő után elnémultak, s kongó csendességnek adtak teret.

Ryan most Elizabeth-hez sétált. Lábujjhegyre állt, és a fülébe súgta:

- Lehet, hogy Gerald az. Ne bízz benne! - a hallgatóságát megcsapta a férfi hagyma szagú lehelete, ám a gyomorforgató szag nem tudta feledtetni a mondandóját. Az angyal Ryan könnyörgő szempárjába bámult. Szerette volna tovább faggatni a férfit, de nem tudta megtenni, mivel az ajtó kitárult, és egy alak lépett be rajta.

A kegyyszerzett vallomása

Elizabeth-nek hunyorítania kellett, hogy a kimerültségtől gyenge látásával felismerje a helyiségbe topanó személyt. Egy ismeretlen, fiatal nő volt az. Rövidre nyírt, fekete hajjal keretezett csontos, beesett arcot tudhatott magáénak. Szemgödrében bágyadt szemek süppedtek. Sovány testén úgy lógott a kórházi hálóing, mintha azt egy szobainasra terítették volna. Elizabeth tekintete a nő könyökhajlatára vándorolt: egy kanül kandikált ki belőle.

- Egy csapat gonosz ember akar rávenni minket, hogy bűnt kövessünk el - panaszkolta zavarodottan. Elizabeth az ajkába harapott. Döntése nem sokat váratott magára:

- Ryan, kérlek, gyűjts össze annyi beteget, amennyit csak tudsz, és hozd ide őket! Itt biztonságban lesznek. Én addig felmegyek - jelentette ki, mire a megszólított idegességében kapargatni kezdte az arcán vöröslő pattanásokat.

- Egyedül nem mehetsz. Nem hagyhatom, hogy veszélybe sodord magad. Engedd, hogy én menjek helyetted! - kérte, de az angyal látta, hogy a férfi maga is megdöbbsent a saját szavaitól. Nem is reagált a kérésre, inkább amilyen gyorsan csak tudott, kirobogott a helyiségből.

Tartott tőle, hogy Ryan majd utána rohan, és megpróbálja visszatartani, de amikor már a második lépcsőfordulónál járt, megnyugodva észlelte, hogy senki sem követte őt. Futás közben a tüdejében rekedt levegőt mély lélegzetvételekkel igyekezett száműzni.

- Intenzív osztály - olvasta a táblára vésett szavakat, amikor a lépcső tetejére ért. A fényes, dombornyomásos betűk alatt egy kis nyíl mutatott balra. Egy percig sem tétlenkedett: elindult a jelzésnek megfelelő irányba. Lépteit tompa visszhangot vertek az üres, hosszú folyosó tiszta kövén, ezért lassított, hogy hangtalanul haladhasson.

A távolban észrevett egy matt üvegajtót, melyen keresztül fény szűrődött ki. Megtorpant, és hallgatózott, hátha olyat hall, melyből következtetést vonhat le az osztályon tartózkodó gonosz angyalok létszámáról. Egy árva hangfoszlány, annyi sem jutott el a füléig. Továbbindult. Minél közelebb került a barátságtalan ajtóhoz, annál gyorsabban terjedt a libabőre: fázott, annak ellenére, hogy a folyosó radiátorai ontották magukból a meleget.

Közvetlenül az ajtó előtt állt, amikor halk, rövid sikkantásokra lett figyelmes. Szíve vad kalapálásba fogott, de azzal mit sem törődve ujjai máris a jéghideg kilincset érintették. Miután lenyomta azt, egy kéz feküdt a saját kezére. Gyomra ökölnyire zsugorodott. Felkapta

a fejét: szembenézett Geraldal, akinek szeme valósággal árasztotta magából az öröm szikráit.

- Nocsak, a megbeszéltnél korábban jöttél! Ezek szerint sikerült összegyűjtened a városban tanyázó alvilágiakat, úgyhogy indulhatunk is - A férfi olyan áthatón tekintett Elizabeth-re, hogy a nő füle izzani kezdett. Zavarában a nyakát dörzsölte.

- Nem igazán. Még nem állok készen. Segíteni akarok a túlvilágiaknak, ha egyáltalán vannak odabent - bökött az ajtóra.

- Nincs szükségük terelgetésre, tudják a dolgukat. Menjünk le az Alvilágba! Leviszlek, nem gond.

- Hogyan tudnál levinni? Hiszen te is közénk való vagy! Bűn nélkül nem léphetjük át a gonosz létsík kapuját. Nem engednek be a kapu őrzői.

- Én olyan nemes fajtából származom, hogy kénytelenek átengedni - húzta ki magát az ezredes.

- Meglehet, hogy a Túlvilágon elismert vagy, de odalent ezt kötve hiszem. - Véleményét Gerald szóra sem méltatta. A férfi mimikájából Elizabeth végig egyfajta sejtelmességet és veszedelmet olvasott ki, melytől lángoló bőre rögvest normál testhőmérsékletűre hűlt.

- Nem szeretnél sétálni egy kicsit? Egyszerűen rajongok az őszi, száraz időért. Imádom, amikor a lehullott, színes falevelek

ropognak a talpam alatt, és a tüdőmet megtölthetem a kesernyés illatukkal - így a férfi színpadiasan.

- Nem. Be kell mennem, különben ártatlan emberek halhatnak meg.

- Csak kis idődet rabolnám el - unszolta a férfi.

- Sajnálom, de nemet kell mondanom - hadarta Elizabeth, majd kihúzta a kezét az ezredes keze alól, és enyhe nyomást gyakorolt a már résnyire nyitott ajtóra. Gerald ezt nem hagyta: megmarkolta a kilincset, és visszahúzta azt.

- Miért csinálod ezt? Nem egy csapatban játszunk? - Kérdésére nem érkezett válasz, ellenben észrevette, hogy a férfi egyre feszültebbé vált.

- Menjünk ki! - erősködött Gerald. Elizabeth immáron határozottabban utasította el az ajánlatot, mire a férfinak elfogyott a türelme: ujjai a nő vékony derekára siklottak. Erősen magához szorította az angyalt, és végigcsörtetett vele a folyosón.

A hosszú helyiség végét egy terasz ajtaja zárta le, melyet most az ezredes valósággal kiszakított a tokjából - miután egy erős mozdulattal lerántotta a szalagfüggönyt.

Elizabeth orrát csavarta a hideg, csípős levegő. A terasz alapterülete nagyobb volt, mint a földi lakóhelye - ám a nagy tér kihasználatlan maradt, hiszen járólap-és csempetörmelékeken kívül semmi más nem képezte a berendezést.

Egy szót sem kellett szólnia, Gerald nyomban előállt a kérdéssel:

- Akarnál velem élni itt, a Földön?

- Hogyan? - Elizabeth hátrált egy lépést. Gerald valószínűleg nem értette a nő távolodásának okát, ugyanis addig sétált felé, míg a falhoz nem szorította őt.

- Egy vallomással tartozom: miattad jöttem a Túlvilágra. Miattad álltattam annyi túlvilágít... Miattad történt minden - a hangja elcsuklott, aztán mély hallgatásba burkolózott. Elizabeth összevont szemöldökkel, lüktető halántékkal meredt maga elé.

- Tudtam, hogy nem az vagy, akinek mutatod magad, én mégis bíztam benned - kezdte fojtott hangon. - Ki vagy te egyáltalán? - A kérdező nem felelt azonnal, csak cipője hegyével odébb rugdosta a közvetlenül előtte heverő csempedarabokat.

- Félek, ha színt vallok, sosem leszünk együtt - bökte ki végül.

- Együtt? Életem végéig Paul mellett leszek. Várj egy kicsit! Ne... Mit tettél vele? Ki vagy te? - A férfi torkából fásult sóhaj szakadt fel.

- Terváltó szellem vagyok, aki képes szabadon mozogni a létsíkok között. - Szavaira Elizabeth megszédült, majd összerogyott. Térde hangosan koppant a padlón. Érezte, ahogy az esés következtében a térdkalácsába éles szilánkok fúródnak. Feltápászkodott. Nem pazarolta az idejét, hogy a vékony patakokban folyó vérét letörölje a bőréről, inkább próbálta feldolgozni a kapott információkat.

A férfi valószínűleg észrevette, hogy az angyal képtelen volt beszélni, mert hosszas magyarázatba fogott: elmesélte, hogy valójában harminc évig élt a Földön. Autószerelőként dolgozott, ráadásul az egyik legjobb volt a városban. Munkája mellett egy különös hobbinak is hódolt: megfigyelte az alvilágiakat, ugyanis tudta, hogy egy részük a Földön élők között ténfergett. Egy éven át, minden nap a munkahelye melletti raktárban tanyázó bukott angyalok után leselkedett, hogy feljegyzéseket firkáljon róluk a füzetéibe. A fejében lassan összeállt a kép, hogy pontosan kik voltak ők és milyen küldetéssel érkeztek. Tudomására jutott, hogy Lucy, Kegyetlen Fenség felesége volt a földi csapat élén.

Gerald egyik leselkedéssel töltött éjjele balul sült el, hiszen megbotlott egy szerszámokkal teli kartondobozban. Nem bírt uralkodni magán: akkorát káromkodott, hogy azt még az épületen túl is meghallhatták. Az alvilágiak egyenesen a zajongó felé tartottak. A férfi el akart menekülni, de földbe gyökerezett a lába. Maga sem hitte, hogy farkaszemet nézett a félelem egyik megtestesítőjével, Lucyval, aki fizikai valójában inkább egy érdekes stílusú, ártalmatlan nőnek tűnt. Gerald a jelenlétével úgy felmérgezte Lucyt, hogy a nő azonnal ki akarta tépni a szívét. Ujjbegyei már a hívatlan vendég mellkasát érintették, amikor mintegy villámcsapásra megjelent egy fehér ruhát viselő szőke, hosszú hajú angyal. Hófehér szárnya hatalmas volt. Szárccsapásaival

akkora porfelhőt kavart, hogy Gerald alig bírta nyitva tartani a szemét.

Véres harc vette kezdetét a fehér angyal és az alvilágiak között: tépték, cibálták egymást, közben pedig Lucy igyekezett kárt tenni Geraldban is, míg az őrangyal mindenáron megpróbálta óvni a védelmettségét. Az oltalmazások sokszor az őrangyal kárára váltak: harc közben számos vérző sebet szerzett. Hogy mégis mi lett a csata vége? Amikor már az ellenfelek belátták, hogy senki sem erősebb a másiknál, csökkentették a szárnycsapásaikat, hogy leereszkedjenek a szilárd talajra. Lucynak ez sikerült is, de Gerald őrangyalának nem, mivel landolása csúfos véget ért: a harc során Gerald egy jókora vascsövet használt fegyver gyanánt - melynek súlya egy nagy zsák krumpli súlyával ért fel, mégsem volt rest sorozatosan a levegőbe suhintani vele. Amikor az őrangyal leereszkedett, nem figyelt arra, hol tartotta Gerald a fegyverét, a férfi pedig még igazított is a kezében lévő cső elhelyezkedésén, mert kicsúszó-félben volt a kezéből. E mozdulattal előidézte, hogy a fehér angyalt szó szerint felnyársalja.

Az őrangyal teste ernyedten, lélektelenül csúszott lefelé, egészen a cső aljára. Gerald fel sem fogta, mit tett. A csatlósok és vezetőjük nyomban elhagyták a helyszínt, melynek okát Gerald sosem tudta meg.

Az angyal holteste hamar köddé vált, így a gyilkossá lett férfi is hazament. Pár nap múlva azonban különös képességére figyelt fel: néhány óra leforgása alatt egymás után a Túlvilágon, a Földön, és az Alvilágban is megfordult, attól függően, éppen melyik világban kívánt tartózkodni. A Túlvilágon aztán megismerkedett Kennethel, aki közölte vele: egy térváltó szellemmé vált, amiért a saját őrangyalát meggyilkolta. Az nem számít, hogy akarva vagy akaratlanul történt az eset, a lényeg, hogy megtörtént.

- Értelek - így Elizabeth, miután Gerald a történet végére ért, ám hamar kétségek kúsztak a fejébe: - Ha valóban úgy van, ahogy mondod, miért vagy tökéletesen látható? A szellemek többsége félig vagy teljesen láthatatlan.

- Ez faji jellegzetesség - érkezett a felelet, mely Elizabeth számára hihetőnek tűnt.

- Értem, viszont az sehogy sem fér a fejembe, miért közelítesz folyton felém.

- Hát nem látod? Kedvellek, túlságosan is.

- Szóval ezért segítettél nekem. - Kisvártatva újabb kérdésnek adott hangot: - Hogy értetted, hogy áltattad a túlvilágiakat?

- Sosem voltam ezredes, csak elhittem mindenkivel. Amikor megtudtam, hogy Paul kinyitotta a túlvilági kaput, érdeklődni kezdtem az iránt, mégis hogyan tehetett szert e különleges képességére. Egyik nap az újság lehozott egy képet róla, amint

lencsevégre kapták a barátnőjével, azaz veled. Megakadt a cikken a szemem, viszont kivételesen nem azt reméltem, hogy jobban megismerhetem Pault. Hogy miért nem? Mert olyan lélegzetelállító voltál azon a képen, hogy beléd habarodtam. Megfogadtam, hogy az életem árán is, de enyém leszel. - Elizabeth-et sokként érték a kiejtett szavak.

- Mit tettél Paullal? - kérdezte türelmét veszítve. - Azonnal mondd el, hogy került az Alvilágba!

- Alkut kötöttem Lucyval: megmondtam neki, hol találja a Halhatatlanság Szérumát, cserébe segített nekem, hogy hiteles harcosként mutakozzam a világodban. Az alkuhoz még az is hozzátartozott, hogy együttes erővel az Alvilágba rántjuk Pault.

- Ha nem árultál volna el bennünket, Helena még mindig élne, Paul pedig nem lenne életveszélyben! - fakadt ki Elizabeth. Álmában sem gondolta volna, hogy valaha akkorát fog csalódni a férjében, mint akkor.

- Egy percig sem bántam meg, hogy csel útján kicsikartam Kenneth-ből a Szérum hollétét. Az a lány csak jobban összekötött téged Paullal. És még valami: a Jóslat Gömbje nem szűnt meg létezni azzal, hogy Paul végleg megnyitotta a Túlvilág kapuját a Föld felé...

- Ezt miből gondolod?

- Rátaláltam a Jóslat Barlangjában.

- Mondd, hogy nem adtad oda Lucynak! - könyörgött Elizabeth.
- Nem adtam senkinek, viszont magammal vittem az Alvilágba, ahol egy démon ellopta tőlem. - Az angyal az információ hallatán azt sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen. Tömény harag és keserűség nyomta a szívét.

Hosszú percekig egy értelmes mondatot sem bírt kinyögni, majd megköszörülte a torkát, és így szólt:

- Életem legrosszabb döntése volt, hogy rád bíztam a sereg irányítását.

- Ebben tévedsz! Kezdetben a legfőbb célom valóban az volt, hogy Pault az Alvilágban tartsam, de a kedvedért meggondoltam magam, és a legjobb tudásom szerint terelgettem a harcosokat. Nagy erőfeszítések árán sikerült verbuválnom egy megtisztított, alvilági csapatot, akik jelenleg is a romlott társaikat próbálják jobb belátásra bírni.

- Hallottam felőle, és köszönöm. - Az angyal ezután jókora ívben kikerülte a beszélgetőpartnerét, majd az ajtó felé indult. Félő volt, hogy a férfi újból megragadja a karját és magához húzza, viszont erre már nem került sor. Mielőtt még behajtotta volna maga mögött az ajtót, Gerald megszólalt:

- Kegyetlen Fenség számúzta az öcsédet. Fent találsz a harmadik emeleten. Jobb kéz felől a második kórteremben fekszik. Bűnösnek kell lenned ahhoz, hogy a szerelmed után eredhess. A

legrövidebb út az lenne, ha lekapcsolnád Alant a gépekről. - Elizabeth úgy tett, mint aki elengedte a füle mellett a tanácsot, azzal magára hagyta a hazug barátját.

Kettesével róttá a lépcsőfokokat, hogy minél hamarabb ahhoz a szobához érjen, melyre Gerald felhívta a figyelmét.

Remélte, hogy amikor a megfelelő ajtóhoz ér, konkrét elképzelése lesz, mit fog tenni, de olyan hamar megérkezett, hogy még a tervének tizedrészét sem gondolta ki.

Óvatosan kinyitotta az ajtót, mintha attól félne, hogy amint átlépi a küszöböt, egy csapatnyi felfegyverzett harcos veti rá magát. Sejtése csak részben igazolódott be: bár a kórteremben valóban vagy tizenöt alvilági tartózkodott, eszük ágában sem volt megtámadni őt. Az angyal elmotyogott egy gyámoltalan köszöntést, és a szoba egyetlen ágyában fekvő személyhez lépett: a testvéréhez.

Még sosem látta Alant olyan állapotban, mint akkor: valóban úgy tűnt, mintha megrekedt volna az Alvilág és Föld világa között. Arca - melyet régebben folyton kaján vigyor díszített - most enyhe fintornak adott teret. Alsó ajka lebiggyedt, szemhéja pedig csak félig fedte a szemgolyóját. Mialatt Elizabeth szemügyre vette öccsét, úgy érezte, mintha szíve csordultig megtelt volna apró, örült sebességgel növő tövisekkel.

Feltekintett a jelenlévőkre, akik mindaddig egy pissenés nélkül figyelték a testvérpárt. Most rajta volt a sor, hogy tüzetesebben megvizsgálja a számára idegen személyeket, ugyanis nem sikerült még eldöntenie, gonoszak voltak-e vagy sem. Mindannyian hasonló öltözéket viseltek: fekete nadrágot - melyről rávarrt anyagcafatok lógtak -, valamint fekete, szakadt pulóvert. Elizabeth elmélázott azon, hogy talán azért volt rajtuk meleg ruha, mert a földi hőmérséklet sokszorosán kevesebb volt az alvilághoz képest.

- Alan! - szólította meg öccsét. - Mindaddig a legkedvesebb testvérem voltál, míg be nem vallottad nekem a titkodat, azaz hogy születésedkor a lelked rossz testbe költözött, és valójában az Alvilág a te otthonod. Tömény csalódottságot éreztem és érzek most is. Abban a pillanatban, amikor szembesültem a ténnyel, számomra megszűntél létezni. Bár szeretetet mutattam feléd, de ideje megtudnod, hogy a vallomásod után minden kiejtett szavam hazugság volt. Azt gondoltam magamban, hogy van nekem elég testvérem, téged bátran levethetlek egy képzeletbeli Búcsúhegyről. - Itt kis szünetet tartott, mely alatt figyelte Alan reakcióját. A várt hatás nem maradt el: a férfi zihálni kezdett, szemhéja pedig mintha feljebb szaladt volna a szemgolyóján. Elizabeth-et felvillanyozták a látottak, s ösztökélték a folytatásra: - Tudod, a napokban egy sor balszerencse ért, mely révén ártékeltem a kapcsolataimat: nem akarok magam körül tudni egy

olyan semmirekellő embert, mint amilyen te vagy. Boldogabb lenne a világ, ha nem léteznél.

- Mit művelsz? - förmedt rá egy nő az alvilágiak közül, aki társaival együtt eddig csak hallgatóközönség volt. - Egész nap azon fáradoztunk, hogy kiszakítsuk az állapotából, erre jössz te, és romba döntöd a munkánkat.

- Épp ez a célja - kotyogott közbe valaki.

- Hallgassatok! - reccsent rájuk Elizabeth.

- Egy szót sem szólunk, de nem is fogjuk télenül nézni, ahogy tönkreteszed az öcsédet! - csattant fel a hozzá legközelebb álló férfi, ki nem csak bizonygatta ígéretét, hanem be is váltotta azt: azonnal Elizabeth-hez ugrott. Hátra akarta csavarni a karját, de Elizabeth fürgébb volt: ujjai közrefogták az infúzió csövet, s így fenyegetőzött:

- Ha megpróbáltok megállítani, eltépem ezt a csövet, és szemrebbenés nélkül levegőt fújok belé.

- Egy szörnyeteg vagy - fintorgott az előtte álló gyógyult alvilági, és hátrálni kezdett jelezvén: nem akarja, hogy az ágyban fekvőnek bántódása essen.

- Ezt már szeretem. Nos, hol is tartottam? Áh, megvan! Kedves Alan! Gyűlöllek. Szánlak. Megvetlek. Számomra már nem létezel. - Az angyal a kiejtett szavak után vette csak észre, hogy öccse keze remegett, szeme pedig a plafonra meredt. Elizabeth szája felfelé

görbült. - Hunyd le a szemed! - Nem várta meg, míg a fiatal férfi magától teljesíti a parancsot, inkább mutató és középső ujjának hegyét a szemhéjára tapasztotta, hogy maga tegyen eleget a kérésnek. - Remek. Most vegyél mély lélegzeteket! Miközben ezt megteszed, gondoldj arra, hogy egyre távolabb kerülsz attól a helytől, ahol megrekedtél! Szippantsd be az irántad érzett gyűlöletem gomolygó füstjét, mely segít egyre jobban elsüllyedni! Engedd, hogy az Alvilág kapuja befogadjon, és ott egyre lejjebb zuhanjál! Kívánd a másságod miatti bűnhődést! - fröcsögte. További szörnyű mondatok ömlöttek a szájából, melynek hatására önmagán is változásokat vett észre: mintha forró szurkot csorgattak volna a szívére. Lapockái között most erős viszketést érzett. Kőrmével felszántotta az őrjító érzetben szenvedő bőrfelületét, mialatt ezen töpregett: vajon a Túlvilági Bizottság egyik tagja döntött úgy, hogy kinevezik őrangyallá, ezért a Földön is viselheti a szárnyát?

Feltételezése beigazolódni látszott, ugyanis eleinte apró, puha pihék jelenlétét érezte, majd azokat egy-egy éles tőrként a bőrét átdöfő fedőtoll követte. Kezdetben fogcsikorgatva tűrte az idegtépő fájdalmat, később aztán ráeszmélt, hogy valójában kedvére volt a kín.

- Tudjátok, nem is olyan régen csakis azon dolgoztam, hogy őrangyallá váljak ezen a létsíkon. Arról ábrándoztam, milyen

felemelő érzés lesz szárnyakat viselni és szállni a földi fellegek felett - így Elizabeth csevegő hangon.

- Messze állsz már ettől az élettől - jegyezte meg undorral a hangjában egy vékony, alacsony termetű asszony.

- Nem is bánom. Ha előbb tudtam volna, hogy ilyen könnyű szárnyakat viselni, nem erőltettem volna a jótevősdit.

- Nem tudod, miket beszélsz. Ne hagyd megváltoztatni magad! Nem ilyen vagy, és ezt te is jól tudod.

- Mégis mit számít a múltam? Már ilyen vagyok. A testvérem és Paul tett ilyené, amiért meglakolnak. Szövetséget fogok kötni az Alvilág urával, hogy bosszút állhassak. Mindenki megkapja a méltó büntetését. - Szívét egyre erősebben öntötte el a keserűség, ereit pedig egyre jobban égette a vérében csörgedező méreg. Áttekintett a válla fölött: fehér, néhol gyöngyházfényű szárnyát ébenfekete, vészjósló tollak tarkították.

- Hívjátok ide az összes romlott alvilágit, aki a városban tanyázik! - adta ki a határozott parancsot. A maroknyi ember közül egy alacsony növésű, szakállas férfi lépett ki.

- Először is, te senkink sem vagy, így nem utasíthatsz bennünket. Másodszor pedig minden erőfeszítésünkkel azon vagyunk, hogy jobb belátásra bírjuk őket. Még bizonytalan az állapotuk, ezért eszünk ágában sincs a parancsaidat követni, miután a szemünk láttára növesztesz fekete tollakat.

- A ti sötét tollaitok is csak eltűnőben lehetnek. Semmivel sem vagytok jobbak nálam - mosolygott a nő kedélyesen, majd kieresztette a hangját: - AZONNAL HOZZÁTOK ŐKET ELÉM! - Az elől állók rezzenéstelenül túrték az arcukon Elizabeth bő nyálzuhatagát.

- Megtagadjuk a parancsodat. Engedj utunkra! - így egyikőjük, majd egyszerre indultak el a nyitva felejtett ajtó irányába. Vállukkal elsodorták a tajtékzó nőszemélyt - aki bármennyire is tombolt a méregtől, társasága a legkevesebb figyelmet sem szentelte rá.

A bepizskolt tollazatú angyal arcára gúnyos mosoly ült ki, mely lehervadt, amikor arra gondolt, hogy túlságosan is könnyen sikerült átalakulnia.

- Miért ne lehetne valóságos az átváltozás? - szállt szembe önmagával. - Meglehet, egy túlviláginak sokkal nehezebb gyűlöletet éreznie a saját testvére és párja iránt, ezért alakulhattam át ilyen gyorsan. - Néhány másodpercig még őrlődött magában, majd vállat vont, és az öccséhez fordult: - Nyugodj békében! - szólt közönyösen, azzal kitépte a karjából az infúziós tűt, az életét fenntartó gépeket pedig kikapcsolta.

A mélyben

Abban a pillanatban, amikor az öccsével megtette a szörnyűséget, rohamos sebességgel zuhanni kezdett. Hosszú ideig nem látott mást, csak feketeséget, de teste nem nyugodhatott, hiszen éles, szúró fájdalom gyötörte.

Elakadt a lélegzete, amikor észrevett egy körülötte lebegő alakot: az elhunyt gyermekét, Helenát, aki bágyadt, elszürkült szemmel pislogott rá.

Elizabeth szeme a saját karjára vándorolt, és máris meglelte fájdalmának forrását: a gyermek teljes erejéből harapdálta őt. Az anya egy hangos morgással fűszerezve el akarta lökni magától, de zuhanás közben képtelen volt számottevő mozdulatra, emellett erélyes kiáltás helyett is csupán tátogásra futotta.

Az ellenkező irányba kapta a fejét, mert fájdalma újabb forrására lett figyelmes: ezernyi, fintorba torzult arcot látott maga előtt. Hunyorított, melynek köszönhetően tisztábban látta a személyeket: seregének tagjai voltak azok, élükön Ryannel. Helenához hasonlóan ők is vele, Elizabeth-tel együtt zuhantak, hogy egy cseppnyi könnyörület nélkül marják az áldozatukat.

Elizabeth lehunyta a szemét, mert attól félt, hogy látószervét a mellette lévő nő hosszú, hegyes körmével kivájja. Tisztában volt

azzal, hogy az összes olyan személy körülötte volt, akiknek valaha ártott. Tudta, hogy ők csak a képzelete szüleményei voltak, mellyel saját magának segített abban, hogy az Alvilág kapujához jusson. Ezért sem volt kérdés számára, hogy a sorozatosan őt érő fájdalomból erőt merítsen-e: megfeszített izmait elernyesztette, és hagyta, hogy éhes keselyűkként széttépjék őt.

Olyan sebesen zuhant, hogy a szembeszel szétfeszítette a száját és a szemhéját. Az idő múlásával teste már érzéketlenné vált a csípések és harapások sorozatára, így már csak az Alvilágba jutásra összpontosított. Kíváncsiság szökött a tömény gyűlölettel teli szívébe, amikor megfogant benne a kérdés: kik és hogyan fogadják majd őt a landolásnál?

Mintha ezer kilométer per órás sebességgel zuhant volna - első benyomásra úgy tűnt - szegekkel teli talajra. Elkáromkodta magát, azután pedig feltápászkodott. Zuhanás közben elhagyhatta a cipőjét és a zokniját, mely révén meztelen talpába szegek tömkelege fúródott.

Rögtön a combját vizsgálta, hiszen onnan érezte a legerősebb fájdalmat: a szúrások nyomai sebek formájában mutatkoztak meg, melyekből vörös, kacsakaringós vércsíkok futottak a bokája felé. Ujjbegyeit és arcát melegség öntötte el, hiszen azok ugyancsak vérrel szennyeződtek.

- Rózsatüskék - állapította meg félhangosan, majd elképedt a környezetén: amíg a szem ellátott, síkság övezte őt, melynek talaján fekete rózsák méregzöld, tüskés szárai képeztek sűrű hálót. Az angyalnak nem kellett lehajolnia ahhoz, hogy érezze a szokatlan virágszőnyeg gyomorforgatóan savanyú szagát, hiszen az olyan erős volt.

Most az égre tekintett: koromsötét gomolyfelhők hada táncolt egymás körül, a távolból pedig mennydörgés veszedelmes hangja hallatszódott.

Kis időbe telt, mire észrevette a bordó borostyánnal futtatott, kovácsoltvas kaput, melynek tetejét hogy lássa, egészen hátra kellett hajtania a fejét.

A kapu elé lépett, és megragadta a kilincset. Az jéghideg, de egyszerre forró is volt. Még a csontjában is érezte a különleges hőmérsékletet, melytől csak akkor tudott elvonatkoztatni, amikor fekete alakokat vett észre a növénnel szőtt kapu mögött.

Szólásra nyitotta a száját, de nem kellett kieresztenie a hangját, hiszen hamar két vörös szempár iszonytató villódzását érezte magán.

- Kapuőrök - állapította meg, majd hátrálni kezdett, mivel az előtte álló lények egyre veszedelmesebb szemekkel méregették őt. Mi több, a rácsok ellenére is tisztán kivette, hogy zaklatottan csapkodtak a szárnyaikkal - Elizabeth elcsodálkozott a

szárnycsontjaik között feszülő bőrhártya vékonyságán, hiszen azon keresztül tökéletesen átszűrődött az égen cikázó villámok ezüstös ágai.

A kapuőrök hevesen fújttak, ezért Elizabeth érkezettnek vélte az időt arra, hogy bemutatkozzon. Magabiztos kiállással elhadarta a nevét, valamint hogy honnan érkezett.

- Én küldtem le hozzátok Paul Holtot, hogy segítsen kinyitni a kaputokat - hazudta végül. - Jómagam is segíteni jöttem, hogy minél gyorsabban elérjétek a célotokat. - Az őnök összenéztek, majd anélkül, hogy megérintették volna a kapu bármely részét, azt hangtalanul kitárták.

Elizabeth előtt nyomban megjelent az Alvilág egy kis részlete: koromfekete hegyek vörös égbe nyúló vonulatai, melyek között hosszú láncra kötött, fekete angyalok repkedtek - láncuk gyakran összegabalyodott, melytől még keservesebb sírásba fogtak.

Amikor Elizabeth belépett a kapun, úgy érezte, mintha a vasból készült indákban ellenőrző egységet építettek volna be, mely rendre megrázta az azon átlépőt.

Szemtől szembe állt a nála vagy kétszer nagyobb, szikár testalkatú kapuőrökkel. Meztelen felsőtestükkel mintha hamuba mártóztak volna, olyan matt szürke bőrük volt. Csípőjükre fekete szövetet tekertek, mely olyan hatást keltett, mintha az egy bokáig érő szoknya lett volna. Bőr szárnyaik közelről rémisztőbbek voltak, s

Elizabeth nem tudta figyelmen kívül hagyni a bennük lévő pókháló-szerűen szétterülő fekete ereket sem, melyek tökéletesen átütöttek a bőrhártyán.

- Egy kísérő tart veled, amíg ebben a világban vagy - közölte ridegen az egyik őr.

- Miért? - tért ki nyugalmából a nő.

- Min kell ezen meglepődni? - horkant fel a másik őr. - Idegen vagy, ezért nem hagyhatunk magadra.

- Az Alvilágban vagyok, mi rosszat tehetnék? Ennél gyászosabb sorsa már nem lehetne a lakosságnak. - Az őrok hallgattak, és még akkor sem szóltak egy árva szót sem, amikor egy férfi sziluettje jelent meg mellettük.

Elizabeth tudta, hogy a jövevény a kísérője lesz, ennek ellenére ügyet sem vetett rá. Látóterébe került ugyanis a messzeségben két, láncra vert bukott angyal: egy-egy kinyúló szikla szélén pihentek, egymással szemben. Amikor elég erőt gyűjtöttek, szárnyra kaptak, és egymás felé indultak. A lánc hosszúságát azonban pont úgy mérték ki, hogy még kisujjal se érinthessék meg egymást. Amikor a lánc visszarántotta őket, egy keserves sóhajt hallattak. Elizabeth bár egy végtelenül szomorú pillanatot kapott el, mégsem érzett egy cseppnyi sajnálatot sem irántuk. Ennek tudatától jobb kedvre derült, azonban amint levette tekintetét a szenvedő angyalokról, fülig erő szája egy csapásra lehervadt az arcáról. Szemtől szembe

találta magát ugyanis egy olyan személlyel, akinél zavaróbbat még csak hallomásból sem ismert.

- Gerald - ügyelt arra, hogy a legkevesebb meglepettséget se csempéssze a hangjába. - Még itt is van hatalmad? - bukott fel belőle a cinikus hangzatú kérdés. A megszólított füle vörösré színeződött, mellkasa hullámzott a fokozott levegővételektől, szeme pedig szikrákat szórt. - Ó, itt senki sem tudja, hogy ki vagy valójában?

- Senkit nem is érdekel - vágott vissza Gerald ingerülten.

- Biztos vagy benne? - Ezután Elizabeth hátat fordítva ismerősének az örökhöz intézte a szavait: - Gerald becsap benneteket. A Túlvilágon is kijátszott mindenkit, hogy a közelemben férközhessen. - A nő nem kis meglepetésére Gerald egy szó nélkül tűrte a leleplezést. Elizabeth azt várta, hogy az örök, ha nem is elfogják, de kérdőre vonják majd a térváltó szellemet, ez azonban nem következett be: szemmel láthatóan úgy gondolták, elvégezték a munkájukat, hiszen a kapu mellett elhelyezett, díszes kis asztal köré ültek, hogy folytassák a rajta pihenő kártyapaklival folytatott játékot.

Elizabeth nagyokat pislogva azon töprengett, mitévő legyen. Félszegen Geraldra sandított, aki szokásához híven nyílegyenes tartással, kissé felemelt orral nézett előre. Amikor elkapta a nő tekintetét, a következőket intézte felé:

- Ideje indulnunk. Kegyetlen Fenség a Jóslat Gömbjét őrzi. Javaslom, lopjuk vissza, hiszen Paul nem tud mihez kezdeni nélküle.
- Kit érdekel Paul? Felajánlom magam az Alvilág Urának, és bebizonyítom neki, hogy vissza tudom fordítani a kialakult helyzetet.
- Félúton járunk, te pedig dugába akarod dönteni mindazt, amit eddig véghezvittünk? A Földön lévő gonosz angyalok egy nagy csoportja elindult a jóvá válás útján. Hála nekik, egyre több alvilági kószolja meg a boldogság ízét, és nem csak a Földön, hanem itt is. Vannak ugyanis olyanok, akikben még csak egy árnyalatnyi jószág lakozik, így innen még nem taszították ki őket.
- Olyan nincs. Az őrök rögtön észreveszik, ha valaki eltér az átlagtól - vetett ellent az angyal. Gerald felhorkantott.
- Az őrök már rég nem azok, akik hajdanán a kaput védték - kezdett bele a magyarázatba, s megindult, arra készítve a nőt, hogy kövesse. - A valódi őrök kifinomult érzékkel rendelkeztek, és már akkor elhajtották az érkezőket, amikor egy cseppnyi idegen vért is észleltek benne.
- És most hol vannak azok az őrök? - Elizabeth őszintén tartott attól, hogy nem sikerült teljes mértékben átváltoznia.
- Azt senki sem tudja. Kegyetlen Fenség kiadta nekik a parancsot, hogy széledjenek szét ebben a világban, és vegyenek részt a

hadsereg kiképzésében. Mások azonban váltig állítják, hogy őket sikerült legelőször ezen a létsíkon jobbra tenni, majd amikor már képesek voltak átjutni a Földre, a boldogság hírnökeivé váltak.

A szavak hallatán Elizabeth-et a harag és az aggodalom elegye öntötte el. Kezét tördelte, alsó ajkát pedig olyan erősen harapdálta, hogy fogaival sebet ejtett rajta. Feszélyezettségét Gerald is észrevette:

- Ne viczorogj, mert minden egyes vérben ázott fogadat látom! - Az angyal összegyűjtötte a kesernyés ízű vért a szájában, majd lenyelte.

- Nem fogsz kísérgetni - jelentette ki ellentmondást nem tűrve.

- Ó, dehogynem! Nem ronthatod el mindazt, amit felépítettem. - Te? Tényleg azt gondolod, hogy te építetted fel egyedül? - förmedt rá a nő. Gerald hallgatott, melyből Elizabeth tudta, hogy beszélgetőpartnere a feltett kérdésre igennel válaszolna. Ennek ellenére úgy vélte, nem fog vitába szállni vele, hiszen sokkal fontosabb dolga akadt az Alvilágban.

Bár erősen ellene volt, hogy bárki is mellé szegődjön, mégis hagyta, hogy Gerald vele tartson.

A kapuőrök törzshelyét egy vége láthatatlan erdő követte. Elizabeth elképedt, mennyire különbözött az ottani természet a Túlvilágétól: az ég néhol bíbor, néhol vörös színekben pompázott, melyen

gyakran fekete, gomolygó esőfelhők úsztak. Mint azt Geraldtól megtudta, az Alvilágban az eső vérszerű anyagból - talán valódi vérből - állt, mely felduzzasztotta a folyókat.

Most az egyik vagy tíz méter széles, örülten zubogó folyó mentén haladtak. Elizabeth fülét megcsapta az erdő teremtményeinek hörgése. A nagytestű kutya méretű állatok kezdetben elbújtak előlük, majd amikor már belátták, hogy a sétálók nem bántják őket, előmerészkedtek. Ha a Túlvilágon találkozott volna a kerek fejű, gombszemű, sötét szőrű állatokkal - kik hiányos, hegyes fogaikkal vicsorogtak -, valószínűleg nem hitt volna a szemének. Az Alvilágban azonban olyannyira beleolvadtak a környezetbe, hogy teljesen természetesnek hatott a jelenlétük.

A kutyaszerű állatok mellett az erdő hemzsegett a denevérektől is, melyek olyan erősen martak a közelükbe férkőző személyekbe, hogy sokszor még az áldozatok húsa is a szájukban maradt. Elizabeth ezen alkalmakkor fájdalmasan felsikoltott, de Gerald csendben tűrt.

- Neked nem fáj?

- Kegyetlen fájdalmaim vannak, de megtanultam együtt élni velük. Én nem angyal vagyok, így ez a világ rám ezerszer nagyobb fájdalmat ró, mint rád. - Az elhangzott magyarázatot követően Elizabeth csendben maradt, mely időt annak szentelte, hogy megfigyelje saját magát. Újból emészteni kezdte a félelem, amiért

nem tudott teljesen átváltozni gonosszá. Az érzés megbénította az agyát, a szívében pedig tömény keserűséget szült.

Egy idő után már észre sem vette a szabadon hagyott bőrfelületébe maró denevéreket, csak akkor, amikor már a mellkasa teljes egészét beborította a forró vére.

Sokként érte a hirtelen rázúduló szomorúság. A levegőben vágni lehetett a kint, melyet a hányattatott sorsú emberek árasztottak magukból. A nyomasztó hangulatot fokozta a pörk és az égett bőr szaga, melytől már csak az emberi sikoly időnkénti felharsanása volt borzalmasabb. Elizabeth néha úgy hitte, hogy az égen szárnyaló személyek csak önfeledten repdestek - mint ahogyan az a Túlvilágon szokás volt -, ám mihelyt az égre emelte a tekintetét megértette, miért jajdult fel egyik-másik angyal: ők nem a szabadságot élvező, kergetőző angyalok voltak, hanem elszökött foglyok, akiket örök üldöztek.

- Áú! - kapott a lábához, ugyanis csontig hatoló éles fájdalmat érzett a bokája környékén. Feltúrta az immáron elszáradt, bűzlő virágokkal teli szoknyájának jókora részét, hogy szemügyre vehesse magát.

- Ne állj meg, mert még több időt adsz nekik arra, hogy megkóstoljanak! - tanácsolta Gerald, aki lopva rápillantott a nő kiütéses lábára. - Alvilági zsurló. Ha észleli, hogy valaki egy helyben áll, kedvet kap a lakmározáshoz.

- Mit esznek?

- Fájdalmat.

Hosszú, történésmentes percek következtek, melyek alatt Elizabeth gondolatai öccse körül forogtak: míg a Túlvilágon fogalma sem volt, miért érezhette úgy testvére, hogy rossz világba született, az Alvilágban már kétsége sem volt az érzéseivel kapcsolatban.

- Hova megyünk? - kérdezte, hiszen annak ellenére, hogy mindenáron ő akart vezetni, kénytelen volt rábízni magát Geraldra, hiszen halvány fogalma sem volt róla, merre vegyék az útjukat. - Válaszolnál végre? - Gerald nem felelt. Némán haladtak egymás mellett. Elizabeth hosszan bámulta a kiszáradt, repedezett földet, most azonban kihasználta az átmeneti csendet, és feltekintett. Amikor ezt megtette, azt kívánta, bárcsak a létsík elvette volna a látását, hiszen éppen egy magasban lévő, keskeny útszakaszon haladtak, mely két, egymástól távol álló hegyet kötött össze. Elszédült, amikor a mélybe tekintett: egy vörös vizű, agresszív sodrású, vagy száz méter széles folyó volt alattuk. Az angyal néhány apró, sötét pontot is felfedezett benne, de azt már nem tudta eldönteni, hogy azok leszakadt faágak voltak-e vagy hús-vér emberek.

Az egyensúlya véletlenül a jobb talpélére billent, mely következtében kénytelen volt megragadni Gerald karját, hiszen esze ágában sem volt megmártózni a rémséges folyóban. A férfi egy másodperc törtrésze alatt felmérte a helyzetet, és talán ki is használva a segélykérést, magához húzta őt. Ha nem az Alvilágban lettek volna, Elizabeth menten felpofozta volna a társát, azonban adott helyzetben kimondottan ínyére volt a viselkedése. Engedte, hogy Gerald átkarolja őt, és olyan erős szorítást mérjen a vállára, hogy megreccsenjen az ízülete.

- Eressz! - mordult rá végül. Gerald úgy tett, ahogy tőle kérték, s azzal a lendülettel, hogy elengedte az angyalt, megszaporozta lépteit. Úgy tűnt, mintha egy rövid ideig emészteni akarta volna az újbóli visszautasítást, így Elizabeth komótosan, tisztes távolságból követte. Idővel aztán a térváltó szellem kötekedni kezdett:

- Miért nem repülsz inkább? Van szárnyad, méghozzá szép fekete tollakkal. - Elizabeth-nek összeszorult a gyomra, mivel nem hogy használni, de még megvizsgálni sem merte az említett testrészét: attól tartott, hogy túl sok fehér tolla akad a feketék között.

Émelyítő volt a bűz, mely végigkísérte útjukat. Elizabeth reménykedett benne, hogy minél beljebb érnek, annál kevésbé lesz érezhető a pörkölt haj, pirított bőr és verejték elegyének szúrós szaga, ellenben azt tapasztalta, hogy az minden egyes megtett méternél erőteljesebbé vált.

Most már nem mélézött el egy-egy láncra vert bukott angyal láttán, és hidegen hagyták a kedélyeket borzoló riadt sikoltások is.

Talpát olyannyira égette az izzó szikla, hogy valósággal ráolvadt a bőre. Egy idő után az emiatt keletkező fájdalom eltompította az érzékeit.

- Csak hogy átértünk! - sóhajtott fel meggyötörten, amikor már nem kellett a szakadék mélyére lesnie attól rettegve, hogy egy véletlen egyensúlyvesztés végett a fel-felbugyogó folyóba pottyan, és elevenen elég benne.

Alig tette túl magát a rémisztő kalandon, máris olyan látvány részesévé vált, melytől a tüdejében rekedt a levegő. Belefájdult a nyaka, amikor a koromfekete, égbe nyúló palota tetejére tekintett, melyen egy mélyvörös, kifejlett sárkány ült. Az állat szigorú tekintettel fürkészte a két érkezőt, melyet türelmetlen szárnycsapásokkal nyomatékosított.

- Mit őriz? - kíváncsiskodott Elizabeth, majd észrevétlenül Gerald mögé lopózott, ha az állat lecsapna rá, élő pajzsként használhassa a férfit.

- Semmit sem véd ez a bestia, csak pihen. Itt nincs mit óvnia.

- Ebben tévedsz - így sejtelmesen Elizabeth. A férfi megtorpant.

- Mire célzol?

- Majd meglátod. Annyit elárulhatok, hogy teljesen félreismertél.

- Közlöm veled, hogy jelenleg az Alvilág legfelső szintjén vagyunk. Szívesen lekísérlek a legmélyebbek egyikébe, hogy magadra hagyjalak. Ott aztán kedvedre titkolózhatasz. - Elizabeth-nek a szeme sem rebbent, sőt kis morfondírozást követően el is nevette magát. Viccesnek találta, hogy bár Geraldnál semmivel sem tudott többet az Alvilágról, mégis sikerült átvernie őt, és elhitetni vele: különös titkokra tett szert.

- Ha megtennéd, hogy lekísérsz, leköteleznél - kijelentése szemmel láthatóan hideg zuhanyként érte Geraldot.

- Az Alvilág mélyén van Kegyetlen Fenség fészke, benne a hozzá hasonló szörnyetegekkel. Itt most is a tömény szenvedést érzed, mégis van erőnk egymással beszélgetni. Odalent teljességgel elviselhetetlen a lét. Aki oda lekerül, már soha nem jut fel ide, nem hogy a földi vagy akár a túlvilági létsíkra. Mi több, itt fent biztonságban vagy az Alvilág Urának karmaitól. Ha tájékozódott is rólad, akkor sem érdekli, hogy idefent mivel ütöd el az időt. Addig, míg nem legyeskedsz körülötte, ügyet sem vet rád - érvelt a férfi.

- Lucy és csatlósai e világ legmélyéről származnak, így az állításod - miszerint aki lemegy oda, többé már nem juthat fel - megbukott. Sosem voltál odalent, nem tudhatod, mi fogad majd ott. Úgy érzem, lent van feladatom. - És valóban így volt. Halvány emléket még őrzött arról, mit érzett a Földön, amikor egy bajba jutott léte került tudomására. Adott pillanatban is hasonló érzések ragadták

el, ezért ha Gerald láncra verné, akkor sem maradna vele. Különb is, már kezdett megbarátkozni a feszülő bőrével, melyet talán a testében lévő, Alvilág keltette túlcserduló büntudat próbálta szétrepesztetni. - Na? Jössz vagy maradsz? - állította döntés elé a kísérőjét. Hosszan nézték egymást, mire Gerald kibökte:

- Adj egy esélyt magadnak, és maradj itt! Ahogy haladnál lefelé, úgy távozna belőled a szeretet azok iránt, akik odalent vannak. Itt is meg tudnánk oldani, hogy visszaszerezzük őket. Tértváltó szellem vagyok, így bár észveszejtő fájdalommal járna, de talán képes lennék észrevétlenül leszökni, hogy kiszabadítsam neked Pault és Alant. Addig te itt maradnál, és azon igyekeznél, hogy ne veszítsd el önmagad. - Elizabeth vadul simogatta a saját szárnyát, mely cselekedetét egy toroka mélyéről jövő hangos horkantás szakította félbe:

- Hah, mégis kinek kellene azok a fattyak?

- Ezt a modort azonnal fejezd be, különben mérgemben én magam rángatlak Kegyetlen Fenséghez!

- Jó, megértettem - adta meg magát a nő. Ezt követően arra összpontosított, hogy fájdalma minél kifejezőbben üljön ki az arcára. - Valami belefúródott a szárnyamba - nyüsztette. Gerald merev arcizmai megenyhültek.

- Lehetséges, mivel rengeteg láncra vert angyal repül a fejünk felett. Gyakran megesik, hogy elszakítják a láncukat, és az eltépett

láncszemek darabjai lehullnak - magyarázta tudálékosan. - Megpróbálom kiszedni - még ki sem ejtette az utolsó szót, már indult is, hogy az angyal háta mögé lépjen. Eközben a nő élt a hirtelen jött szabad másodpercekkel: jókora lendületet véve a könyökével orron vágta Geraldot - aki ezáltal megtántorodott, orrából pedig azonnal ömleni kezdett a vér.

A veszedelmes angyal futásnak eredt. Kezdetben még zavarta a fülét a férfi kétségbeesett kiáltása, majd ahogy messzebb került tőle, úgy csendesedtek, mígnem már csak a fejében visszhangoztak a féltő szavak.

A kietlen pusztaságba vezetett az útja. A feje felett már csak ritkán repültek sárkányok, angyalok és denevérek. A levegőben töményebben érződött a vér és a bűn szaga. Lelke mélyén érezte, hogy menekülnie kellene, mégsem tette. Csak távolba révedő tekintettel meredt maga elé, és a lába automatikusan rótt a métereket.

- Kapd már össze magad! - torkollta le magát, és beleharapott a saját alkarjába. Tette olyan sikeresen zárult, hogy az összes fogának nyoma meglátszott a bőrén. Megérezte cselekedetének édes ízét, ezért legszívesebben szétcincálta volna magát, de uralkodott az indulatain, ugyanis fontosabbnak tartotta elérnie a célját.

Újból felmérte hát a terepet, melynek köszönhetően a szeme sarkából észrevett egy tőle nem messze húzódó vékony ösvényt, melynek kemény, földes talaja volt. Zordságát az út mentén elnyúló elszáradt, tüskés sövény még hangsúlyosabbá tette.

Közelebb hajolt a sövény egy kifejezetten bűzös részéhez, hogy alaposabban szemügyre vegye azt: a méretes tüskéken megpirult bőrcsafatok lógtak, melyek közül többről húsdarabok fityegtek.

Az út meredeken lefelé vezetett. Az angyal kezdetben a gondolataiba merülve komótosan lépdelt, ám amint elviselhetetlennek vélte a szívében tanyát verő, tátongó űrt, futásnak eredt.

Minél tovább jutott, annál nagyobbak érezte a légnyomást és a forróságot. A kellemetlen körülmények végett gyorsított a tempóján, melyet meg is bánt, hiszen elbotlott egy nagyobb kőben. Tenyerével kivédte az esést, így a ruhája által fedett testrészei sérülés nélkül megúszták, ellenben a tenyerével, mivel az mélyen felszakadt. Mialatt feltápászkodott, véres kezét a lábszárába törölte, azután pedig továbbindult.

Napoknak tűnő percek után megpillantott a távolban egy szakadékot. Kétségbeesetten körbetekintett abban bízva, hogy mégsem a szakadék vet véget az útjának. Amikor aztán megállapította, hogy körülötte csupán sűrű, kiszáradt növények

erdeje terült el, belátta: nincs más választása, a mélybe kell vetnie magát.

Lábujjaival a szakadék szélébe kapaszkodott. Elszédült a látványtól, azonban nem aggódott, éppen ellenkezőleg: szomjazott a veszélyre, így nem is késlekedett: karját kitárta, elrugaszkodott a talajtól, és a mélység máris magához ragadta.

Lelkileg felkészült a lehető legszörnyűbb landolásra, ezért nem is csodálkozott, amikor a kába, vérben forgó szemű sündisznók alkotta szőnyegre esett. Száján cifra káromkodás csúszott ki, mely erőt adott neki ahhoz, hogy elsöpörje maga elöl a haldokló, tüskés állatokat, és talpra szökkenjen.

- Ezt nem hiszem el! Méreg lehet a tüskéken! - csattant fel, amikor meglátta a felhólyagosodott térdét és tenyerét, melyek azonnal égő és csípő érzést kölcsönöztek neki.

Tovább indult volna, azonban a szervezetébe jutott méreg elérhetett az agyáig: különös lomhaság és tompaság gyötörte. A rettegés olyannyira felfokozódott benne, hogy egy darabig szeme vadul forogott üregében, lába pedig remegett. Szárnyát kinyújtóztatta, hogy a magasba emelkedjen, hiszen már tudatosan figyelmen kívül hagyta a levegőben tartózkodó szörnyetegeket. Néhány próbálkozást követően szembesült azzal, hogy tagjait bár tudta mozgatni, a levegőbe már képtelen volt emelkedni.

Gyalog indult hát útnak. Olykor ingerülten félrerúgta a minduntalan felé igyekvő állatokat, ám vagy száz méter után már ritkultak az irtózatosszerű sündisznók, később pedig már nem is szennyezték a környezetet a jelenlétükkel.

Elizabeth őszintén örült annak, hogy nem kellett áthaladnia a színek központján ahhoz, hogy egyre lejjebb kerüljön a világban - így is bőven elég fájdalmat okoztak neki a peremeken élő, támadó állatok.

Váratlanul hasogatni kezdett a feje, de ami ennél is sokkal szörnyűbb volt, egy ordító hang a fejében utasításokkal bombázta: egyre csak azt hajtogatta, hogy tegyen kárt önmagában.

- Van eszemben! - vágott vissza az egyre hangosabban parancsolgató belső hangnak. Válaszának gyökeresen ellentmondott a viselkedése, mivel keze éles kövek után kutatott a földön. - Fejezd be, fejezd már be! - könyörgött magának, melynek köszönhetően nem került fél percbe, már újból az utat róttá sietős lépteivel.

Most egy ismerősnek tűnő alak körvonalazódott ki a hirtelen lángba borult erdő fekete füstjéből. Elizabeth égő, lüktető szeme alig akart megfelelően működni, úgyhogy inkább letért az útról, hogy megtudja, valóban az a személy volt-e ott, akire gondolt. Hiába futott szinte kimerülésig, az előtte álló alakhoz nem jutott közelebb, ennek ellenére nem adta fel, ugyanis mindenáron

beszélni akart vele. A borzalmas világ már akkora fájdalmat okozott neki, hogy csaknem összeesett, mégis hitte, hogy utolsó erejével is megéri küzdeni. Mindezekén túl tisztában volt azzal, hogy akár képzelődhetett is - ám e baljós gondolatot megpróbálta elkergetni a fejéből.

- Rossz úton jársz, Elizabeth! - figyelmeztette magát, amikor észrevette a feje fölött meggyötörten szálló, megtépett szárnyú angyalokat. Az Alvilág felsőbb szintjeinek lakóival ellentétben az ittenieket nem verték láncra, hiszen a létsík olyan könyörtelen részén éltek, hogy még a meneküléshez is erőtlenek és bátortalanok voltak.

Tátott szájjal bámulta a sziklák repedéseiből kibuggyanó agresszív vérzuhatagokat, a minden addiginál sötétebb égbolton szálló veszedelmes sárkányokat - kik egészen gyakran martak bele a mit sem sejtő áldozataikba.

Gyorsított a léptein, hiszen egyre közelebb vélte magához a fehér alakot. Erős fájdalmak árán egy hosszú útszakaszt sikerült levágnia, így egy csapásra azon kapta magát, hogy közvetlenül a férfi mögé került. Elizabeth szája mosolyra görbült, melyet nem a gonoszság festett az arcára, hanem az őszinte, tiszta szeretet.

Nem értette önmagát: efféle érzélem hogy férhet meg annyi gyötrellem mellett? Alig fogant meg a kérdés a fejében, máris megtalálta a választ: az Alvilág azon szintje, ahol most

tartózkodott, pozitív érzelmeket igyekezett kiváltani az élőlényekből, hogy annál fájdalmasabb legyen a felismerés: a szemük előtt lévő képek valójában csak a képzeletük szüleményei. Hogy miért gondolta ezt? Miután behozta a férfi és ő közte lévő távolságot, megragadta a vállát, és maga felé fordította. Az ifjú arcberendezése bár erősen az öccsére hasonlított, mégis az apró eltérések hamar kitűntek: az előtte álló férfi orra erősen lefelé konyult, szemszíne valamelyest világosabb volt, mélybarna haja pedig éppen hogy csak súrolta a vállát. Amikor pedig a kellemetlenül csengő hangján megszólalt, Elizabeth már biztos volt benne, hogy nem a testvérével találkozott.

Nem sokat törődött a férfival. Meg sem várta, hogy a hasonmás elmondja mindazt, melyet egy mélyről jövő levegővételt követően szemmel láthatóan szeretett volna, rögtön odébbállt. Egy ideig még hallotta, ahogy az öccse alvilágbéli alteregója utána loholt, ám szakadatlan türelme és fürgesége végül meghozta a gyümölcsét: egyedül maradt a feje fölött keselyűkként köröző hatalmas sárkányokkal, az addiginál is keservesebben síró angyalokkal és csontvázzá soványodott denevérek ezreivel.

Elizabeth önmagát a végletekig nyugodt természetű személynek ismerte, akit nehezen lehetett kihozni a sodrából, de most az Alvilág utolsó bugyra felé vezető út hosszúságán olyan könnyen

dühbe gurult, hogy a bosszús lépteivel felkavart út porától folyamatos köhögőroham kínozza.

- Ti meg mit kerestek itt? - kelt ki magából, amikor egy kopár útból induló, hat keskeny ösvény egyikének közepén észrevette édesanyját és édesapját. Bár a szülők távol helyezkedtek el tőle, arcukon mégis tisztán látszott a csalódottság, melyet talán szeretett gyermekük miatt éreztek. Elizabeth lelkét a bűntudat legelviselhetetlenebb fajtája marcangolta, ezért inkább elfordította a fejét.

Az elágazás másik útjára tekintett.

- Ezt nem hiszem el! - kacagta tébolyult módjára, amikor meglátta azt az embert, akit felelősnek ítélte a jelenlegi hányattatott sorsáért: Paul volt az, kinek arcára a tömény harag ült ki. Bár Elizabeth túl messze állt ahhoz, hogy meghallja, milyen szavak társultak a férfi tátozásához, mégis szentül hitte, hogy könnyörtelenül dobálta felé a szitokszavakat.

Az angyal szüntelenül vigyorgott, holott mióta megpillantotta kedvesét, olyan fájdalomban részesült, mintha az összes csontját egy kalapáccsal zúzták volna porrá. Tudatalattijából a felszínre lökődtek mindazon emlékek, melyek széppé varázsolták a kettejük kapcsolatát.

Az első találkozásuk és a közös gyermekük megismerésének képe akkora kint okozott neki, hogy térdre rogyott. Egyenesen egy

tüskés hátú, róka formájú tetemre esett, mely következtében a tüskék kíméletlenül az ízületébe fúródtak. Az ajkába harapott, és bár erősen imbolyogva, de talpra állt. Ügyet sem vetett a többi útra - melyen valószínűleg az előző életében számára kedves emberek álltak -, rálépett a hozzá legközelebb esőre. Bár nem akart elhaladni Paul mellett, a fejében egy belső hang azt ordította, hogy az a helyes irány. Vett hát egy mély levegőt - mely hatására korommal teli, forró levegő tódult a tüdejébe -, s elindult.

- Eressz el! - förmedt Paulra, hiszen a férfi megragadta a karját és magához húzta, holott az angyal szemkontaktus nélkül, a lehető leggyorsabban akart elhaladni mellette.

- Térj magadhoz! Ez nem vall rád! Ha észhez térsz, még visszafogadnak a felsőbb szintek. - Elizabeth felemelte a fejét, és mélyen a férfi szemébe nézett.

- Te nem az igazi Paul vagy. Csak a képzeltem játszik velem. A fejemből bújtál ki, hogy őrületbe kergess.

- Ezt mégis hogy gondolod? - A nő válaszra sem méltatta. Kibontotta magát a szeretetteljes ölelésből, és rohanni kezdett.

Úgy sietett, mintha egy futóverseny első helyezésére pályázott volna. Bár voltak göröngyös és veszélyes útszakaszok, megpróbálta az agyában kikapcsolni a fájdalomért és a gondolkodásért felelős területet. Időközönként érezte, hogy az út lejtett, melyből

megállapította, hogy egy szinttel közelebb került a céljához. Ezen alkalmakkor még gyorsabban szedte a lábát.

Meg sem figyelte a környezetét, hiszen minden egyes szintváltásnál olyannyira megduplázódott a fájdalma, hogy az előző szintek által okozott kínra már csak kellemetlen szúnyogcsípésként emlékezett.

- Legyen már vége! - lihegte, amikor egy csapat sárkányfióka karmai tépték fel az arcbőrét. Kezével megpróbálta elhessegetni az állatokat, de tetteivel még inkább magára haragította őket, így erősebben kínozták. Elbotlott. Mivel féltette a szemét az éles karmoktól, behunyt szemmel bukott előre. Olyan gyorsan gurult a göröngyös lejtőn, mintha tekegolyóként száguldott volna le egy hegyoldalon. Érezte, hogy por, szilánkok és kövek ezrei csapódtak az arcába, melyek előszeretettel fészkeltek be magukat a friss sebeinek mélyébe.

Elviselhetetlen erősségű lelki fájdalmat élt át: maga előtt látta az összes szerettét, azonban egy óvatlan pillanatban az arcukat csúf szörnyetegek ábrázata váltotta fel. Némán közeledtek felé, majd amikor fél méter távolságba kerültek hozzá, kitátották a szájukat: hosszú, hegyes fogak alkotta alsó- és felső fogsoruk között vékony, vérrel színezett nyálhidak feszültek. Elizabeth - aki nem is olyan rég erősnek és gonosznak érezte magát - most megtört: erőtlenség volt, akit a saját elméje ejtett fogságba.

- Ez nem a valóság, ez nem lehet az - hadarta, s a szíve hevesen kalapált.

A mellkasára akarta szorítani a kezét, ám amikor ezt megtette volna, akkor érezte csak, hogy valakit tartott a kezében: egy kisbabát.

- Helena - suttogta elhűlve. Bár jól tudta, hogy kislánya elhunyt, a látottak mégis rácsáfoltak a tényre: a csöppség éppen olyan elevennek bizonyult, mint kortársai. Az angyalnak egy csapásra boldogság férkőzött a szívébe, mintha gyermeke látványa erős fájdalomcsillapító hatással bírt volna. Közelebb hajolt hozzá, hogy egy puszit nyomjon a homlokára, azonban a karján izgő-mozgó csecsemő egy elszenesedett bábuvá változott, és darabjaira hullott.

Elizabeth könnybe lábadt szemmel feltekintett: a szörnyetegekké vált szerettei újból felé közelítettek. Kezdetben csak fenyegetően csattogtatták a fogsorukat, majd váratlanul az angyal arcába haraptak.

Itt ért véget a rémálom. Kinyitotta a szemét: feketeséget látott, semmi mást. Egy rövid ideig még fekvő helyzetben maradt, hiszen a feje zúgott, a világ pedig vele együtt forgott.

Mihelyt visszanyerte a látását, felemelkedett a felsőtestével, hogy körülnézhesen: egy csarnokban tartózkodott. Szívesen feltápászkodott volna, de amikor megmoccant, olyan éktelen

fájdalom nyilallt az összes porcikájába, hogy inkább nyugton maradt. Sikított, hogy elterelje a figyelmét, de azzal csak kimerültebbé vált.

Négykézlábra ereszkedett, hogy a kormot és a nagyobb széndarabokat felköhögje a tüdejéből. Próbálkozása sikeres volt. Homlokát a padlóhoz tapasztotta, hogy megpihenhessen. Tettét máris megbánta, hiszen az izzó kő megperzselte a bőrét.

Bízott abban, hogy érzékszervei nem csapták be, és rajta kívül senki más nem tartózkodott a helyiségben, hiszen eltervezte: egyedüllétét erejének visszaszerzésére szenteli. Izmai feszült állapotát megszüntette, így teste ernyedten esett a forró, magából pörk szagot kibocsájtó padlóra. Tenyerét a mellette heverő kőre helyezte. Meglepetésére a kő egy kis résen át levegőt eresztett ki magából, a következő másodpercben pedig már morgott és azzal egy időben mozgott is.

- Vedd le rólam a kezed, nem kapok levegőt! - förmedt rá a kő, miután sikeresen lerázta magáról a nő ujjait. Az angyal csak ekkor ébredt rá, hogy szó sem volt élettelen kőről. Ijedten odébb ugrott. Amint hunyorított, máris tisztábban látta az előtte lévő arcot: ég felé ívelő turcsi orr, arcán ezernyi pattanás és bibircsók egyvelege. Szeme olyan vörösen égett, mintha egy-egy apró, alvilági lángnyelv szökött volna látószervének belsejébe. Ajka koromfekete volt, melyen keresztül kilógott a vékony, hosszúkás nyelve.

- Ki vagy te? - szegezte hozzá a kérdést Elizabeth.
- Te magad - érkezett az egyszerű, de annál hihetlenebb válasz.
- Az lehetetlen. Messze állok a férfi nemtől.
- Ne nevetess! Azt akarod mondani, hogy férfinak nézek ki? - Elizabeth újból az idegen személyre tekintett: sötétszürke, fakó haját és sötét, ropogásra sült bőrt tudhatott magáénak. Távolról sem viselt nőies jegyeket.

A különös lény egy visításba torkolló nevetést hallatott, majd arca ráncok ezreibe gyűrődött. Később komoly hangsúlyt megütve így szólt:

- Én másztam a fejedbe, hogy rávegyelek a gonoszságokra. Bár meglehet, nem vetted észre, de ösztönösen ellenkeztél. Egy idő után már nem bírtam elviselni a benti létet, így kibújtam belőled.

Elizabeth-nek egy szó jutott eszébe:

- Démon.
- Valóban. Üdvözöllek az Alvilág legalsó szintjén! Verrier a nevem.
- Hányan vagytok?
- Hogy érted? Hányan vagyunk démonok? - Az angyal röviden bólintott. - Többben, mint hinnéd, mégsem elegenden.
- A felsőbb szinteken is éltek? - Az utolsó hang még el sem hagyta a száját, máris úgy érezte, mintha minden egyes idegszálát pengével karcolgatták volna.

- Reméled, hogy a fent látott személyek hamisak voltak, és csak a haverjaim szórakoztak veled?

- Azonnal szállj ki a fejből!

- Nem teszem. Kedvemre van a szenvedésed. És válaszolva a fel nem tett kérdésre: a szeretteid önmaguk voltak. Vagy mégsem?

Elizabeth iszonyodva nézte az előtte heverő, élettelen démoni testet, miközben megállás nélkül ezt kántálta: "tűnj a fejből!"

Szívverése felgyorsult a tudattól, hogy elméje épp ketté készült hasadni, azonban amilyen hirtelen szökött a fejébe a lény, olyan hamar is távozott onnan. A démon mozdulatlan teste váratlanul felemelkedett, majd visszaesett - Elizabeth ebből tudta, hogy a démon lelke visszatért a saját testébe.

Egy pillanat erejéig élvezte a fájdalommentes létet, aztán követte a szemével, ahogy a démon felült, majd felállt. Elizabeth ugyancsak talpra szökkent. Mit sem törődött a szédülésével, nagy lendületet vett, és ellökte útjából a vele azonos magasságú, csontsovány férfit. Bár elképzelte, ahogy a démon elvágódik a kövön, s egy éles, recsenő hanggal kettétör a gerince, belátta: a valóság igazságtalanabb az álmvilágnál.

- Mi bajod van? - így a démon, mialatt jólesően nyújtózkodott. Elizabeth elengedte a füle mellett a kérdést. Ujjbegyével masszírozta a halántékát, hogy a fokozott vérkeringéssel elviselhetőbbé tegye a visszatérő kínt.

Mozdulatlanná dermedt, ugyanis távoli neszre figyelt fel. Erősen összpontosítva pár lépést tett a hang irányába. Vagy az ő hallása lett tökéletesebb vagy a hang forrása beszélt erőteljesebben, de tisztán hallotta e mondatot:

- Verrier, te udvari bolond! Takarodj innen! - a hang olyan üresnek hatott, mintha csak egy élettelen tárgy beszélt volna.

Elizabeth pislogott, hogy meggyőződjön arról, nem a szeme káprázott: Verrier összehúzta magát, lesütötte a szemét, és vadul remegett. Karjával átölelte saját magát, hogy reszketését csillapítsa, úgy vonult el.

Találkozás a Rémülettel

- Látsz engem? - kérdezte a zord, érces hang forrása. Az angyal hirtelen nem tudta, kihez szólt, így körbetekintett. Miután megállapította, hogy már csak ketten tartózkodtak a helyiségben, így felelt:

- Nem látlak.

- Gyere közelebb! - A nő újbóli lépéseket tett a hang irányába. Bár tudta, hogy a különös személy maga az Alvilág ura volt, és bizonyára nem bájcsevejt kívánt vele folytatni, mégis belevetette magát az ismeretlenbe.

A Kegyetlen Fenséget körbeölelő lángok úgy helyezkedtek el, hogy a lehető legkevesebbet mutassák belőle annak, aki távolabb helyezkedett el tőle. Az angyal elmerengett azon, vajon az ember nagyságú lángnyelvek mindenhova elkísérik-e őt, ám amint kitisztult előtte a Fenség képe, rögtön a személyére terelődtek a gondolatai.

Az Alvilági Úr ábrázata olyan volt, amilyennek Elizabeth a túlvilági iskolában világismeret órán tanulta: átlagosnál vagy háromszor nagyobb és izmosabb test, mélyfekete, hatalmas szárny, valamint égnek álló, rövid haj. Erőteljes csontozatú arca volt, mély szemgödörbe süppedő fekete szeme pedig szikrákat szórt. Az

angyal tekintete most az Alvilági Úr kezére tévedt, melyet a csontokból kirakott trónon pihentetett: ujjai sárga, hegyes körmökben végződtek. Bőrből készült ujjatlan és hosszú nadrágot viselt. A ruhadarabokat azok készítői láncokkal és pengékkel tűzdelték tele, talán azért, hogy a Fenség fenyítőeszközei bármikor kéznél legyenek.

- Azon tépelődsz, vajon mennyivel vagyok erősebb nálad - ütötték meg a rideg szavak a nő fülét. Elizabeth összerezzen, majd feltette a kérdést:

- A fejembe másztál?

- Az csak a pórnép szórakozása. Én bárki gondolataiban tudok olvasni, ráadásul meg is változtathatom az áldozat véleményét, ha ahhoz van kedvem. - Elizabeth-et úgy mellbe vágta a hallottak, hogy ismét megsédült. Reakciójára válaszul az Alvilág ura egy gonosz kacajt eresztett el. - Adjak egy kis ízelítőt? - A nő nem felelt, mivel rögtön azon kapta magát, hogy akarata ellenére felemelte a kezét. Remélte, hogy ennyivel megúsza, ám csalódnia kellett: a saját ujjai a torkát érintették, majd fojtogatni kezdték. Fuldokló hangot adott ki. Mivel keze nem követte az utasításait, lábával toporzékolt.

Kegyetlen Fenség kacaja dobhártya-szaggató visításba csapott át, azután pedig váratlan csend következett. Elizabeth egy kellemetlen, rázó érzés után visszanyerte az irányítást a végtagja felett.

Jó néhány keresetlen szóval illette volna fájdalmának okozóját, ha nem ő lett volna a legfélelmetesebb és legerősebb személy, akivel valaha találkozott. Annak ellenére, hogy az Alvilág küszöbének átlépése felemelő érzést keltett benne, most olyan gyámoltalannak hitte magát, hogy még egy fintort sem eresztett el. A gyomra összeszorult, és úgy remegett, hogy még a foga is belezsibbadt. Hihetetlennek tűnt számára, hogy azon személy előtt állt, akivel oly' sokszor rémisztgették őt és testvéreit a Túlvilágon.

- Látod, milyen könnyen le tudod vetni a magadra húzott álarcot? - fordította komolyra a szót Kegyetlen Fenség. - Nem vagy más, mint egy megtört lelkű, kétségbeesett nőszemély, akinek kicsúszott a lába alól a talaj. Hol is kezdjem? Ó, megvan! Megismerkedtél életed szerelmével, de alig kezdődött el a románcotok, máris vége szakadt. Betoppant az életedekbe egy gyermek, aki különleges úton kapott életet. Imádtátok őt, mégis elragadta tőletek a Halál. Egyik testvéredről kiderült, hogy velem szimpatizál, mely még inkább megtört téged. - Az angyalt fölöttébb zavarta, hogy Kegyetlen Fenség becsmérlőn viselkedett vele. Fel akarta emelni a hangját, hogy kikérje magának a lekezelő stílust, de a torkára forrt a kibukó félben lévő mondat: Kegyetlen Fenség mögül ugyanis öccse, Alan lépett ki hangtalanul. Elizabeth-nek fogalma sem volt arról, hogy az Alvilág feje miért nem vette észre a jelenlétét, de úgy gondolta, nem is fog töprengeni rajta. Helyette inkább próbálta megőrizni a

nyugalmát, hiszen adott pillanatban Kegyetlen Fenséggel nézett farkasszemet. Látta, hogy a Nagy Úr gonosz vigyorral magyarázott neki valamit, de fél szemét rokonán tartotta. Hirtelen önmagán is meglepődött, amiért a szíve mélyén őszintének tűnő érzelmeket fedezett fel, holott az még mindig gyökeresen ellenkezett az álláspontjával.

Alan kezében azon gömb pihent, mely segítségével Paul annak idején kinyitotta a Túlvilág kapuját. A varázserővel bíró tárgyat Kegyetlen Fenség feje fölött tartotta készen arra, hogy bármelyik pillanatban lecsaphasson vele. A sokkhatás azonban itt még messze nem ért véget: Alan mögött feltűnt a szakadt öltözetet viselő Paul is, majd szépen sorjában Lucy csatlósai közül Sasha, Melissa, Janice, Violet és Katniss.

Elizabeth nem értette, honnan jöttek, hogyan találtak egymásra, és egyáltalán mit terveztek a váratlanul felbukkant személyek. Nem is maradt ideje az okkeresésre, hiszen testvére nagy lendületet vett, és a kezében tartott fehér, gomolygó füsttel teli gömböt összetörte Kegyetlen Fenség fején. A fehér füst kiszabadult az apró szilánkokra tört gömbből, majd összesűrűsödött.

Felfoghatatlannak tűnt, ami ezután történt: a füstörvény hegyes vége kígyózó mozdulattal kettéhasította a Nagy Úr koponyáját úgy, hogy vér nem szivárgott ki a szűk hasadékból. Agya lassan elnyelte az összes füstöt, majd a koponyaacsontok maguktól összeforrtak.

Elizabeth megrökönyödve nézte, ahogy Kegyetlen Fenség teste élettelenül zuhant a padlóra. Semmit sem értett: testvére arcán széles mosoly ült csakúgy, mint a többi angyalén.

Tekintetével Pault kereste, de nem találta. Ekkor megijedt, hiszen átfutott az agyán a gondolat, hogy a férfi léte a Jóslat Gömbjéhez kapcsolódhatott, így azzal együtt ő is semmivé válhatott.

Jóleső meleg zuhanyként érte egy ismerős érintés: a háta mögött valaki a vállára helyezte a kezét, végigsimította a felkarját, majd az alkarját, s hosszan megölelte. Elizabeth az orrát csiklandozó illatból érezte, hogy Paul volt az. Fejét hátrahajtotta, így arca szerelméhez simult.

Biztosra vette, hogy a következő érzés hosszú hónapokon át kísértetni fogja rémálmában: egy érdes, jéghideg, ám puha nyelv nyalogatta az arcát, majd tühelyes, forró fogak sokasága mélyedt a húsába.

- Szállj le rólam! - ordította torkaszakadtából. Mielőtt még lerázta volna magáról Verriert, a démon önszántából elengedte őt. - Mi műveltél? - kérdezte az angyal, miközben megpróbálta letörölni arcáról a nyálát - mely pechére makacsul ragaszkodott a bőréhez.

Kegyetlen Fenségre pillantott, aki ekkor már a trónján ült, és csillogó szemmel figyelte a jelenetet.

- Szívesen megtartanálak, hogy nevetess. Olyan könnyű téged átverni - jegyezte meg.

- Mi a terved velem? - tette fel a kérdést Elizabeth annak ellenére, hogy sejtette a választ.

- Segítesz visszaszerezni a hatalmam. - Az angyal megdöbben, amiért Kegyetlen Fenség túlságosan is őszintének mutatkozott előtte. Fogalma sem volt, mit feleljen, így csendben maradt.

Fejében és szívében egyszerre dúlt a háború: az Alvilág utolsó szintje megfeszítette minden egyes idegszálát, érzelmeit pedig úgy felkavarta, hogy azt sem tudta, mit érez a családtagjai iránt. Emellett a megbánás égető érzése is sokszorozódott benne, mely végett, ha tehetne volna, menten megvált volna testétől.

Hosszabb lelki tusa következett, mely végén úgy tűnt, túljutott a holtponton. Teste és lelke mintha megszokta volna a folytonos csapásokat, így kitisztult az elméje. Sejtette, hogy a Kegyetlen Fenség által közölt információk, mint a kirakós darabjai, összeilleszthetők voltak. Bizonyára nem szándékosan, de az Alvilág ura elhintette felé a Jóslat Gömbjének fontosságát, Lucy csatlósainak a túlvilági sereghez való átpártolását, valamint Paul létezését. Hogy mindezek közül mi lehetett a valóságos és mi nem, azt képtelen volt eldönteni. Nem is hagyott magának időt a töprengésre, helyette inkább úgy tett, mintha Verrier nyálának letörlésével bajlódna - mely cselekedete nem is volt hasztalan, mivel a váladék alatti arcérze izzott, tapintásra pedig úgy tűnt, gombostűfej méretű hólyagok nőttek rajta.

Kegyetlen Fenségre sandított: mintha görcsösen ragaszkodott volna a trónjához.

Halk motoszkálást hallott a háta mögül.

- Pszt! Russell vagyok, Lucy bandájából. Ne félj tőlünk, már megváltoztunk! Segíteni jöttünk. - A megszólított leengedte a karját az oldalához, ujjait pedig megmozgatta jelezvén, hogy észrevette őket. Sejtelve sem volt afelől, hogy a segítségére érkezők valós személyek voltak-e vagy csak Kegyetlen Fenség járatta vele a bolondját. Tartott az utóbbtól, mégsem hátrált meg.

Az Alvilág ura most az égre emelte a tekintetét. Hogy ezt miért tette, arra Elizabeth nem talált magyarázatot, viszont tette kapóra jött neki. Felső testét a folyamatos, halk motoszkálás irányába fordította, így hamarosan Melissa zöld szempárjával nézett szembe. Mögötte libasorban guggoltak Lucy további csatlósai.

Mindenki azonos pontba tekintett, mely nem más volt, mint a trón talpazata. Ez megerősítette Elizabeth-et a felvetésében. Akaratlanul is elmosolyodott, hiszen annak ellenére, hogy lassú, óvatos lépéseket tett a trón felé, annak tulajdonosa le sem vette szemét a plafonról.

"Nem lehet ilyen könnyű, ez egy csapda" - győzködte egy hang a fejében, de nem törődött vele. Úgy vélte, mivel az Alvilág összes szintjén áthaladt már, a legerősebb fájdalmat is megszokta, és

megtanulta azt figyelmen kívül hagyni. Kegyetlen Fenség így bármilyen büntetéssel sújthatná őt, megbirkózna azzal.

Újabb három lépést tett meg, amikor a szeme sarkából észrevette, hogy Russell utolérte.

- Nem tudjuk, mi Paul terve, csak azt, hogy készen áll - így a férfi elfojtott hangon.

- És ti mire készültök? - Válasz nem érkezett, de Russell kisebb tépelődést követően ezt mondta:

- Sajnálom, hogy nem volt időm jobban megismerni téged. Terveim voltak veled. - Elizabeth értetlenségében összeráncolta a homlokát. Mintha a férfi az addig ki nem nyilvánított érzelmeit próbálta volna közölni, amellet pedig örökre elbúcsúzni tőle.

- Tudsz valamit, amit én nem? Meg fogok halni? - értetlenkedett. Kérdése a levegőben lógott, ugyanis a háta mögött lévő személyek megelégelhatték a bájcsevejüket, így utat törtek maguknak kettejük között.

Kegyetlen Fenség a tekintetét lassan az angyalokra irányította. Egy cseppet sem tűnt meglepettnek, viszont zaklatottnak annál inkább. Kemény arcélei az izzó bőretől hangsúlyosabbakká váltak, a levegőt pedig olyan erősen vette, hogy Elizabeth a saját tüdeje tájékához szorította a kezét.

- MOST! - kiáltott egy kifejezetten magas hangú nő, mire a többiek annyira előrenyomultak, hogy Elizabeth-nek minden izmát meg kellett feszítene ahhoz, hogy talpon maradhasson.

- Még nincs magánál! - kiáltotta Russell. Társai azonnal Kegyetlen Fenség elé ugrottak. Az Alvilág ura úgy tűnt, mintha ellenkezett volna, amikor a bokájára és a csuklójára erős ujjak szorultak, mégsem fejtett ki lényeges erőt ellenük.

Elizabeth agya kétségbeesetten a megoldáson dolgozott, hiszen a vezetőség tagjai egy árva szóval sem mondták neki, mi lesz az ő feladata.

- Szent angyalokra, hiszen egy hadsereg vezére vagyok! - teremtette le magát. - Miért is közölték volna a tervet? Feltételezték, hogy átlátom a helyzetet.

Lopva a verejtékben ázó Janice-re és Katnissre lesett, kik lefogták a veszedelem bokáját. Bár Elizabeth nem szólt hozzájuk, a két angyal mégis bólintott.

- Itt az idő! - kiáltotta Russell, mire társaival egy emberként felemelte az Alvilág urának testét.

- Vigyétek odébb! - parancsolta Elizabeth. Így is lett, azonban az alvilági angyalok arra már nem figyeltek, hogy hova és milyen erővel cipelik, ugyanis a Fenség lábfeje csaknem gyomorszájon vágta volna Elizabeth-et, ha nem tért volna ki előle.

Jól tudta, hogy segítői csak pár másodpercig képesek távol tartani a tróntól az alvilági vezetőt, ezért gyorsan kellett cselekednie: kis híján orra bukott, úgy sietett fellépni a trón szürke, kígyószobrokkal díszített emelvényére.

Meglepődött, milyen könnyedén lehetett megmozdítani a trónt.

- Ez tényleg egy csapóajtó - állapította meg, azzal habozás nélkül felhajtotta az ülőtámlát.

Sejtette, hogy kivel találkozik majd odalent, de próbálta nem beleélni magát. Ez nem teljesen sikerült, hiszen annyira izgult, hogy kis híján ráejtette a saját fejére a falapot.

Ahogy lemászott a létrán egyenesen a sötétségbe, megpróbálta minél jobban hegyezni a fülét. Hamarosan eszeveszett jajgatásra figyelt fel, mely egy férfitől származott.

- Paul! - kiáltotta, hiszen nem is volt kérdés, hogy Kegyetlen Fenség lelke kit kínzott éppen.

Elrugaszkodott a létrafokoktól, és a mélybe vetette magát - azaz vetette volna, ha egy erő ki nem taszította volna őt a felszínre. Értetlenül állt az eset előtt. A testét ért erőtől egy időre elveszítette a hallását és a látását, emellett úgy érezte, mintha áramot vezettek volna a testébe.

Fél percbe telt, mire használhatóvá váltak az érzékszervei. Újból az alvilági angyalok társaságát élvezhette, ám nem sokáig: mihelyst a

felszínre ért, feláldozva magukat a járatba ugrottak - magukkal cipelve Kegyetlen Fenség testét is.

Elizabeth utánuk kiáltott, de szavait elnyelte a mélység. Akárhányszor próbálta követni az angyalokat, egy láthatatlan mező mágnesként dobta ki a felszínre.

Az ezután következő, tétlenül töltött percek okozta keserűség végett bizton állította, hogy valóban az Alvilág legutolsó szintjén tartózkodott: Paul fájdalommal vegyített hangja a lelke mélyéig hatolt, melyhez még keserű fűszerként szolgált az önmagukat feláldozó személyek egymáshoz szánt, kétségbeesett kiáltásai.

Hiába küzdött az őt visszatartó erő ellen, képtelen volt győzedelmeskedni felette, ám mégsem adta fel. Megpróbálhatott volna sodródni az eseményekkel, de úgy gondolta, nem véletlenül volt jelen abban a pillanatban. Igyekezte hát lenyugtatni az idegeit és arra összpontosítani, hogy a taszító erő megszűnjön, de az mintha csak fokozódott volna. A tehetetlenség szúrós gombóca karcolta a torkát, mely meggátolta a levegővételben.

Amikor már az örület határán állt, az addig bőszen jajveszékelő, kiáltozó angyalok váratlanul elhallgattak. Elizabeth fülelni kezdett, s közben reménykedett, hogy Paul kellemesen bűgő hangjával teli szél megcsapja az arcát, azonban ez sem következett be.

"Ha eddig csak Russellék akarata gátolt meg a lejutásban, akkor most talán sikerrel járhatok" - röppent át az agyán a gondolat, és már a mélybe is ugrott.

Iszonyatos sebességgel zuhant, mintha csak egy sziklából levált kő lett volna.

"Azonnal fejezd be a remegést! Bármilyen is fogad majd odalent, erősnek kell maradnod!" - utasította magát. Zuhanó testét máris felfogta a kemény, jéghideg föld. Figyelmen kívül hagyva sajgó tagjait rögvest talpra szökkent, és támadó állásba vágta magát.

Egy világos, háromszög alakú, csupasz falú helyiségben volt. A száraz, jeges levegő köhögésre ingerelte. Nem kellett sokáig keresnie, az egyik sarokban nyomban meglátta a lihegő angyalokat. Csak ekkor figyelt fel arra, hogy az egykor fénylő, fekete tollazatuk egytől egyig kihullott.

Mindannyian úgy néztek rá, mintha a szemgödrükbe üveggolyókat helyeztek volna.

- Paul! - szólította meg párját, kit nem talált a sarokban tömörülő köztük. Felelet helyett halk morgolódás hallatszódott mögötte, ezért megpördült a tengelye körül. Kegyetlen Fenség kupolaszerűen emelkedett fölé.

- Ő már elveszett. - Vértörő ajka gonosz vigyorra húzódott.

Elizabeth nem hitt neki, hiszen kezdettől fogva érezte párja jelenlétét. Eleinte azzal győzködte magát, hogy csak az összekuszált

érzelmei játszották vele a bolondját, de minél több másodperc telt el, annál jobban megbizonyosodott az ellenkezőjéről.

Adott pillanatban nem félt az Alvilági Úrtól, sőt: átlátott a veszedelmes külsőn, és meglátta a lelkében lakozó törékeny, bizonytalan érzelmekkel teli férfit.

Csak akkor eszmélt fel arra, hogy mindaddig farkasszemet nézett vele, amikor a gonosz férfi elkapta róla a tekintetét.

Russell most mocorogni kezdett, majd egy szaggatott levegővételt követően így szólt:

- Nem bírjuk tovább. Véd meg te - azzal összeesett. Feje élesen koppant a kövön, majd a többiek testének puffanása töltötte meg a rideg levegőt.

Elizabeth elé ekkor került Paul, akit az angyalok egészen eddig oltalmaztak. Szinte rá sem ismert a férfire: haja fekete volt a koromtól csakúgy, mint a bőre. Fedetlen felsőtestét vérző karmolás nyomok lepték el. Elizabeth lelki szemei előtt most lejátszódott azon képsor, melyen Kegyetlen Fenség megvadult bika módjára támadt Paulra. Összeszorult a szíve, ahogy elképzelte párja fájdalmat sugárzó arckifejezését.

Paul guggolásból álló testhelyzetbe váltott. Elizabeth ekkor vette csak észre, hogy párja a Jóslat Gömbjét szorongatta a kezében. "Ezek szerint csak képzelődtem, hogy darabokra tört" - állapította

meg Elizabeth. Összevont szemöldökkel nézett párjára, majd a Sötétség Urára.

- Ne tedd! Megtiltom! - hörögte kásás hangon Kegyetlen Fenség, aki szemmel láthatóan egyre kábább volt. A parancsra Paul felhorkant, majd Elizabeth-hez szólt:

- Gyere ide! Míg köztünk állsz, nem bánthat. - Így is lett: a nő mit sem törődve azzal, hogy talpbőrét felszakította a földön heverő borotvaéles pengék sokasága, azonnal Paul mellé lépett. Kíváncsian fürkésző tekintettel nézett rá.

- Vedd ezt el! - suttogta. - Vigyázz rá, ez a kulcs! - Elizabeth egymáshoz szorított tenyerébe gurult a gömb, mely nem más volt, mint vibráló, sűrű levegőből álló halmaz. Néhány másodpercig elmerengett benne, hiszen addig még csak a tankönyvekben látta a benne gomolygó kék és bíbor, később méregzölddé váló, kavargó füstöt. Most ostorozta magát, amiért annak idején fittyet hányt a tananyagra, így nem tudta felidézni, mit jelentettek az egyes színek.

- Ezek szerint Kegyetlen Fenség nem jelent rám veszélyt. Gyere, kiviszlek innen! - szólt halkán, de Paul csak a fejét ingatta. Elizabeth egy lépést tett előre, mire párja a földre szegezte a tekintetét. A nő mutatóját kedvese álla alá helyezte, hogy lássa az arcát, de a következő pillanatban azt kívánta, bárcsak ne tette

volna: Paul szemgolyói ugyanis a kisebb másai voltak a Jóslat Gömbjének.

Elizabeth egy darabig megkövülten figyelte, ahogy párja szemében tombolt a rémületet keltő füst, majd az előtte fekvőkre nézett. Megnyugodott, amikor észrevette a mozgó mellkasukat.

"Életben maradtak" - nyugtatta magát.

- Menned kell - nyögte Paul, rázkódó arcizmokkal.

- Nem lehet. Ha elmegyek, Kegyetlen Fenség végez veled. Te vagy a kiválasztott. Addig nem nyugszik, míg ki nem nyitod a kaput - emlékeztette az angyal. Paul mély levegőt vett, és így szólt:

- Kérem vissza a gömböt! - szavai erőszakosan hangzottak.

- Miért? Hiszen az előbb adtad nekem - vont a kérdőre a nő. A kérésnek nem tett eleget, hiszen világossá vált számára: Kegyetlen Fenség lelke megszállta Pault, kinek egy ideig sikerült felülkerekednie rajta, ám energiája elfogyott, és nem hogy száműzni nem tudta magából a betolakodót, még át is adta az irányítást a teste felett. Később Elizabeth számára az is világossá vált, hogy Lucy csatlósait az Alvilág Ura hatástalanította azzal, hogy kómába rántotta őket. Kegyetlen Fenségnek szüksége volt rá, Elizabeth-re, hiszen Paul erősebb volt, mint gondolta. Az angyal jelenlétével azonban megnyílt a férfi szíve, így Kegyetlen Fenség könnyűszerrel a testébe juthatott.

Összeszorult szívvel simította meg Paul arcát, mire a férfi szemében lévő füst erősebben gomolygott. Érezte, ahogy kedvese arcizmai megfeszültek a testében zajló küzdelemtől. Olyan sebezhetőnek látta őt, hogy legszívesebben sírva fakadt volna. Kis híján maradásra bírta magát, de elvetette a gondolatot, amikor a felszínről jövő dulakodás hangja jutott el a füléhez.

- Légy erős! - kérte Paultól. Ezután egy olyan szót kívánt volna útravalóként bocsájtani neki, melyet földi életük során gyakran, már-már köztöszóként használtak. Ez a *szeretlek* volt, melyet most képtelen volt kiejteni a száján. Nem tudta, hogy ez azért történt-e, mert már elmúltak a párja iránt tanúsított érzelmei vagy mert a világ elnyomta azokat. Amikor erre gondolt, emlékeztette magát, hogy felesleges tanakodás helyett arra kell összpontosítania, melyet képes befolyásolni.

Kegyetlen Fenség kifejezéstelen tekintetébe, majd a saját kezében tartott gömbre bámult. Megmozgatta a szárnyát, és a magasba repült, közben pedig erősen koncentrált arra, hogy el ne ejtse a hasához szorított tárgyat.

Repülve könnyűszerrel túljutott az alsóbb szinteken, ám amikor egy fekete, ordító sárkány vette üldözőbe, rájött, hogy mindaddig csak szerencséje volt. Mivel az állat vaskos, pikkelyes bokájába egy vasgyűrű mélyedt, melyen hosszú lánc lógott, elég volt csak

lélekszakadva a földre szállnia, és máris biztonságban tudhatta magát.

Ügyet sem vetett a testére gyűlő vérszívó denevérekre, gondolatai a következő, még köd fedte lépés körül cikáztak: mire a sereg tagjai után kutatva végigjárná az Alvilágot, Kegyetlen Fenség már rég győzedelmeskedne Paul felett. Könnyebb és hatékonyabb tervre volt hát szüksége.

Rápillantott a gömbre, és elmerengett a benne morajló füstben. Kétségbeesetten próbált megoldást találni arra, miképp tudna kapcsolatba lépni a harcosokkal - ha egyáltalán hallgatnának még rá -, de mindhiába. A gömb bár Paul szerint egy kulcsként működött, Elizabeth nem talált benne semmilyen szerepet. Ez mindaddig így is maradt, míg merengése közepette egy alakot nem fedezett fel a füstben. A személy mozgásban volt. Az angyal közelebb hajolt a gömbhöz, hogy tüzetesebben is szemügyre vegye az illetőt, ám akármilyen közletről figyelte, csak egy ember alakú füstpacát látott.

Alig bukkant fel az első alak, máris követte őt egy második, majd harmadik, egészen addig, míg a gömb meg nem telt apró, fehér foltokkal. Elizabeth számára ekkor vált világossá, mi történhetett: a Jóslat Gömbjén keresztül összegyűjtötte a csatlósainak lelkét.

A felismerést követően mintha ösztönből cselekedett volna: olyan erősen koncentrált, hogy a környezetét már észre sem vette.

Elképzelte, hogy ő maga is a gömbben tartózkodott. Hogy jobban bele tudja élni magát, behunyta a szemét: rögvest megjelentek előtte a rég nem látott arcok.

Amikor úgy érezte, hogy minden szempár rá szegeződött, kieresztette a hangját:

- FigyeljeteK rám! - A kérés felesleges volt, hiszen mindenki kezdettől fogva rá meredt. - Kérek egy szónokot, aki elmondja, hogy állunk - azzal idegesen igazgatni kezdte magán a kormos, száradt indák és virágok alkotta ruháját.

Meglepetésére Ryan lépett ki a tömegeből. Megtöltötte tüdejét levegővel, s így felelt:

- Káosz uralkodik mindenhol. Nem találjuk Geraldot, pedig eddig az ő utasításait követtük.

- Mi a baj?

- Ezt komolyan kérded? - érkezett a felháborodott kérdés egy nőtől, akit Elizabeth azért nem látott, mert olyan messze állt tőle. - Kilátástalanság jellemzi mindannyiunk életét. Itt vagyunk egy világnyi gonosz lényvel, és azt se tudjuk, mit kell csinálni, hogy vége legyen a háborúnak. Te nyilván nem látod, de folyton harcolnunk kell velük, fegyverrel és érvekkel egyaránt. - A beszélő elhallgatott. Az átmeneti csendet Elizabeth használta ki:

- Rendben. Itt a terv: néhányan elcsalják a kapuőröket, többen folytatják a harcot, a maradék pedig felviszi a Földre az alvilágiakat.

- Lehetetlen dolgot kérsz.

- Ez a legjobb megoldás - tárta szét a karját Elizabeth. - Kegyetlen Fenség épp Paullal harcol. Valószínűleg az a célja, hogy Paulon keresztül megnyíljon a kapu, mellyel a földieket és a túlvilágiakat leránthatja magához. Kétségbeesett, és ha a túlvilági szent angyalok velünk vannak, akkor sebzett is. - Pillanatnyi gondolkodást követően megszületett a végleges terve. Kinyújtotta a karját, és folytatta a beszédet: - A sereg ezen fele - itt a karját a tömeg közepétől a széléig vitte - legyőzi az alvilági harcosokat. A csapat másik fele kiment a többiekkel és lerendezi a kapuőröket.

- És mi lesz a Földön? - ütötte meg a fülét a kérdés. - Ha a felszínre visszük az alvilágiakat, annak beláthatatlan következményei lesznek.

- Tudomásom szerint az Alvilág kapuja különleges erővel bír: nem engedi át azokat, akik velejéig romlottak. Úgy vélem, elég ideig hatottunk rájuk közvetlenül és közvetve ahhoz, hogy meginogjanak a hitükben. - Még folytatta volna a mondandóját, de váratlanul lüktetni, később hasogatni kezdett a feje.

Ujjait a halántékára szorította, s leguggolt. Eltűntek a szeme elől az angyalok. Hirtelen mintha közvetlenül előtte egy erős reflektort kapcsoltak volna fel, mely szapora villódzásba fogott. Az erős fény hatására káprázott a szeme: Paul arcképe jelent meg előtte, azután

pedig Kegyetlen Fenségé. Mindkettőjük arckifejezése fájdalmat tükrözött.

Annak ellenére, hogy a fájdalomtól jócskán tompult az érzékelése, tisztán hallotta párja szavait:

- Van még egy szint alattunk. Muszáj odamenned. Szükség van rád. Siess! - Itt meg is szűnt a stroboszkóphatás, majd újból a seregét látta.

- Nem tarthatok veletek. Máshol kell helyt állnom - közölte velük.

- Mit is vártunk tőled? Azt, hogy az utolsó pillanatban végre mellénk állsz és irányítasz? - E kérdések Ryan száját hagyták el.

- Kérlek benneteket, most utoljára bízzatok bennem! Tegyétek azt, amit mondtam! - szavai könnyörgésbe csaptak át. Ezután tudatosan megszakította velük a kapcsolatot, így újra magára maradt.

Könny szökött a szemébe, melyet egy hasára tapadt vérszívó madár váltott ki belőle. Ijedten lesöpörte magáról a csúf állatot, és halk töprengésbe fogott:

- Most az egyszer példát kellene mutatnom nekik. Úgy megtudnák, mi a teendőjük, és magam is látnám, milyen végkimenetele lesz annak, amit rájuk erőltetek. Másrészről pedig hallgatnom kellene Paulra, és megkeresnem a legalsó szintet. - Röpke pillantást vetett a vérszívó miatt vastag pontban vérző testrészére. Sóhajtott egyet, majd meghozta a döntést: - Ez az utolsó esélyünk. Nem

hagyhatom cserben a sereget. - Röviddel ezután pedig ezt suttogetta:

- Kérlek Paul, tarts ki!

Olyan sebesen repült, mintha üldözték volna. Balgaság lett volna azt hinnie, hogy a szörnyűséges világ csak égő erdőből, mezőből, és izzó kősziklákból állt, ugyanis mindazok csak az egyes szintek széleit képezték. Valójában a szintek falvakból és városok százaiból álltak, egy-egy országot képezve.

Ahogy haladt az utcák felett, jajveszékelés és sikoltás marta a csontjait. Olykor egész házsorok kaptak lángra, melyeknek égéstermékei nem kímélték a szemét.

A legszörnyűbbek a gyermeki sikolyok voltak, melyek miután elhallgattak, akkor is megállás nélkül a fülében csengtek. Egy alkalommal mintha Helena hangját hallotta volna ki belőlük. Nem tudott megálljt parancsolni a képzeletének, így egy képsort pörgetett le a fejében, melyen ő maga kínozta a gyermekét. Gyűlölte az azzal járó büntudatot, így legszívesebben belevetette volna magát a legközelebbi lángok közé.

Jobbnak látta tartalékolni az energiáját, ezért a földre szállt, és futni kezdett. Nem jutott messzire, hiszen rövidesen egy váratlanul felbukkanó nő szegte útját. Elizabeth védekező testhelyzetbe vágta magát, felkészülve az esetleges támadásra. Először egy könnytől csillogó szempárt vett észre, majd körvonalazódott a középkorú, testes nő alakja.

- Segítsen! - nyögte, s amint észrevette Elizabeth kezében a gömböt, le sem vette róla a szemét.

A hölgy közelebről is egy kétségbeesett, ártalmatlan lakosnak tűnt, azonban az arca kifejezetten ismerős volt Elizabeth számára. Vagy fél percbe telt, mire rájött, kit köszönthetett a társaságában: Martin, az elmegyógyintézetben elő ikerfiú édesanyja volt ő. Elizabeth emlékezett rá, hogy a kisfiú megkérte Alant, adjon át a szüleinek egy üzenetet, de akárhogy is törte a fejét, nem jutott eszébe, mi lehetett az.

- Ahhoz, hogy biztonságban legyél, velem kell jönnöd - közölte. Az alvilági a fejét csóválta.

- Nem hagyom hátra az életem. Nem tudom, hol a családom. Nélkülük sehova sem megyek.

- Az ikerfiaid várnak rád. Elvezetlek hozzájuk.

- Rendben - bólintott az asszony és hagyta, hogy Elizabeth karon ragadja.

- Sietnünk kell - sürgette a túlvilági angyal, mire a megszólított megszorította a lépteit. Rövid gondolkodás után Elizabeth ezt kérdezte: - Van kedved egy kis repüléshez? - Meg sem várta a választ, megfogta a hölgy derekát, elrugaskodott a talajtól, és az égbe röppent. Mit sem törődve utastársa rémült sikoltozásával, a tőle telhető leggyorsabban verdesett a szárnyaival.

- Mit művelsz? Azonnal tegyél le! - Elizabeth feltekintett a szárnyára, mely egy idő után mintha magától tette volna a dolgát. Elcsodálkozott a nagy tollazatában, mely éppen annyi fekete tollal rendelkezett, mint fehérrel. Csodálata végül rémületnek adott teret, hiszen amilyen gyönyörű volt, olyan ijesztő is. Félt, hogy olyat tesz a nővel, mellyel kárt okoz benne.

Kellemetlen gondolatai egy csapásra szerteoszlottak, amikor túl közel merészkedtek egy csorgó nyálú sárkányhoz, hiszen a bestia a fogait csattogtatva kapott utánuk. Az állatnak sikerült kitépnie egy tollat Elizabeth szárnyából, aki annyira megijedt, hogy lábaival járást imitált, hátha úgy gyorsabban el tud szállni a bestiától. Ettől fölöttébb nevetséges látványt nyújthatott, de abban a pillanatban örült, hogy mindketten épségben megúszták a veszedelemmel való találkozást.

- Oda nézz! Mi az a tömörülés? - ütötte meg az angyal fülét megmentettjének kiáltása.

- Épp hozzájuk jöttünk - kiáltott vissza, s mondatát megkönnyebbült sóhajjal fejezte be. Biztos volt abban, hogy a sereg azon tagjait pillantották meg, akiknek a túlvilágiak kimenekítését kellett teljesíteniük.

Megnyugodva látta, hogy csatlósai nem harcoltak az összegyűjtött alvilágiakkal.

Szándékosan Ryan mellett landolt. Elizabeth még a szilárd talajon állva sem engedte el az idegen nő karját, mintha tudat alatt attól félt volna, hogy kereket old.

Köszöntötte Ryant - csak ekkor vette észre, hogy a kölyökképű férfi még e világban sem rendelkezett szárnyal - majd ezt kérdezte:

- Hogy haladtok?

- Kitaláltam valamit - domborította ki a mellkasát Ryan. - Megszúrtam a kardommal a mögöttem lévő sziklára láncolt, idős sárkányt, aztán legurítottam ide elénk. - Elizabeth megpillantotta a tömeg gyűrűjében fekvő nagytestű, sebzett állatot. Szemmel láthatóan minden egyes légvétele fájdalommal járt, melyet csendes nyöszörgéssel próbált enyhíteni.

- Miért volt erre szükség? - tette csípőre a kezét, de Ryan csak sokat sejtetően köhintett egyet. Elizabeth hamar rájött az okára. - És működik?

- Nem látod? - Elizabeth elengedte új ismerősét, és utat tört magának, mely során olykor elég erősen át kellett magát préselnie egy-egy szorosan összesimuló váll között. Elhűlt, amikor tudatosult benne az alvilágiak viselkedése: egymással viaskodva nyomultak előre, hogy mihamarabb segítséget nyújthassanak a sebzett sárkánynak.

Mikor visszaverekedte magát Ryanhez, vegyes érzelmek dúltak benne.

- Mit mondtál nekik? - A férfi megvakarta a feje búbját, és így felelt:

- Hogy ez a sárkány varázserővel bír: ha megmentik az életét, átjutnak egy jobb világba.

- Nem kellett velük küzdeni, hogy higgyenek neked?

- Velük nem. Kettészakadt ez a világ: míg Kegyetlen Fenségnek és a szimpatizánsainak az a célja, hogy minél több földi és túlvilági személyt állítsanak maguk mellé, az Alvilág másik fele boldog akar lenni. Ezek itt már megfertőződtek a jósággal. Viszont Gerald csapata épp harcol a keményebb diók ellen. Ők többen vannak. Ahogy hallottam, elég rosszul áll a szénánk.

Az angyal egy szó nélkül felszállt a magasba, s a tömeget pásztázta. Megpróbálta felmérni, hányan voltak jelen a seregből. Mivel csak a csoport negyedét látta, felrepült a megsebesített sárkány vérrrel áztatott sziklájára. Leguggolt, s felsőtestével ráborult az ölében tartott Jóslat Gömbjére.

Hamarosan újból fehér alakokat látott benne, ám lényegesen kevesebbet, mint legelső alkalommal. Megvárta, míg minden szempár rászégeződött, és csak azután kezdett hozzá a beszédhez:

- Ryannek támadt egy ötlete, melyet megosztanék veletek. - Röviden vázolta nekik a férfi cselekedetét és annak hatását. -

Tudom, hogy már kiadtam nektek az utasítást, miszerint járjátok a szinteket, gyűjtsétek be a megfertőzött alvilágiakat, és vigyétek őket a kapuhoz. Ezen felül még egy feladattal bíznom meg az erősebb harcosokat: keressétek meg a megsebesítetteket - legyenek azok állatok, emberek vagy angyalok -, és minél hamarabb juttassátok őket a kapuhoz! A többit Ryan intézi. - A felháborodott morajból ítélve a hallgatóságnak egy cseppet sem tetszett a kérés. Elizabethnek nem maradt ideje unszolni őket, így megszakította velük a kapcsolatot.

Rettenetes volt a lepusztult városok látványa. Mintha egy rémálomba csöppent volna, melyből csak akkor ébredhetett volna fel, ha minden ott élő kimenekített volna. Nehezen haladt el a tőle segítséget kérő személyek mellett. Olykor megállt, és meghallgatta a panaszait, viszont uralkodnia kellett magán, hogy ne kapja őket is fel, hogy a kapuhoz szálljon velük. Helyette inkább mindegyikőjüket útba igazította remélvén, hogy nem tévednek el. Hosszabb, történéstelen útszakasz megtétele alatt volt ideje azon gondolkodni, mennyire megváltozott az Alvilág azóta, mióta először betoppant oda: kezdetben Kegyetlen Fenség még erejének teljében volt, így világának erői is háborítatlanul működtek. Elizabeth akkor még erősnek és mérhetetlenül gonosznak érezte magát, amellet pedig az őt kínzó fájdalomtól szenvedett. Most

azonban visszakapta önmagát, mely jó érzéssel töltötte el, egyúttal megrémítette: kételkedett abban, hogy gyógyult állapota végleges marad.

Kardsuhogás zaja karcolta a dobhártyáját. A hang irányába repült, s percekben belül látta seregének harcoló felét. Gyomra összeszorult, amikor a két, egymással viaskodó csapat került a látóterébe.

Egy távoli, magasban elhelyezkedő szikla mögé bújt, onnan figyelte a csatát. Mintha az Alvilág nem tűrte volna a gyávaságot, néhány pillanat múlva tűz gyulladt mellette, mely menekülésre készítette. A lángok egészen a harcolókhoz kergették, akik elől próbált kitérni, de a tűznyalábok tántoríthatatlanul üldözték őt.

Mit tudott tenni, a derekára erősített hüvelyből kihúzta a kardját - melynek birtoklásáról mindeddig tudomást sem vett -, s maga elé tartotta azt. Tekintetével Geraldot kereste, mely nem volt könnyű feladat, hiszen amíg a szem ellátott, számára idegen személyek töltötték be a teret. Emellett a harcosok szárnycsapásai által keltett szél gyakran hátrébb taszította vagy egész egyszerűen száznolcvan fokba fordította a testét.

Amikor éppen a szájába és a szemébe került fekete és ezüst pehelytollakkal viaskodott, egy ziháló férfi szállt felé.

- Miért jöttél? - morgott rá Gerald, aki nem rejtette véka alá, hogy még mindig neheztel rá.

- Nincs értelme a harcnak. - A férfi izzadságtól gyöngyöző homlokára bámult, majd szeme a felrepedt ajkára siklott.

- Mit tudsz te a háborúról?

- És te mit tudsz róla? - vágott vissza Elizabeth. - A Túlvilág még sosem háborúzott. Te aggattad az ezredes jelzót is magadra. Egy térváltó szellem vagy, aki túl sokat képzel magáról. - A nő érezte, hogy utolsó két mondatával végképp elvágta magát a férfinál, de nem bírta visszafojtani a nyelvére kúszott, keresetlen szavakat.

Gerald úgy tett, mintha az elhangzó szavak meg sem hatották volna. Elindult, hogy visszatérhessen a seregben betöltött pozíciójába, azonban Elizabeth megragadta a hosszú, széltől kigyózó haját. Magához húzta, s mindaddig erősen markolta, míg az önjelölt ezredes újból felé nem fordult.

- Mit akarsz még? - fröcsögte, bő nyálesőt zúdítva a nőre.

- A Túlvilág vezetősége engem tett vezérré, hogy a sereggel együtt teljesítsem a feladatot - emlékeztette.

- Ezzel nem nagyoznék, mivel pontosan az ellenkezőjét fogjuk elérni, mint amit ők szeretnének. Fogalmam sincs, eddig miért nem állítottak meg.

- Mert belátták, hogy igazam van. - Gerald kérdő arckifejezését látván magyarázattal toldotta meg az érvét: - A Túlvilágról jöttünk. Ha beismerjük, ha nem, az ellenfél sokkal erősebb nálunk, viszont mi eszesebbek lehetünk és a szívünkkel is győzhetünk. - Nicolas,

az ellenség vezére minden bizonynal meghallotta a szavait, hiszen felhorkantott, s megjátszott hahotában tört ki. Gerald hitetlenkedve felvonta a szemöldökét.

- Most nincs időm arra, hogy kifejtsd a világmegváltó nézetedet.

- Ó, dehogy nincs! - makacsolta meg magát az angyal. Megérintette a férfi arcát, és nyomást gyakorolt rá, így a feje oldalra fordult. - Nézd meg, mit műveltek! - rivallt rá, s ő maga is megfigyelte, ahogy a harcolók körül egyre nagyobb számú és egyre erősebb lángnyaláb tört fel a semmiből. Gerald megfeszített izmai egy pillanatra elernyedtek.

- Mi történik? - tette fel a kérdést, melyet a nő készségesen megválaszolt:

- Minél tovább harcoltok, annál több láng kel életre. A lángok az alvilági személyek lelkét szimbolizálják. A vak is látja, hogy az alvilági had teljessége érdekében már a félig jóssággal fertőződött személyeket is harcra kötelezték. Mivel ti erőszakkal léptek fel ellenük, az ő válaszuk szintén az erőszak. Új lángokat élesztetek, melyek eddig pislákolnak vagy teljesen kialudtak.

- Meg kell őket ölni, nincs más lehetőség - makacsolta meg magát a férfi.

- Érted is, amit mondasz? - förmedt rá Elizabeth. - Őket nem lehet csak úgy megölni. A testüket bár elpusztíthatjátok, de a gonosz lelkük tovább él majd, és ezáltal a lángjuk sem alszik ki. - Hagyott

magának egy szusszanásnyi időt, majd folytatta: - Megmondom, mit kell tennetek: kiütitek az ellenség kezéből a fegyvert, a derekatokon lévő kötéllel megkötöztitek őket, és a kapuhoz szálltok velük. Ott majd kijózanodnak, mert addigra az ott lévők által keltett erő elég pozitívva alakul ahhoz, hogy megcsapja őket a jószág szele.

- Mintha egy költő szállt volna meg. Bárcsak ilyen egyszerű is lenne!

- Az is! Parancsolom, hogy azt csináld, amit mondok, különben megkeserülsz! - Elizabeth-ben tömény harag gerjedt. - Nem szítani kell a tüzet, hanem csillapítani. - Gerald elhúzta a száját, majd megadóan felemelte mindkét, fegyver-nehezített kezét. Ujjait kiegyenesítette, azzal a kard és a lándzsa nagy sebességgel a földre hullt.

- Intézkedem - mondta megjátszott, túlzó alázattal.

Elizabeth az emlékeire hagyatkozott, amikor elindult megkeresni a legalsó szinthez vezető ajtót: mintha a padló trón melletti kövén négyzet alakú repedés lett volna. Amikor legelőször meglátta azt, nem maradt ideje tüzetesebben is megszemlélni, mégis most bízott az ítélőképességében.

Bár nem tudott segíteni a lakosokon, a szokásosnál alacsonyabban repült, és nyitva tartotta a szemét: örömmel látta, hogy seregének

tagjai hallgattak rá, és segítséget nyújtottak. Ezt mi sem bizonyította jobban, hogy a lángnyelvek lassan és fokozatosan csillapodtak.

Olyan gyorsan szállt, ahogy csak a szárnya bírta, hiszen egy másodpercet sem akart elfecsérelni. Minden megtett méter után a kiújult fejfájása annyira megsokszorozódott, hogy biztosra vette: halántéka szemmel láthatóan is lüktetett.

Kétségbeejtő volt a felismerés, hogy nem tudta, helyesen cselekedett-e: magára hagyta a seregét, és bár közölte velük, mit kell tenniük, mégsem tudta, hogy képesek-e uralni a váratlan helyzetet. Ha az eszére hallgatott volna, tüstént visszafordult volna, hogy besegítsen nekik, de a szíve erőszakosabbnak bizonyult: a megtorpanás helyett inkább még gyorsabban repült.

Mínél lejjebb ért a világban, annál üresebb volt a környezet, hiszen a mindennapokban ott szolgálatot teljesítő fegyveresek mind a felsőbb szinteken háborúztak. Remélte, hogy síró személyeket is csak azért nem látott már, mert mindenki a kapuhoz jutott, nem pedig azért, mert elbújva várták a végzetüket.

Óvatosan lépkedett a trón szélén, hogy ne essen bele a tátongó, mély lyukba, mely néhány órával ezelőtt Paul tömlöcéhez vezetett. A második csapóajtót könnyen észrevette, hiszen a négyzet pereme tisztán kivehető volt a padlót borító több milliméternyi por és hamu elegye ellenére is.

Ujjai a díszes fogantyút érintették, de mielőtt még felnyithatta volna az ajtót, belesett a Paul és Lucifer csataterének szájába: sötétségen kívül semmi mást nem érzékelt, így csak remélni tudta, hogy szerelmének nem esett bántódása.

Össze kellett gyűjtenie a maradék erejét ahhoz, hogy a nehéz kőtömböt felemelje. A mozdulat közben megreccsent egy csigolyája, de összeszorított fogakkal tűrte a vele járó kellemetlen érzést.

Olyan hideg fuvallat csapta meg az arcát, hogy a lehelete kis ködfelhő formájában lebegett körülötte. Vakító fehérséget látott a függőleges csatornában. Káprázó szemét megdörzsölte, de az sem segített rajta, csak újabb úszó fényfoltok jelentek meg előtte.

- Valaki segítsen! - a kiáltás a mélyből szökött felfelé, egészen Elizabeth füléig. Az angyal ezt egy jelként fogta fel, így gondolkodás nélkül az ismeretlenbe vetette magát.

A Legnagyobb Láng

Végtelenül puha anyagra huppant, mely kellemes meglepetésként érte, hiszen felkészítette magát a lehető legfájdalmasabb landolásra. Zuhanás közben a száját nyitva felejtette, mely révén egy hideg anyag valósággal lefagyasztotta a torkát és megbénította a hangszálait. Résnyire nyitotta a szemét, majd nyomban be is csukta, ugyanis a dermesztő anyag a szemgolyóját is megtámadta. Amint tovatűnt a kényelmetlen érzet, megvizsgálta a környezetét: hófedte mező közepén feküdt. Életében csak ekkor látott először havat, így megengedett magának pár percet, hogy tenyerével megsimítsa a felszínét. Elmeredt a vakító csillogásában, a fehér tisztaságában, és arról morfondírozott, hogyan létezhet egy olyan szint, mely szöges ellentéte a zord világ további részeinek.

Átfagyott a ruhája, így nagyobb bőrfelülete is megtapasztalhatta a tél hűsítő hatását, mely minden égett porcikájának gyógyírként szolgált.

Feltekintett az égre: nyomát sem látta bármiféle élőlénynek. Mivel a földön sem vett észre senkit és semmit, úgy döntött, visszafekszik a hóba.

Csodálatos volt a tiszta, kék ég látványa. Olykor hűs fuvallat csiklandozta az arcát, mely kissé csípő érzést keltett a sebei környékén, de mégsem volt elviselhetetlen.

Behunyta a szemét, s azt képzelte, hogy fokozatosan belesüpped a puha csapadékba, egészen addig, míg a Túlvilágra nem jut. Ott aztán feltápászkodik, és több napon keresztül letörölhetetlen mosoly ül az arcán, hiszen boldog, amiért az egész képtelen történet csak egy rémálom formájában játszódott le a fejében.

- Segíts! - a kérés ijesztő közelségből érkezett.

Elizabeth olyan sebesen ült fel, mintha áramot vezettek volna a testébe.

- Lucy - nyögte, s nyelt egy nagyot. Rémülten tapogatózott a hóban, végül meglelte a Jólát Gömbjét. Magához szorította, hogy az álnok nőszemély még véletlenül se higgye azt, hogy eltulajdoníthatja tőle.

Szerette volna azt hinni, hogy Lucy nem volt több egy látomásnál, de többszöri pislogást követően is ugyanaz a kék szempár nézett vissza rá.

Az alvilági angyal megismételte a segélykérést. Elizabeth erre ökölbe szorította a kezét és a fejét rázta.

- Higgy nekem, nem vagyok gonosz! - kérte az asszony. Elizabeth olyan nevetségesnek találta a kijelentést, hogy felhorkantott.

Feltápászkodott, hogy azonos magasságban legyen Lucyval, akinek szeme reménykedve megcsillant.

Az asszony kihasználva Elizabeth figyelmét beszélni kezdett. Úgy ömlöttek belőle a szavak, mintha hosszú ideig némaságban élt volna:

- Muszáj segítened! Nem találom őt. Egy ideig nyomon követtem, de amióta kicsúszott a kezünk közül az irányítás, eltűnt. Félek, hogy elveszett a rengetegben, esetleg leesett a lóról, és teljesen betemette a hó. A gonosz lelkek tudják csak, mennyi veszedelmet rejt ez a hely. - Elizabeth újból szánt egy kis időt arra, hogy körbenézzen.

- Az égvilágon semmi sincs itt - tárta szét a karját.

- Ezt honnan tudod? Érzed? - támadta le Lucy úgy, hogy a túlvilági angyal kis híján hanyatt esett.

- Csak gondolom. Olyan kietlen ez a táj.

- Ne mondj ilyet! Kathrynnek itt kell lennie valahol! Nem tűnhetett el nyomtalanul. - Elizabeth-nek kezdett rémisztővé válni az asszony zaklatott viselkedése.

- Ki az a Kathryn?

- A közös gyermekem Kegyetlen Fenséggel. - Elizabeth elcsodálkozott azon, hogy Lucy a saját hitvesét nem szólítja a keresztnévén - mellyel bizonyára rendelkezett az Alvilág ura -, de nem kívánta hangosan kimondani e gondolatát.

Lucy felemelte a hangját, mely kizökkentette Elizabeth-et a merengéséből:

- Hála a kíváncsiságodnak, most itt vagy. Ki tudja, mi lesz a végkimenetele ennek a háborúnak. Lehet, mindannyian meghalunk. Halálom előtt még látni akarom a kislányom.

- Hogyan segíthetnék? - Alig hagyta el a száját a kérdés, máris legszívesebben visszaszívta volna.

"Segítenem kellene Paulnak, vagy ha neki nem is tudok, akkor a hadseregnek" - emlékeztette magát.

Szeme megakadt Lucy reményvesztett ábrázatán. Adott pillanatban nem egy ármányos fekete angyalt látott maga előtt, hanem egy megtört anyát, kinek leghőbb vágya volt viszontlátni a gyermekét.

- Keresd meg őt! Mindent megteszek, amit csak kérsz!

- Csak egyet kérek: számolj el a lelkiismeretteddel.

- Ezt mire érted?

- Átvertél. Elhitetted velem, hogy segítesz a túlvilági feladatomban, ehelyett csak eszközként használtál, hogy Pault megkaparinthassátok. Rabságban tartottátok és megpróbáltátok arra kényszeríteni, hogy az általad ellopott Jóslat Gömbjével kinyissa az evilági kaput is. - Lucy lehajtotta a fejét. Elizabeth látta, hogy az asszony a füle hegyéig elvörösödött.

- Meg tudsz nekem bocsájtani? - Elizabeth egy ideig nem válaszolt.

Végül így szólt:

- Nem vagyok biztos abban, hogy képes vagyok rá.
- Könyörgöm, csak próbáld megtalálni!
- Rendben, de cserébe eresszétek el Pault! - Lucy keze remegett.
- Nem tudom befolyásolni az eseményeket. Én csak Kegyetlen Fenség felesége vagyok.
- Pont azért tehetnél valamit - ragaszkodott Elizabeth az alkujához.
- Hát nem érted? Ebben a csatában nem én vagyok a főszereplő. Nem tudok közbeavatkozni.

Hosszú, feszült csend következett, melyet végül Lucy tört meg:

- Azt hiszed, gonosz vagyok, pedig nincs így: csak szeretném, ha a túlvilági lányom velem lenne. Továbbá tudnod kell, hogy bár minden gonosztettem igaz, nem önszántamból tettem: a férjem kötelezett rá.
- Tűlvilági lányod?
- Rossz testbe született. - Elizabeth szívverése e mondatra felgyorsult.
- Az öcsém is pontosan ezt mondta nekem.
- Kevesen vannak a családban. Épp hogy csak meghaladják a húsz főt.
- Mégis miről beszélsz? Az öcsém hozzánk tartozik.
- Rossz világban nevelkedett. Veletek nőtt fel, de a gyökerei itt vannak. - Elizabeth-nek idő kellett, mire felfogta a hallottakat,

melyeket csak úgy tudott megemészteni, hogy elhitette magával: tévedés az egész.

- Fogy az időnk - sóhajtotta végül. - Megteszek mindent, hogy megtaláljam a lányod. Addig kérlek, ha van rá módod, fékezd meg a háborút!

- Lehetetlen dolgot kérsz. - Ezzel Elizabeth is tisztában volt. Lucy később hozzátette: - A gyermekünk a mindenünk. Ezt a szintet szándékosan neki hoztuk létre. Minden energiámat felemészti, hogy hó borítsa a létsík fenekét.

- Miért?

- Mert Kathryn gyűlöli a forróságot. Gyakran pedzegette, hogy nem közénk való. - Kis szünetet tartott, majd így szólt: - Bármikor elérhetsz engem: csak szólítanod kell, és máris itt leszek.

Elizabeth bólintott jelezvén, megértette a hallottakat. Lucy ajka a *köszönöm* szót formálta, azzal köddé vált.

Felfoghatatlannak tűnt Elizabeth számára, hogy tudott az Alvilág egy egész, hó fedte világrészt fenntartani. Ezen és még testvére származásán gondolkodott, amikor a több száz méternyi út után a szűz hó véget ért, és egy ösvény tűnt fel a semmiből. Sajnálta, amiért Alan nem lehetett vele, hiszen kiskorukban kimagaslóan tehetséges volt a rejtélyek megfejtésében. Elizabeth biztos volt

benne, hogy öccse izgatottan találgatott volna, hol lehet a lány, miközben a hóban hasalva lábnyomokat keresgélt volna.

Elizabeth azonban nem hasalt le, és még nem is gondolkodott azon, hol lehet Kathryn, hiszen olyan mértékű lelkiismeret-furdalás még sosem gyötörte őt, mint akkor: a feje fölött hatalmas háború dúlt, ő pedig épp egy kietlen tájban sétálgatott.

Egészen addig marcangolta önmagát, míg a távolban egy erdőt nem látott. Kíváncsiságtól vezérelve megszaporázta lépteit.

Az ösvény egyenesen az erdő közepébe vezetett. Minél közelebb került a nagy, fás területhez, annál nyugodtabbnak és csendesebbnek vélte a helyet. Kedve lett volna behunyt szemmel elmélázni az addig megélt történéseken, és kitalálni, mit kellene tenni az akadályok minél gyorsabb áthidalása érdekében. Furcsállta, hogy még mindig egy árva lelket sem látott. Éppen ezért a nyugalma egy csapásra rémületté változott, melynek oka a csend volt. Úgy hitte, az valami nagyon rossz dolognak volt az előszele, ami ellen nem tudta, hogyan kellene védekeznie.

Mintha egy láthatatlan óra mutatóján ólomsúly nehezedett volna, olyan lassan telt az idő. Elizabeth lába kezdetben csak fázott, idővel aztán a bőre teljesen érzéketlenné vált a külső hatásra.

Az égre tekintett: olyan távolinak tűnt az égbolt közepén lévő erőtlen Nap, hogy egyre inkább kételkedett abban, hogy azon túl több szintnyi Alvilág helyezkedett el.

Épp az égbe nyúló fák hótól nehezedő ágain állapotott meg a szeme, amikor patadobogás hangjára figyelt fel. Az erdő közepén járt már, így kis félelem szökött a szívébe, hiszen attól tartott, hogy egy esetleges támadás alkalmával nem tud időben kimenekülni onnan.

A hang egyre csak fokozódott. Elizabeth nem tudta eldönteni, hogyan tudná felkészíteni magát a nem várt személlyel való találkozásra, így megszaporozta lépteit.

Az ütemes dobogást már a talpában érezte, melyből megállapította, hogy lábfeje mégsem kívánt a fagy áldozatává válni és leesni a bokájáról.

Egyenes útszakaszra ért. Hunyorogva a távolba nézett, hogy minél hamarabb észrevegye a felé oly rohamosan közelítő lényt. Felkészítette magát arra, hogy egy sárkányszerű állattal fog találkozni, mely tűz helyett hófelhőt köp, továbbá vastag, fekete bundával, valamint szőrös tarajjal rendelkezik. Villás farka megállíthatatlanul hasítja a levegőt, és azon szerencsétlen fák, melyek az útjába kerülnek, nyomban kettétörnek.

A képzelet azonban nem mindig a valóságot mutatja: sárkány helyett egy sötétbarna, fényes szőrű, hosszú sörényű ló vágatott felé. Hátán vitte a vékony testalkatú, szőke hajú és hófehér bőrű lovasát, kiről még messziről is látszott, hogy valóban túlvilági személy volt.

Elizabeth egy ugrással az ösvény melletti bozótosba vetette magát. Figyelte, ahogy a ló a szabadság mámorában vágatott, a hátán ülő lány pedig felvéve az állat ritmusát, vele együtt mozgott.

Már majdnem elhaladtak a rejtőzködő angyal mellett, amikor a ló elülső lába elé egy kidőlt farönk került. Az állat hiába látta azt előre, a lába már nem engedelmeskedett neki: megbotlott benne. Elveszítette az egyensúlyát, és már késő volt bármit is tenni. A gravitáció győzedelmeskedett felette, és a több száz kilót nyomó teste nagy puffanással a földre esett.

Elizabeth rémülten nézte végig, ahogy a lovas egy fájdalmas kiáltással lefordult az állatról. A kidőlt farönk kemény csapást mért a gerincére. Az angyal felszisszent, annyira magáénak érezte a fájdalmat.

A lány nem mozdult, és nem is adott ki hangot magából. Elizabeth ebből tudta, hogy nagy a baj.

- Régen csináltam, de menni fog - buzdította saját magát. Erős kételyei voltak azzal kapcsolatban, hogy az Alvilág legutolsó szintjén sikerül kamatoztatni az őrangyali képességét, de jobb ötlet híján tett egy próbát: behunyta a szemét, és erősen összpontosított. Elképzelte, hogy teste majd' szétfeszül a benne tomboló őrangyali erőtől, csak arra várva, hogy kitörhessen. Energiája azonban a testében rekedt. Titkon számolt azzal, hogy az Alvilágban az erejét nem tudja átjuttatni a bőrére keresztül, így egy másik terv is lapult

a tarsolyában, melyet most latba vetett: a hasához szorított gömbre pillantott. Közrefogta az ujjával, kinyújtotta a karját, a szerencsétlenül járt lány felé irányította, és ellökte magától. Tekintetével követte, ahogy a különleges erővel bíró tárgy lassan a lovashoz lebegett. Amint a lány vállához ütközött, felrobbant, és a szilánkjai betérítették őt. Elizabeth ezzel egy időben szünet nélkül koncentrált, hogy Kathryn - feltehetőleg - törött gerince gond nélkül összeforrjon.

Az erőlködés minden erejét felemésztette, így térde a hóba huppant, majd kezét is betemette a fehér csapadék.

Elizabeth valószínűleg elájult, mert arra eszmélt fel, hogy a hóban feküdt, arccal az ég felé meredve. Amint önnön tudatára ébredt, észlelte, hogy a hidegtől a foga vacogott, agya pedig mintha jéggé dermedt volna.

Felkelt, és szemével rögtön Kathryn-t kereste. Szerette volna épségben látni őt, hogy Lucy jelenlegi, sanyarú életszakaszát lezárhassa, a lány felszabadulhasson, ő maga, Elizabeth pedig beszállhasson a háborúba.

Hiába nézett számtalanszor körbe, és hiába szólongatta nevén a fiatal lányt, az erdei táj maga volt a megtestesült kietlenség. Nagy fáradságok árán kikászálódott a fehér bozótosból, és a kitaposott úton lesöpörte magáról a havat. Amikor ezzel megvolt, egy gyötrő

kétely furakodott a szívébe: vajon Kathryn elvette az erejét? Talán Lucy csapdába vezette őt, mert gyermeke őrangyali erőből táplálkozik?

A kérdés csak addig szaggatta az elméjét, míg sikerült magát lenyugtatnia. Figyelte a testében dúló erőket: megnyugodva állapította meg, hogy a különleges képességének gondolatára enyhe bizsergést érzékelt az ereiben.

Mivel úgy tűnt, Kathryn a lovával együtt már messze járt, elhatározta, hogy a nyomukba ered. Mielőtt még elindult volna, megvizsgálta a patanyomokat: habár rengeteg lábnyom mélyedt a hóba, mégis megtalálta a legfrissebbet. Úgy döntött, ellentétes irányba indul, mint amerre Kathryn ment, hiszen úgy nagyobb esély volt arra, hogy összetalálkoznak - ez persze csak akkor történhetett meg, ha a lány körbe-körbe járt az erdőben, de az angyal gondolni sem akart más eshetőségre.

Feszélyezte a néma táj, hiszen a fejében úgy zakatoltak a kétes gondolataitól csordultig megrakott mozdonyok, hogy nem tartotta kizártnak: lassan kettéhasadt tudattal kell tovább élnie.

Alig hitte el, hogy Lucyba annyi anyai szeretet szorult, hogy lánya életét erején felül próbálja jobbá tenni. Felismerte, hogy a gyermeke nem az Alvilágba való, ezért létrehozta a világ gyökeres ellentétét. Elizabeth valószínűsítette, hogy Kathryn kedvenc elfoglaltsága a lovaglás lett volna, ha adódott volna rá lehetősége,

ezért anyja egy lovat csempészett le a földi létsíkról - melynek kivitelezésére az angyal már nem talált magyarázatot.

Újabb, fokozatosan erősödő patadobogás töltötte be a teret. Elizabeth úgy döntött, ezúttal nem keres menedéket. Pillanatokon belül meglátta az egyenesen felé menetelő, magából fehér párafelhőt kibocsájító lovat. Ijedtség lett úrrá rajta, hiszen azt hitte, hogy a lány nem ül az állat hátán. Amikor azonban a ló kilépett a ködből, láthatóvá vált Kathryn szárnyatlan körvonala is.

A lány arca érthetetlen módon felderült, amikor látta, hogy Elizabeth az útját szegte. Kathryn olyan gyermekinek és tiszta szívűnek tűnt, hogy az angyal villámgyors pillantást vetett a saját szárnyára félvén, hogy a fekete tollazata rémület tárgyát képezi majd. Elképedt, amikor meglátta, hogy tollai fokozatosan világosabb árnyalatúvá váltak.

Mielőtt még Kathryn bármit is mondott volna, leszállt a lóról, megsimította a jószág fényes sөvényét, és így kiáltott vékony, ám annál határozottabb hangján:

- Szaladj! - Az állatnak sem kellett kétszer mondani: hálásan fűjtatott, aztán szabadságtól bódultan tovatűnt. A lány egy darabig a ló örömteli vágatását figyelte, aztán Elizabeth-hez fordult. - Köszönöm, hogy itt vagy.

- Nem is vesztél el, csak bujkálsz édesanyád elől - állapította meg, ugyanis Kathryn félelmetesen hasonlított fiatalabb önmagára annak ellenére, hogy alig ismerte őt.

Kathryn szó nélkül kuporodott le a földre, lábát magához ölelve. Elizabeth követte őt.

- El kell neked mondanom valamit - kezdte a lány, de az angyal a szavába vágott:

- Olyan ismerős vagy nekem - és folytatta Kathryn arcának tanulmányozását: mintha már látta volna valahol a lány mandulavágású szemének vonalát és annak életteli égszínkék színét, de képtelen volt visszaemlékezni arra, hogy hol.

- Számomra is ismerős vagy, mivel találkoztunk már. - Elizabeth összezavarodott. Tovább kutatott az emlékezetében, és meglepetésére egy személy arcképe villant fel előtte.

- Eszembe jutott valami, de badarság. Az nem lehet - fészkelődött.

- Kérlek, mondd el, kire emlékeztetek! - így a lány. Elizabeth zavartan felnevetett.

- A kislányomnak ugyanolyan szikrázó szeme volt, mint neked. - Kathryn hosszan hallgatott. - Természetesen lehetetlen, hogy közöd lenne Helenához... Nem is értem, hogy juthatott ez eszembe. - Kathryn arcán mosoly ült, mely megrémisztette a beszélgetőpartnerét.

- A veled és Paullal töltött rövid idő volt eddigi életem legkedvesebb szakasza.
- Ne viccelődj ilyenekkel! Így is hatalmas teher megbirkózni a gyermekem halálával.
- Egy vallomással tartozom.
- Ne mondj semmit! - ripakodott rá az angyal ijedtében, azzal felpattant ültéből.
- Nem tudtam elmondani, mert nem volt rá lehetőségem - az ülve maradt lány úgy hadart, hogy alig lehetett érteni a szavát.
- Hogy kerültél Helena testébe? Te vetted el tőlünk? - az anya szavait a gyász tette keserűvé.
- Én magam voltam Helena. Kenneth a varázserejével felhasználta az állat formájában létező hasonmásaitokat ahhoz, hogy testet készítsen nekem.
- Hazudsz! Kenneth vigyázott a madarak testére, míg a lelkük Helena Túlvilág-által ajándékozott testébe költöztek.
- Nem. Előre látta a jövőt, és a szerint cselekedett.
- Sosem hazudott még nekem, így elképzelni sem tudom, hogy pont a gyermekükkel kapcsolatban tette volna.
- Pedig így történt.
- Leköteleznél, ha elmondanád az elejétől, mi történt, mert már végképp nem értek semmit! - ült vissza Elizabeth.

Hosszú monológ vette kezdetét, mely során Kathryn megerősítette édesanyja, Lucy szavait: ő is a rossz világra születettek egyike volt. Elmesélte, hogy a lelke egy ideig még küzdött az Alvilággal, ám végül feladta a harcot: anyja hiába hozta létre a forró Alvilág ellentétét, a tizenhetedik születésnapján a lelke mégis kiszakadt a testéből. A Túlvilág magához vonzotta őt, ám az Alvilág rémisztően sokszor visszarántotta.

Egy Túlvilágon töltött napján felkereste Kenneth-et, hogy segítsen neki végleg a sajátjának érzett világban maradni. A gróf azonnal felismerte a helyzetet: a lány édesanyja nem tudta elengedni őt, így nem sokkal azután, hogy Kathryn lelke átjutott a Túlvilágra, az anyai ragaszkodás visszahúzta.

A bölcs több éve porosodó könyvet húzott elő a könyvtárából, mely a lélek átültetéséről szólt. Látta a jövőt, amikor Pault az Alvilágba csempézik, Elizabeth pedig utána megy. Kenneth elég erősnek ítélte Elizabeth-et arra, hogy segítsen Lucynak elengednie a lányát, így az előre látott sorsba beleillő módon terelgette Kathryn sorsát is.

Előre felkészültek a lány következő Alvilágba jutására: Kenneth a titkos könyvtárrész polcaiból mágikus erővel bíró fémlapokat szedett ki, melyekkel beborította dolgozószobája teljes egészét, hogy meggátolja a lélek Alvilágba kerülését. Ezután kettéválasztotta a lány lelkét, melyeket Paul és Elizabeth állat-alteregójába helyezte -

az állatok lelkét pedig egy üvegkalitkába tette. Hosszú időt vett igénybe, mire létrejött a gyermeki test, mely fokozatosan fiatalodott.

A kész gyermeket odaadták Paul egykori barátjának, Jeremynek, hiszen Kenneth azt is látta, hogy a két ismerős találkozni fog egymással. Ezt követően már csak Kathrynen múlt, hogy Elizabeth tudomására hozza-e a kérését. A lányt azonban annyira elcsábította a boldogság érzése a gondoskodó "szülőkkel" töltött időszakban, hogy elfeledkezett a tervéről.

Az átmeneti, csöppnyi test végül kitaszította magából, lelke az Alvilágba került, és újból minden egyes nap a hóval borított erdőt járta lóháton. A helyzete még rosszabb lett, mert távolléte alatt édesanyjában sokszorosára fokozódott a megbéklyózó ragaszkodás. Kathryn nem tudott mit tenni, türelmesen várt Elizabeth felbukkanására.

A történet után szótlanul ültek egymás mellett.

- Szóval az csak mese volt, hogy Paullal olyan különleges megtiszteltetésben részesültünk, hogy az állati hasonmásunk egy gyermekké alakult.

- Igen. Kenneth gondoskodott róla, hogy mindenki ezt a verziót ismerje. - Elizabeth kitartóan a fehér havat nézte, majd feltekintett.

- Hiányoztál, Helena - suttogta, és elmorzsolta a szeme sarkában csüngő könnycseppet. Meg sem várta, hogy a lány reagáljon a szavaira, rögtön elkiáltotta magát: - Lucy, megtaláltam! Gyere ide!
- Ne! - nyögte Kathryn, de már késő volt: édesanyja azonnal megjelent előttük. Az asszony valószínűleg épp harcból érkezett, mert ruhája szakadtan lógott rajta.
- Hol a kislányom? - zihálta szeretettől túlcserdült hangon.
- Itt áll előtted - mutatott a lányra Elizabeth.
- Ne verj át! Nincs itt senki rajtunk kívül - hangjában már reménytelenség vegyült. Elizabeth Kathrynhez fordult:
- Szellemként vagy jelen? - A lány nem válaszolt, de nem is volt rá szükség, mert az angyal rögtön tudta, hogy így volt. Ő azért láthatta, mert eredendően mindketten túlvilági gyökerekkel rendelkeztek, így egyfajta kötelék volt köztük.
- Segítek neked elengedni a lányod - közölte Lucyval a lehető legnyugodtabb hangon.
- Nem, neki velem kell maradnia. Él még, hát nem érted? - így az asszony zaklatottan. Az angyal nem válaszolt, hiszen bár Lucy szavai úgy hangzottak, mintha nem ismerte volna fel a helyzetet, de arckifejezése az ellenkezőjéről árulkodott.
- Engedd, hogy segítek! Kathryn, gyere ide! - kérte.
- Így is lett. Egy kört alkottak. Elizabeth összeillesztette az anya és a lánya kezét - Lucy ekkor valóban érezhette Kathryn jelenlétét,

hiszen felszisszent. Elizabeth mindkettejük kezét megfogta, és a benne dolgozó őrangyali energiát a magasba bocsájtotta. Megkönnyebbült, amikor érezte, hogy az erő eltávozott a testéből. Kathryn felé fordult. Amikor a lány testét a vibráló levegő körbeölelte, felemelkedett a levegőbe. Köszönetképp biccentett, azzal eltűnt.

Elizabeth újból összegyűjtötte a levegőben maradt erejét, és Lucy felé irányította. Miközben betérítette a különleges erejével, erősen arra koncentrált, hogy az asszony lelkivilágában a békesség és a megnyugvás uralkodjon. Ez hamarabb történt meg, mint gondolta, mely arra engedett következtetni, hogy Lucy a szíve mélyén már elindult a megbékélés rögzös útján, csak még egy kis segítségre volt szüksége - melyet most az angyal megadott neki.

Mikor Elizabeth úgy érezte, kellőképp felkészítette őt az elengedésre, befejezte a koncentrációt és hagyta, hogy az energiája visszaáramoljon a saját testébe.

Szakadatlanul Lucyrt fürkészte, ki már megkönnyebbülten állt előtte.

- Hálás vagyok neked - mondta. Annak ellenére, hogy Elizabeth szívében egy szálka volt az asszony gonosztettei miatt, együtt örült vele.

- Bár már a lányod a Túlvilágra került, a harc még nem ért véget. Segíts, hogy vége legyen!

- Mindjárt vége van.

- Ezt hogy érted?

Az asszony Elizabeth háta mögé mutatott. Az őrangyal csak most vette észre, hogy tőlük nem messze egy, csaknem égig érő, vékony láng lobogott, melynek mérete rohamosan csökkent.

- Mit jelent ez?

- Minden egyes láng az alvilági élőlényeket szimbolizálja. Amint sikerül átformálni és kiszakítani őket ebből a zord világból, elalszik a lángjuk.

- Ez eddig is világos volt, de mi köze lenne Kathrynnek a háborúhoz?

- Felesleges lenne a szádba adnom a kész magyarázatot. - Mivel Lucy nem tűnt túl készséges válaszadónak, Elizabeth gondolkodóba esett. Később kimondta a fejében megszületett választ:

- A háború csak egy álca, melyről még az alvilágiak sem tudnak. A férjed nem gyűlöletből akarja kinyitni a kaput. A győzelemmel szeretné elérni, hogy Kathryn bármikor a Túlvilágra juthasson anélkül, hogy az iránta érzett szeretet visszarántaná őt hozzátok: a nyitott kaputól megnyugodna a lelketek, hiszen bármikor láthatnátok. Viszont mivel Kegyetlen Fenség fontosnak tartja megőrizni a tekintélyét a népe előtt, elhitette velük, hogy csupán ki akarja terjeszteni a hatalmát.

- Így van - helyeselt Lucy. - A Legnagyobb Láng a lányunk tulajdona volt, mely egyben mozgató rugójaként is szolgált ennek a világnak. Mivel ő már nincs közöttünk, a lángja is hamarosan elalszik.

- Az Alvilágnak lényeges eleme volt az a láng? - Mikor Lucy füléhez értek a szavak, kerekre tágult a szeme a felismeréstől. - Mi a baj?

- FUSS! - ordította kétségbeesetten az asszony, majd megragadta Elizabeth karját, és rohanni kezdett vele. Az őrangyal úgy szedte a lábát, ahogy csak bírta. Szíve szűrni kezdett, de nem tudta megállapítani, hogy a hirtelen mozgástól vagy azért, mert az Alvilág pillanatokon belül összeomolhatott.

Az égre tekintett: a komor égbolton egyre több hajszáltrepedés tűnt fel, mintha egy hatalmas, sérült kristálygömbben rekedtek volna.

- Kathryn lova! - sikoltott Elizabeth, amikor patadobogást hallott mögöttük.

- Itt kell hagynunk. Mire megtalálnánk, ránk omlana az egész világ.

- Elizabeth belátta, hogy a nőnek igaza volt, azonban nem hagyta annyiban: erősebben belekapaszkodott Lucyba, hogy vezesse őt, s neki csak futnia kelljen. Erejét az állat felé lökte, kinek a lelkét magához láncolta - ezáltal érte el, hogy a ló kövesse őt.

Gyorsan kiértek a jéghideg világból. Elizabeth ledermedt a látványtól, mely a legalsó forró szinten fogadta őket. A szénné

égett csarnok ontotta magából a füstöt. A sziklarenetegeket mintha vulkánvá változtak volna. Elizabeth fuldokolt az oxigénhiánytól, és ahogy hallotta, Lucy is épp a levegővétellel küzdött.

Futás közben körülnézett: senkit sem látott magukon kívül. Csak remélhette, hogy Paul időben kijutott a Földre.

- Összedől itt minden! - kiáltotta Elizabeth. - Tudod még használni a szárnyad?

- Kizárt - vágta rá Lucy. - Ettől a világtól kaptam. Ha az alvilágiak túl is élnek, elsorvadt szárnyakkal léteznek majd éppúgy, mint én.

Elizabeth ismerte annyira a képességeit, hogy tudja: a kimerültségtől magát is alig bírná el, nem hogy még plusz egy főt. Nem tudott hát mit tenni, tovább rohant, közben pedig remélte, hogy nem szakítja meg a kapcsolatot a menekülő jószággal.

Reccsenések és szakadások fülsértő hangja kínozta őket, nem beszélve az azzal járó orrfacsaró búzról: mintha az Alvilág minden zugából bűn szabadult volna fel.

- Nézz az égre! - préselte ki a szavakat két levegővétel között Lucy. Elizabeth eleget tett a kérésnek: az égboltot menekülő, ezüstös szárnyú angyalok tömkelege borította. Minden egyes angyal olyan személyeket szorított magához, akik nem viseltek szárnyakat vagy annyira kimerültek voltak, hogy nem tudtak repülni.

Elizabeth pásztázni kezdte a tömeget, hiszen még mindig nem érezte Paul jelenlétét.

- Gyere már, ne maradj le! - kiáltotta Lucy, de a megszólított vállára épp akkor pottyant egy méretes kődarab. A fájdalomtól feljajdult, de a figyelmeztetés ellenére sem fejezte be az ég vizsgálatát.

Lucy további három alkalommal szólt rá, miután az őrangyal sorra botlott el a saját lábában.

- Paul már rég felérhetett a kapuhoz - lihegte Lucy. Elizabeth azonban úgy döntött, nem bízta a véletlenre kedvese sorsát. Amikor kiszúrta a menekülők között a már tollas szárnyat viselő Melissát, átvette Lucy karját a saját vállán, és felszállt vele az egykori csatlóshoz.

- Rád bízhatom? - tette fel a kérdést lihegve Elizabeth, amikor azonos magasságba került a fiatalhoz. Melissa bólintott, és füttyentett egyet, mire két férfi termett mellette. Megragadták a megfáradt asszonyt, úgy folytatták a menekülést.

Elizabeth alig bírta maga után húzni Kathryn lovát, de tudta, hogy nem veszítheti el: ő is egy lélek volt a sok közül, ezenfelül az Alvilág legártatlanabb élőlényének szerepét töltötte be.

- Hova mész? - rivallt rá a szárny nélkül suhanó Gerald, amikor Elizabeth lebukott a menekülők alá, hogy irányt váltson. A nő átlesett a válla fölött, s azonnal meglátta őt.

- Meg kell győződnöm arról, hogy Paul kimenekült. Visszamegyek Kegyetlen Fenség trónja alatti börtönbe - magyarázta.

- Paul legyőzte Fenséget. Mindketten életben maradtak. Semmi bajuk, csak kimerültek. Ők voltak az elsők között, akik kimenekültek.

- Hazudsz! - torkollta le Elizabeth.

- Mi okom lenne rá?

- Meg akarsz szerezni magadnak, ez egyértelmű. El akarod tenni Pault láb alól.

- A közeledéseimet visszautasítottad, és ezt tudomásul vettem. Nincs hova ragozni a témát. - A férfi szemmel láthatóan forrt a dühötől. - Tisztában vagyok veled, hogy a feléd irányuló érzéseimet sosem fogod viszonzni. Ennek ellenére nem hagyhatom, hogy a halálodba rohanj. Ha visszamész, megsemmisülsz. Bízz bennem! Semmi okom rá, hogy hazudjak neked. Paul biztonságban van, és állítom, három ember kell, hogy visszafogják, mivel ő pedig téged akar megkeresni. - Elizabeth nem válaszolt, csak nézte, ahogy mögöttük egyre erőteljesebben emészti fel magát a létsík: sziklaeső hullt mindenütt, porrá zúzva a szenesre égett házakat, csupaszra égett fákat és bokrokat. A vízesések zavarossá színeződtek, majd amikor a hegységek is omlani kezdtek, a vörös víz ellepte az összes romot.

- Kénytelen leszek megbízni benned - látta be végül -, de Kathryn lovát muszáj valahogy kimentenem. Nem tudja tartani velünk az iramot.

- Miről beszélsz? - vonta össze a szemöldökét Gerald, melynek hatására keletkező ráncba koromtól szennyezett izzadság szökött.

- Freyia egy pegazus, csak a valós személyét eddig elnyomta ez a világ. Gyere, szálljunk a tömeg fölé! - Elizabeth újabb pillantást vetett az őket üldöző pusztulatra, és nyomatékosította magában a döntést: megbízik Geraldban.

Megfogta a férfi karját, hogy ne veszítsék el egymást. A menekülő tömegben nehézkesen verekedték át magukat: Elizabeth arcára számos csapást mértek, mire sikerült az angyalok fölé kerülniük. Kiköpte a szájába került tollakat, köhögött, hogy a torkáról is távozzanak a pehelyfoszlányok, majd előretekintett: a nagy méretet öltött csapatot egy gesztenyebarna, izmos ló vezette. Szárnya palástként borult a menekülőkre, majd mielőtt még a levegőben maradás érdekében csapott volna vele, kissé irányt váltott, hogy senkinek ne okozzon sérülést. Elizabeth felfigyelt az állat lomha mozgására.

- Látszik rajta, hogy előre törne, de valamivel féken tartják - jegyezte meg, majd homlokon csapta magát: azonnal megszakította a kettejük közti kapcsolatot.

- Nézd, milyen boldog - hívta fel a figyelmét a férfi. És valóban: a pegazus kétszer olyan gyorsan mozgott, mint addig. Talán megérezte segítője jelenlétét, mert pontosan az ő irányába fordult, s megmutatta kristálytisza, spirálban futó szarvát.

- Mintha mindenkit maga után húzna - állapította meg a nő.
- Szükség is van rá - nyögte Gerald. Elizabeth-nek csak oldalra kellett tekintenie, és máris látta, hogy a pusztulás többé már nem a hátuk mögött zajlott, hanem megelőzte őket. Ez óriási fájdalmat jelentett a hátul haladóknak, hiszen a törmelékek könyörtelenül rájuk estek.

Elizabeth tehetetlen volt. Emésztette a bűntudat, hiszen hibásnak érezte magát, amiért most mindenki menekült. Ő volt az, akinek a fejéből kipattant az ötlet: ki kell oltani az Alvilág lángjait. Az összes, általa ismert szitokszóval illette magát, hiszen könyörtelenül tönkretett egy létsíkot ahelyett, hogy megkereste volna a helyes megoldást.

Nem maradt ideje tovább kínozni önmagát, mert egyszer csak feltűnt előtte az alvilági kapu.

Soha nem látott akkora tolongást, mint amit a menekülőök produkáltak akkor, amikor észrevették a reményt jelentő kaput. Többen lökdösődtek, sokan pedig karmolták, rúgták és harapták azokat, akik elébük kerültek.

- Hunyd le a szemed, és úgy szállj! - Gerald hangját tömény félelem itta át. Elizabeth testét heves kőzárpor érte annak ellenére, hogy kifejezetten magasan szállt. Mintha az egész világ egy kártyavár lett volna, melyet egy nagy vihar szétzilált. Miután a szemébe szilánkok hada került, eleget tett a férfi utasításának. Érezte, ahogy a

felhasadt bőrén keresztül felszínre bukott a forró vére. Fejében visszhangot vertek a körülötte szálló angyalok és az általuk cipelt személyek sürgető kiáltásai.

A veszély és a halál közelsége mindenkit egygé tett. Hiába harcoltak egymással azelőtt, hiába volt köztük jó és rossz, abban a pillanatban, amikor megérezték a veszтüket, befejezték a marakodást. Elizabeth megnyugodva látta, hogy elsőként a gyermekeket juttatták át a kapun, majd azután következtek az idősek és a nők. Jócskán akadtak olyanok, akik a menekülő állatokat is átsegítették, tettükkel saját magukat hátrébb taszítva a sorban.

Elizabeth egy percig sem aggódott, hogy a Föld nem fogja az alvilágiakat befogadni, hiszen az önzetlenség, a segítségnyújtás, továbbá annak elfogadása megtisztította a szennyezett lelkeket.

- Miért lebegsz egy helyben? - rivallt rá Gerald, aki épp felé suhant.

A férfi arca verítékben úszott. Páncélruhája ezernyi kisebb-nagyobb horpadást kapott, néhol pedig a fém is átszakadt.

- Én leszek az utolsó, aki átlép a kapun. Mindenki más fontosabb nálam.

- Ezt nem teheted! Engedd, hogy átkísérjelek! - azzal erősen megragadta a nő karját, és húzni kezdte őt. Elizabeth ellent tartott.

- Én felelek a kialakult állapotokért - szögezte le, majd lefejtette magáról a férfi ujjait. - Senkit sem fogok magam mögé utasítani

csak azért, mert még élni szeretnék. Vállalom a felelősséget a tetteimért.

- Neked elment az eszed! Ez a világ eleve bukásra volt ítélve.

- Hazudsz! Így próbálsz meggyőzni. Terváltó vagy, mentsd hát magad! - alig ejtette ki a szavakat, máris fehér fény égette a retináját és őrlítő sípolás hasogatta a dobhártyáját.

Beteljesedett a terve: megszűnt az Alvilág.

A tettek foganatja

Hasogató fejfájásra ébredt. Füle továbbra is csengett, de korántsem annyira, mint az Alvilág pusztulásakor.

Megpróbálta mozgatni az ujjait: örömmel tapasztalta, hogy teste engedelmeskedett neki.

Kellemesen langyos talajt érzett maga alatt, melynek arccal lehetett fordítva, hiszen újra és újra visszaszívta a saját leheletét. Szárnya kitérve pihent rajta, lepelként borítva sajjó testét.

Valaki a hátát simogatta, mely érintés ismerős volt számára. Kísérletet tett fejének felemelésére, ám ahogy megfeszítette a nyakizmait, azok rögtön kemény görcsbe rándultak.

- Paul - tört utat torkán keresztül szerelme neve, mellyel elérte, hogy megszűnjön a fülsengése.

- Itt vagyok. Ne beszélj, mert még jobban kimerülsz! - távolról hallotta a férfi hangját. Mikor erre rájött, torka összeszorult. "Ki simogat, ha nem ő?"

Ahogy jobban figyelt a környezetére, a nyüzsgésből megállapította, hogy rajta kívül még több százan lehettek jelen.

- Mi történt velem?

- A Túlvilágon vagyunk - Paul csendes, nyugalommal teli szavai mintha közelebből érkeztek volna. - A vezetőség épp most adott

neked végleges, vezető őrangyali szárnyakat. - A nő számára ezen információ adott pillanatban jelentéktelennek bizonyult.

- Mindenki életben van? - Kedvese nem válaszolt, ezért egy férfi - akit Elizabeth nem látott, de a hangjából ítélve mintha a Túlvilági Bizottság elnöke beszélt volna - szomorúan így felelt:

- Gerald kivételével mindenki. Nem tudjuk, pontosan mi történhetett vele, de azt feltételezzük, hogy rejtett őrangyal volt. A térváltó lét önmagában is ritka jelenség, az pedig, hogy még őrangyal is legyen valaki, egyenlő a lehetetlennel. Úgy tűnik, ő mégis az volt, hiszen mindössze néhány ezren jutottak át a kapun, amikor romba dőlt a létsík. Csupán egy magyarázatunk van arra, hogy mindenki életben maradt: Gerald az utolsó cseppnyi erejét is felhasználta arra, hogy megmentse a menekülőket. - Elizabeth gondterhelten felsóhajtott, majd így szólt:

- Hősi halált halt.

Kis időt adott magának, melyet pihenéssel töltött. A hátát simogató egyén kezében varázserő lakozhatott, ugyanis az érintése mintha energiával töltötte volna fel.

Mikor úgy érezte, képes felülni, feltolta magát a karjával. Egy darabig homályosan látott, majd amikor kitisztult a látása, megdöbbenve tapasztalta, hogy nem egyedül feküdt a Túlvilág fővárosának legnagyobb terén: minden egyes harcos és a repülni képteleneket megsegítő alvilági és túlvilági angyal a földön hevert.

Mindegyikőjük ruhájának hátrészét kiszakították. Elizabeth kezdetben nem értette ennek okát, de minden világossá vált számára, amikor a szeme láttára szúrta ki az angyalok csupasz bőrét egy-egy fehér szárnykezdemény: lassan előbújt egy nagy fedőtoll, majd még egy, mindaddig, mígnem a szárnyak tekintélyes méreteket öltöttek. Elizabeth szája tátva maradt: nem csak a látvány nyűgözte le, hanem az is, hogy a Túlvilág népe nem csak befogadta a nemes tettet véghezvitt alvilágiakat, de még őrangyallá is tette őket.

A hátsimogatás nem szűnt meg annak ellenére, hogy Paul leguggolt mellé. Az angyal meg akart fordulni, de nyakizmai újabb görcsbe rándulással válaszoltak a hirtelen mozdulatra.

- Csak nem őt keresed? - mosolygott Paul, és szerelme háta mögé nyúlt. Elizabeth könnyekben tört ki, amikor meglátta a három év körüli Helenát.

- Nem, ez nem lehet! Biztos csak álmodom - sírta az édesanya, és magához ölelte az ujjongó kislányt.

- Gerald jól tudta, hogy a háború az életébe kerül majd - Kenneth szavai voltak ezek, aki most odalépett a kis családhoz. Paul arcára a zavarodottság ült ki. - Egyik nap meglátogatott, és elmesélte, hogy az Alvilágban miképp hozzák vissza az élők sorába a holtakat. Nálunk a módszer ismeretlen volt, ezért tájékoztattam róla a vezetőséget, valamint közöltem velük a harc általam előre látott

kimenetét. Kértem őket, hogy próbáljuk meg visszahozni a lányotok testét is. Engedélyt kaptam, hogy először és utoljára megkíséreljem véghezvinni a lehetetlennek tűnő feladatot.

- Ne kertelj! Kathryn elmondott mindent. Az ő lelke volt a varázslóként általad alkotott gyermeki testben, így most is ő lehet benne - így csüggedten Elizabeth.

- Mint látod, én itt vagyok - szólt Kathryn. Az ifjú lány közelebb lépett, hogy Elizabeth szemügyre vehesse. Az angyal megkönnyebbült, amikor belátta, hogy valóban ő volt az.

- Ez azt jelenti, hogy Helena lelke a két kolibri lelkéből tevődik össze? - intézte a kérdést Paulhoz. A felelet így hangzott:

- Így van. Ő már tényleg a mi kislányunk. Helena nem hogy csak visszakapta az életét, még Kenneth le is vitte hozzám, amikor Kegyetlen Fenséggel küzdöttem.

- Kenneth hogyan jutott le? - Elizabeth kételkedni kezdett.

- A harc során a kapu gyenge volt - felelte a gróf. - Bármely létsíkról bárki lemehetett oda, és ez a köztudatban is volt. Azért nem nőtt az Alvilágban tartózkodók létszáma, mert senki sem volt annyira bolond, hogy egy háború kellős közepébe sétáljon. Én természetesen lementem, karomon a lányotokkal. Bár Paulnak fennakadt a szeme, annyira koncentrált a Fenséggel vívott benső harcra, megérezte gyermeke jelenlétét, a segítségével megerősödött, és győzedelmeskedett. Mindkettőjüket jómagam vittem fel a

felszínre. Ő és Helena voltak az elsők között, akik kiléptek a sötét világból. Egyszerűnek tűnhet mindez, de Paullal sokat szenvedtem: el kellett érnem, hogy elájuljon, mert mindenáron vissza akart menni, kimenteni téged. Nem akartam, hogy beleártsa magát a dolгодba. Mindegyikőtöknek meg kellett vívnia a maga harcát.

- Úgy leütöttél, hogy még mindig fáj a fejem - Paul lesújtó pillantást vetett a bölcsre.

Elizabeth arcán letörölhetetlen mosoly ült, mely még szélesebb méretet öltött, amikor a sokaság között meglelte a szüleit és a testvéreit. Később felfedezte a tömegben az ikerfiúkat a szüleikkel együtt, de még Carolynt is - a látássérült nyugdíjas bár elhunyt a Földön, a lelke felszabadultan élt tovább a Túlvilágon. Elizabeth öröme azonban elhalt, amikor legkisebb öccsére gondolt.

- Hol van Alan? - Szemével a tömeget pásztázta, de sehol sem találta. - Az utolsó emlékem róla az, hogy lekapcsoltam a kórházi gépekről. Meg akartam ölni, hogy átjuthassak az Alvilágba - miközben kimondta e szavakat, szívét a büntudat mardosta. - És hogy vannak a kórházi betegek? Mondjátok, hogy élnek! - utóbbi mondatát elnyelte az ébredező őrangyalok önmagukra rácsodálkozó szavai. A kérdésére senki sem felelt. A tömegből aztán kilépett egy férfi.

- Engem keresel, Nővérkém? - A megszólított szívéből mázsányi kő gurult le. - Egy vallomással tartozom: a kórházi sztorit csak megrendeztük. Semelyik betegnek sem esett bántódása.

- Ez hogy lehetséges? - döbönt meg a testvér.

- Gerald ötlete volt, hogy kérjünk még túlvilági angyalokat, akik benne lennének egy átverős buliban. Feketébe öltöztettük őket, és néhány földi embert összecsoportosítva eljátszottuk, hogy az alvilágiak nagy része a kórházi betegeket mérgezi, míg néhányan engem próbálnak meggyógyítani. Kénytelen voltam kezdeni magammal valamit: amikor az Alvilágban közöltem a tervem Paullal, az Kegyetlen Fenség fülébe is eljutott, és kitagadott. - Elizabeth nem értette, miért volt erre szükség, ám tudatlansága hamar köddé vált.

- Így értétek el, hogy a nélkül jussak át az Alvilágba, hogy bárkiben is kárt tegyek. Semmi bajod sem volt, miután lekapcsoltalak a gépekről. - Alan heves bólogatással jelezte, hogy testvére rájött az igazságra. - Hol van Lucy és Kegyetlen Fenség?

- Nem láttuk őket - így Paul. - Sokak szerint a szégyentől meg sem próbáltak kijutni, inkább az otthonukkal együtt váltak semmivé.

- Lucy egy darabig velem volt, majd átadtam Melissának - elevenítette fel az emlékeit Elizabeth. Melissa így szólt:

- Miután elmentél tőlünk könyörgött, hogy engedjük el. Nem hagytuk elmenni, így addig rúgkapált, míg véletlenül leejtettük. Visszamentünk érte, de sehol sem találtuk.

Hosszú csend következett, mely során Elizabeth magához ölelte kislányát és párját. Szívének egy része gyászba borult az elesettek végett, ám egy jelentős része túlcordult szeretettel.

- Végre biztonságban vagyunk. Azoknak, akik kénytelenek voltak létsíkot váltani, kívánom, hogy érjen révbe az életük - így Elizabeth, túlkiabálva a feléledő hangzavart.

- Jut eszembe! - szólt Raymond, az egyik túlvilági vezető, aki másik két társával együtt egy emelvényen állt. Nem messze tőlük a Tűlvilági Bizottság további tagjai kaptak helyet, szintén egy emelvényen. - Legelső találkozásunkkor Kegye azt kérvényezte, hogy végleg a Földön élhessen. Bizonyított már annyit, hogy eleget tegyünk e kérésnek. - Elizabeth elnevette magát.

- Micsoda gonddal kellett megküzdennem nap, mint nap. Azt hiszem, ezen időszak alatt mindenki belátta, hogy életünk során mennyi lényegtelen dologhoz ragaszkodunk, mely mellett észre sem vesszük az igazi, boldogságra okot adó értékeket. A Tűlvilági Bizottság felé intézett kérésemet ezennel visszavonom annak ellenére, hogy sikerült meglelnem az őrizendőm: ő Kathryn, Kegyetlen Fenség és Lucy egyetlen gyermeke, akinek beteljesedett az álma, és már szabadon élhet e világban - mosolygott a lányra, aki kissé távolabb helyezkedett el tőlük, hogy a fényes sörényű pegazusát simogathassa.

Néhai veszedelmek látogatása

Hosszú készülődés előzte meg Elizabeth és Paul esküvőjét. A pár mindenkit meghívott az ünnepségre, függetlenül az előéletüktől - hiszen már mindannyian egy családhoz tartoztak.

A nagy napon a mennyasszony sugárzott a boldogságtól, és azt sem bánta, hogy a rózsaszín szoknyába bújtatott eleven kislánya végett - a barátnői segítségének ellenére - háromszor annyi ideig tartott a szépítkezése.

Kopogtattak az ajtón. Mivel ő helyezkedett el legközelebb az ajtóhoz, kinyitotta azt. Hátrahőkölt, amikor szembe találta magát Frankkal - az útvesztő előtt látott férfival, akinek a haláláért ő maga felelt. A férfi fekete frakkot viselt fehér inggel, nyakáról pedig áradt a tömény parfümillat.

- Te élsz? - hüledezett az őrangyal, mire Frank elmosolyodott.
- Persze, hogy élek - felelte, majd arca komoly ábrázatot öltött: - Nézd csak, kikbe botlottam! A megmentőmbe és a férjébe. - A nemrégiben vezető őrangyallá kitüntetett nő azt hitte, több meglepetésben már nem lesz része, de tévedett: az ajtó szélesebbre tárult, így Lucy és Kegyetlen Fenség tekintetét érezte magán. Döbbenetében még levegőt venni is elfelejtett. Hátrálni kezdett, majd megfordult, és felkapta a megszeppent gyermekét.

- Mi a baj? - hallotta egyik barátnője, Clara hangját. Elizabeth nem felelt, csak földbe gyökerezett lábbal állt a jövevények előtt.

- Nem kell félned tőlünk - kezdte Kegyetlen Fenség. Hangja bár reszelős volt, mégis kellemesebben csengett, mint az Alvilágban. - Csak azért jöttünk, hogy bocsánatot kérjünk tőled és megköszönjük, amit a lányunkért, Kathrynért tettél. - Elizabeth biccentett. Az előtte álló személyek kisimult arcvonásai és világos szárnyai arról árulkodtak, hogy letették a hosszú évek során vállukra rakódott terhet, így csupán hétköznapi, megfáradt angyaloknak tűntek.

- Hogyhogy itt... - nem tudta befejezni a kérdését, mert Lucy félbeszakította:

- A túlvilági vezetőktől egy teljes napot kaptunk, hogy mindenkitől bocsánatot kérjünk. Szeretnénk beilleszkedni. - Az angyal nem reagált a feleletre, inkább újabb kérdést tett fel:

- Frank miért említett téged a megmentőjeként?

- Amikor a Tűlvilág téli szintjén hagytalak téged, nem harcolni mentem vissza a felsőbb szintekre, hanem megkeresni az elhunytak lelkét.

- Így van - helyeselt Frank. - Lucy az alvilági temetőbe jött, ahol minden léleknek segített a saját testére találni.

- Nem tudtam, hogy rendelkezél ilyen képességgel - csodálkozott Elizabeth.

- Nem is. Miután magadra hagytalak, találkoztam Geraldal. Kimerültnék látszott, de még javában harcolt. Átadta nekem e képességét azzal az utasítással, hogy adjak egy esélyt azoknak, akiktől már mindenki elpártolt. Csak annyit tettem, hogy az alvilági temető közepén állva a tőle kapott erőfoslányt szétszórtam, így a lelkeket mágnesként vonzotta a testük.

- Ezek szerint az alvilági vérrel való megfertőzésemnél elhunyt csatlósaid is életben vannak? - Lucy bólintott.

- Szeretném, ha tudnád, hogy már senkire sem jelentünk veszélyt. Továbbá ajándékot is hoztunk - azzal a kék kosztümje zsebéből előhúzott egy arany színű folyadékkal töltött, díszes fiolát, s átnyújtotta Elizabeth-nek. Az eredeti Halhatatlanság Széruma volt az, melyet annak idején ő maga, Lucy lopott el. Elizabeth megköszönte az ajándékot. Letette az asztalra, majd így szólt:

- Holnap visszaviszem az Őrzőhelyre. - Rövidesen hozzátette: - Örömmel látunk benneteket az esküvőn.

Hegedűk dallamos hangja csendült fel a házasságkötő teremből, ezért egy utolsó pillantást vetett a hosszú, abroncsos ruhájára, majd gyermekével az oldalán távozott a szobából.